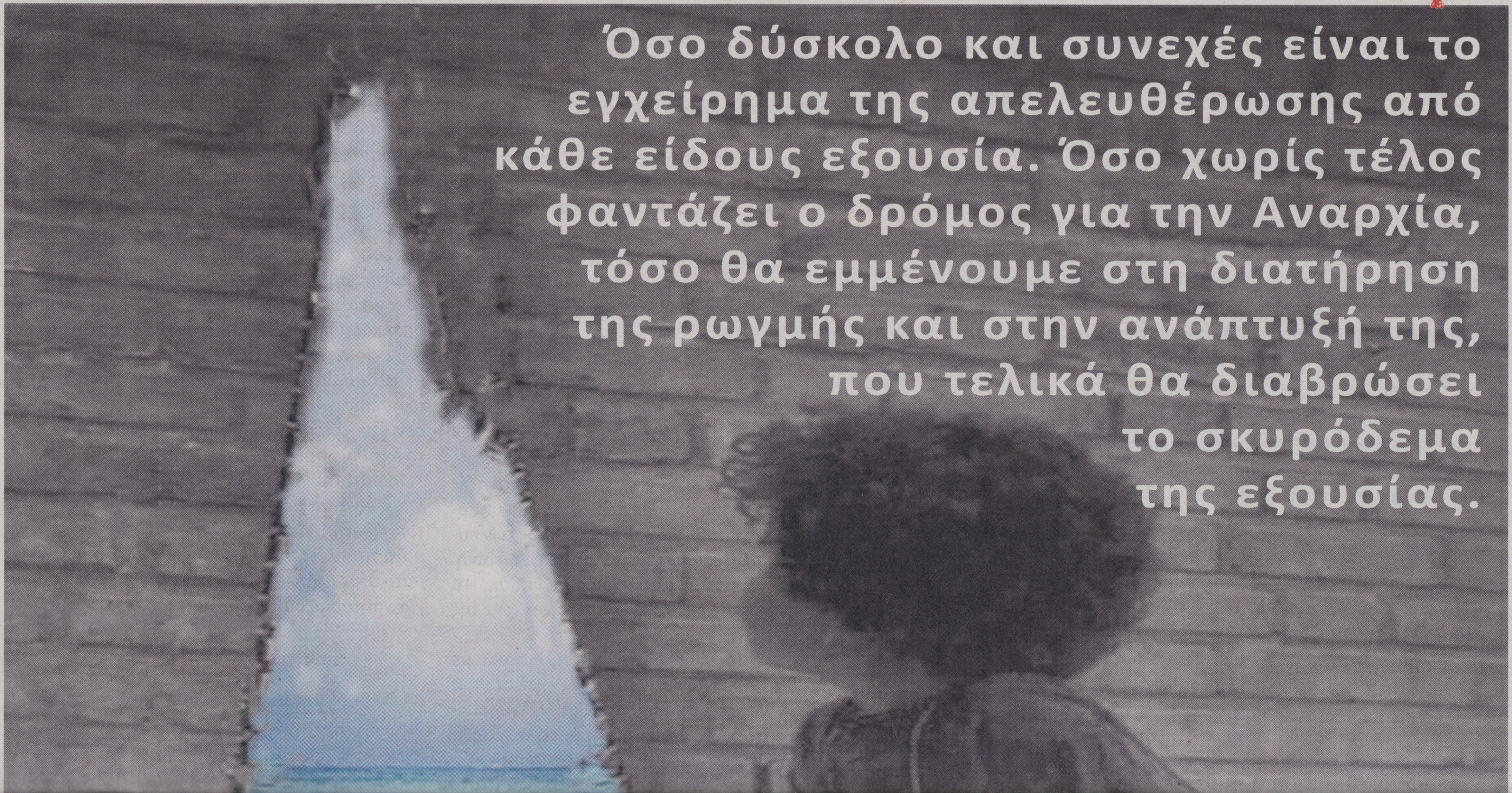
ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

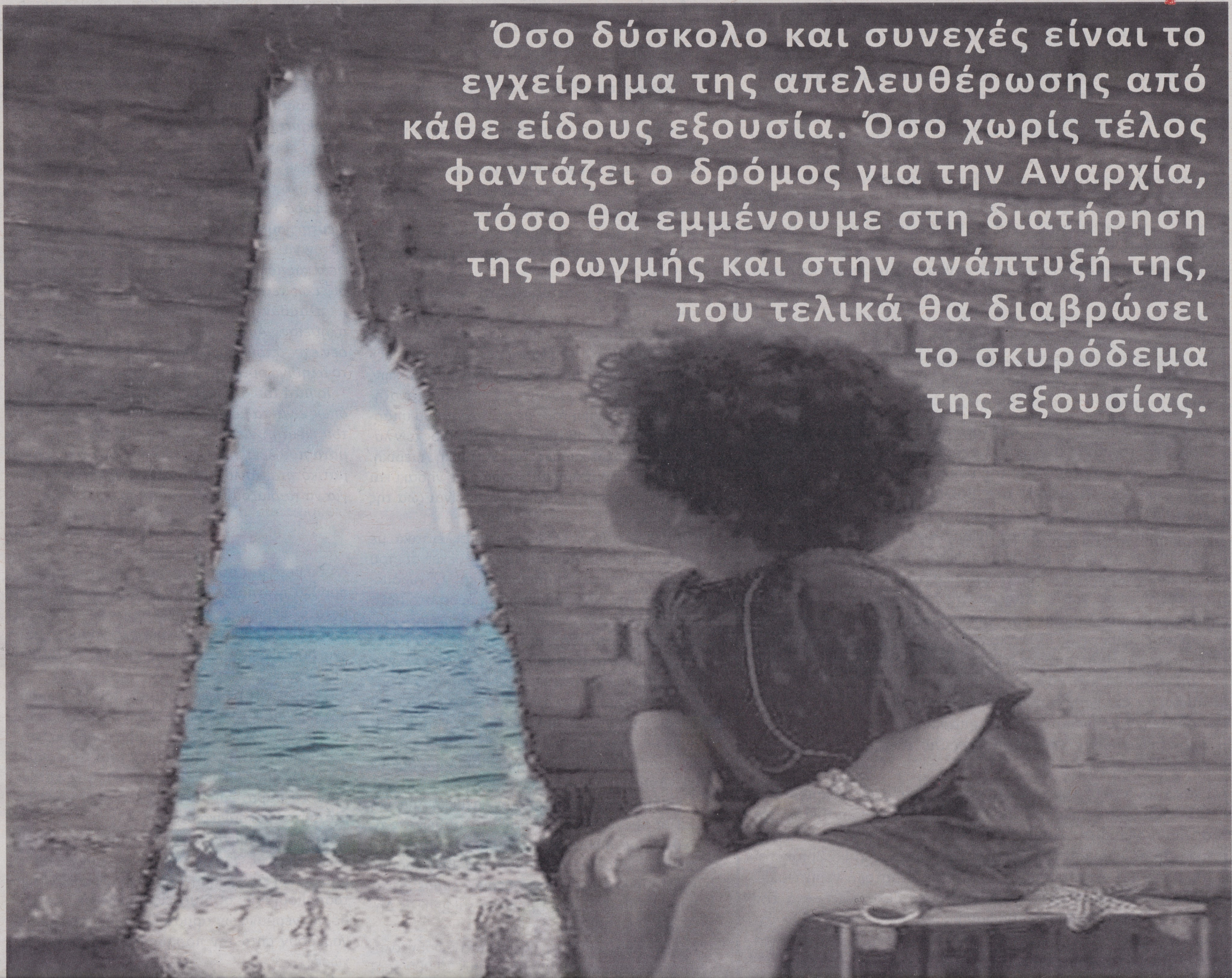
ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 234
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2023
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Όσο δύσκολο και συνεχές είναι το εγχείρημα της απελευθέρωσης από κάθε είδους εξουσία. Όσο χωρίς τέλος φαντάζει ο δρόμος για την Αναρχία, τόσο θα εμμένουμε στη διατήρηση της ρωγμής και στην ανάπτυξή της, που τελικά θα διαβρώσει το σκυρόδεμα της εξουσίας.

1,5 ΕΥΡΩ

Όσο δύσκολο και συνεχές είναι το
εγχείρημα της απελευθέρωσης από
κάθε είδους εξουσία. Όσο χωρίς τέλος
φαντάζει ο δρόμος για την Αναρχία,
τόσο θα εμμένουμε στη διατήρηση
της ρωγμής και στην ανάπτυξή της,
που τελικά θα διαβρώσει
το σκυρόδεμα
της εξουσίας.

που τελικά θα διαβρώσει
το σκυρόδεμα
της εξουσίας.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ την ακύρωση προγραμματισμένης κοινής διυπουργικής συνόδου κορυφής Γαλλίας και Γερμανίας, τον περασμένο Οκτώβριο ο καθηγητής Οικονομικής Γεωπολιτικής στο Πανεπιστήμιο *Guglielmo Marconi*, *Κάρλο Πελάντα*, εκτιμούσε ότι οι εξελίξεις αυτές αντανακλούν στην πραγματικότητα μια πολύ ευρύτερη εικόνα, αυτή της δυτικής διεθνούς τάξης:

«Η Αμερική ανάγκασε τη Γερμανία να εγκαταλείψει τον μερκαντιλισμό. Πρώτα, να εγκαταλείψει τη ρωσική αγορά και μετά την κινεζική, από την οποία εξαρτάται πολύ η Γερμανία. Φαίνεται ότι το Βερολίνο αποφάσισε να δείξει εξαιρετική πίστη στις Ηνωμένες Πολιτείες, για παράδειγμα αγοράζοντας F-35 ή στέλνοντας Eurofighters στον Ειρηνικό και στη συνέχεια λαμβάνοντας άδεια από την Ουάσιγκτον να συνεχίσει να διατηρεί, τουλάχιστον εν μέρει, τη γερμανική παρουσία στην Κίνα. Προφανώς, η Γαλλία δεν μπορεί να κάνει το ίδιο πράγμα, γιατί οι Αμερικανοί δεν την εμπιστεύονται».

Το ίδιο, βέβαια, ισχύει και για τον Μακρόν, σύμφωνα με τον οποίο, «η κρατική στήριξη στις ΗΠΑ φτάνει ως και 80% σε κάποιους τομείς, κάτι που στην Ευρώπη απαγορεύεται. Αυτή η τακτική καταστρατηγεί τους κανόνες του υπερατλαντικού εμπορίου».

Θα θυμίσουμε, επίσης, την ένταση μεταξύ ΗΠΑ και Γαλλίας όταν η Αυστραλία προχώρησε στην τριμερή συμφωνία ασφαλείας AUKUS με τις ΗΠΑ και το Ηνωμένο Βασίλειο, ακυρώνοντας την αγορά 12 γαλλικών υποβρυχίων, υπέρ των αμερικανικών πυρηνοκίνητων υποβρυχίων.

Οι τριγμοί, όμως, στην *«συλλογική Δύση»* είναι βαθύτεροι. Ήδη από το 2003, ο γνωστός νεοσυντηρητικός διεθνολόγος *Ρόμπερτ Κέιγκαν* (σύζυγος της υφυπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ Βικτώρια Νούλαντ) στο βιβλίο του *«Παράδεισος και εξουσία: Η Αμερική και η Ευρώπη στη νέα παγκόσμια τάξη»*, υποστήριζε, ότι η στάση των Ηνωμένων Πολιτειών είναι φιλοπόλεμη, σε αντίθεση με τον πασιφισμό των Ευρωπαίων:

«Ενώ η Ευρώπη είχε μπει σε μια καντιανή περίοδο μιας αέναης ειρήνης, οι ΗΠΑ παρέμειναν παγιδευμένες σε έναν κόσμο που περιέγραψε πριν από τέσσερις αιώνες ο μεγάλος Άγγλος φιλόσοφος Τόμας Χομπς [...] Η πραγματική ασφάλεια

Ο Θαλασσόλυκος και άλλες ιστορίες

Η είδηση που ακολουθεί είναι πέρα για πέρα αληθινή υπό την έννοια ότι έγινε «viral» σε πολλά διαδικτυακά μέσα, αναμεσά τους και αρκετά δήθεν σοβαρά και όπως ξέρουμε, όταν το λένε πολλοί σίγουρα έχουν δίκιο...

Το θέμα αφορά κάτι ψαράδες, που τραβούσαν βίντεο και οι οποίοι ξαφνιάστηκαν, όταν είδαν έναν λύκο στη μέση του Παγασητικού να κολυμπάει. Σίγουρα δεν είναι καθημερινό θέαμα, ένας λύκος που κολυμπάει και αν δεν υπήρχε το βίντεο κανείς δεν θα πίστευε τους ψαράδες, που δεν φημίζονται στο κάτω κάτω για τη φιλαλήθειά τους. Τέλος πάντων το ερώτημα είναι «γιατί κολυμπούσε ο λύκος Γενάρη μήνα»;

Η απάντηση είναι αυτονόητη, για να βρει την τροφή του!

Αυτό σκαρφίστηκε το τρολ, που συνέχισε γράφοντας ότι σύμφωνα με «πληροφορίες» πρόκειται, λέει, για ένα μοναδικό είδος λύκων, που μπορούν να κολυμπούν για ώρες, αναζητώντας την τροφή τους σε περιοχές, που υπάρχουν και αιγοπρόβατα(!). Αυτό το είδος των λύκων απαντάται κυρίως στην Λατινική Αμερική. Οι λύκοι κολυμπούν από νησάκι σε νησάκι και αναζητούν την τροφή τους, που είναι ζώα της θάλασσας.

Το 90% αυτών τρέφονται αποκλειστικά με ψάρια. Ωστόσο, αρκετοί είναι και εκείνοι, που μπορούν να κολυμπήσουν ως και 12 χιλιόμετρα από την κοντινότερη ακτή, μέσα στο αρχιπέλαγος, για να αναζητήσουν κρέας.

Ως τώρα, δηλαδή, για πάνω από δέκα μέρες

πέρα από το αυτονόητο επιστημονικό ενδιαφέρον, είναι για να εισάγουμε τον αναγνώστη στην έννοια της μπούρδας ως διακριτό στοιχείο έναντι της αλήθειας και του ψέματος.

Παρ' ότι όλοι είμαστε στα λόγια έτοιμοι να δείξουμε με το δάχτυλο την μπούρδα με το που την εντοπίζουμε σαν τον σπασίκλα μαθητή, γιατί αυτό δεν γίνεται στην πράξη; Ο δημόσιος διάλογος βρίθει από μπούρδες. Από τις θαυματουργές ιδιότητες των εμβολίων κατά του κόβιντ, που θα αφάνιζε το μισό πληθυσμό της γης, ως την πολιτική και την οικονομία, δεν χρειάζεται να γράψουμε περισσότερα.

Δυστυχώς, απάντηση στο προηγούμενο ερώτημα δεν έχουμε.

Ωστόσο θα παραπέμψουμε στον ***Harry G. Frankfurt***, και στην εργασία του «On Bullshit» (Harry G. Frankfurt, *On Bullshit*, Princeton University Press, 2005), που επιχειρεί με ευρηματικό τρόπο να παρουσιάσει τη θεμελιώδη διαφορά του ψεύτη από τον μπουρδολόγο. *Ο ψεύτης*, σύμφωνα με τον Frankfurt, *είναι αδύνατον να είναι ψεύτης, αν δεν ξέρει την αλήθεια και πολύ περισσότερο αν δεν την αναγνωρίζει ως τέτοια. Το αξιακό σύστημα του ψεύτη περιλαμβάνει, έστω και πλαγίως, την αξία της αλήθειας. Αυτός, όμως, που μπουρδολογεί, δεν έχει τέτοια προβλήματα, δεν είναι ούτε με το αληθινό ούτε με το ψεύτικο.*

Το μάτι του δεν είναι καθόλου στα γεγονότα, όπως είναι τα μάτια του έντιμου ανθρώπου και του ψεύτη... Δεν τον ενδιαφέρει, αν τα πράγματα που λέει, περιγράφουν σωστά την πραγματικότητα. Απλώς τα διαλέγει, ή τα φτιάχνει, για να ταιριάζουν στο σκοπό του.

Sic transit gloria mundi

Αν διέθετε μια δόση χιούμορ και αυτοσαρκασμού ο ηγέτης ο ***Αλέξης ο Τσίπρας***, θα είχε μετατρέψει ήδη σε πλεονέκτημα την κωλοτούμπα του 2015, τις τότε κόκκινες γραμμές και

η τακτική καταστρατηγεί τους κανόνες του υπερατλαντικού εμπορίου».

Θα θυμίσουμε, επίσης, την ένταση μεταξύ ΗΠΑ και Γαλλίας όταν η Αυστραλία προχώρησε στην τριμερή συμφωνία ασφαλείας AUKUS με τις ΗΠΑ και το Ηνωμένο Βασίλειο, ακυρώνοντας την αγορά 12 γαλλικών υποβρυχίων, υπέρ των αμερικανικών πυρηνοκίνητων υποβρυχίων.

Οι τριγμοί, όμως, στην «*συλλογική Δύση*» είναι βαθύτεροι. Ήδη από το 2003, ο γνωστός νεοσυντηρητικός διεθνολόγος *Ρόμπερτ Κέιγκαν* (σύζυγος της υφυπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ Βικτώρια Νούλαντ) στο βιβλίο του «*Παράδεισος και εξουσία: Η Αμερική και η Ευρώπη στη νέα παγκόσμια τάξη*», υποστήριζε, ότι η στάση των Ηνωμένων Πολιτειών είναι φιλοπόλεμη, σε αντίθεση με τον πασιφισμό των Ευρωπαίων:

«*Ενώ η Ευρώπη είχε μπει σε μια καντιανή περίοδο μιας αέναης ειρήνης, οι ΗΠΑ παρέμειναν παγιδευμένες σε έναν κόσμο που περιέγραψε πριν από τέσσερις αιώνες ο μεγάλος Άγγλος φιλόσοφος Τόμας Χομπς [...] Η πραγματική ασφάλεια και υπεράσπιση μιας φιλελεύθερης τάξης εξαρτάται από τη στρατιωτική ισχύ στα χέρια μιας αρχής που λαμβάνει αποφάσεις. Αυτή την αρχή ο Χομπς την ονόμασε "ηγεμόνα". Η δουλειά του ηγεμόνα είναι να πάρει αυτή την απόφαση για λογαριασμό μας: να αποφασίσει αποτελεσματικά ποιος ή τι απειλεί την ειρήνη*».

Έναν χρόνο μετά την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, οι ΗΠΑ σπρώχνουν ολοένα και πιο βαθιά τα ευρωπαϊκά κράτη σε μια παγκόσμια σύρραξη, με την Ουκρανία να έχει μετατραπεί ήδη σε κρανίου τόπο και με την κλιμάκωση να βρίσκεται μπροστά και όχι πίσω μας. Η εκ νέου αποστολή γερμανικών αρμάτων μάχης στην Ουκρανία, τόσες δεκαετίες μετά την Δεύτερη Μεγάλη Ανθρωποσφαγή, είναι ενδεικτική, αλλά όχι καταληκτική όσων φαίνονται να εξελίσσονται με ορίζοντα τις εκλογές το 2024, τόσο στις ΗΠΑ όσο και στην Ρωσία, την Ουκρανία και την Ταϊβάν... Την ίδια στιγμή, ο κινέζος πρόεδρος Σι Τζινπίνγκ δηλώνει, ότι η Κίνα θα ενισχύσει πλήρως τη στρατιωτική εκπαίδευση και προετοιμασία για οποιονδήποτε πόλεμο.

Οι σφαγές στην Ουκρανία, τα εκατομμύρια των προσφύγων στις γειτονικές χώρες, τα ερείπια, θα πληθαίνουν και ας μην υπάρχει προοπτική «νίκης».

Φθάνει η επίδειξη της «μη ήττας» απ' όλους τους συμμετέχοντες, σ' ένα σφαγείο δίχως τέλος...

Φεβρουάριος 2023

μηνα»;

Η απάντηση είναι αυτονόητη, για να βρει την τροφή του!

Αυτό σκαρφίστηκε το τρολ, που συνέχισε γράφοντας ότι σύμφωνα με «πληροφορίες» πρόκειται, λέει, για ένα μοναδικό είδος λύκων, που μπορούν να κολυμπούν για ώρες, αναζητώντας την τροφή τους σε περιοχές, που υπάρχουν και αιγοπρόβατα(!). Αυτό το είδος των λύκων απαντάται κυρίως στην Λατινική Αμερική. Οι λύκοι κολυμπούν από νησάκι σε νησάκι και αναζητούν την τροφή τους, που είναι ζώα της θάλασσας.

Το 90% αυτών τρέφονται αποκλειστικά με ψάρια. Ωστόσο, αρκετοί είναι και εκείνοι, που μπορούν να κολυμπήσουν ως και 12 χιλιόμετρα από την κοντινότερη ακτή, μέσα στο αρχιπέλαγος, για να αναζητήσουν κρέας.

Ως τώρα, δηλαδή, για πάνω από δέκα μέρες κανένα από τα σοβαρά σάιτς δεν έχει ελέγξει την ως άνω τρολιά, με αποτέλεσμα να μένει καταγεγραμμένο ότι ο θαλασσόλυκος τρέφεται με καλαμάρια, συναγρίδες και αιγοπρόβατα και οπωσδήποτε πρέπει να έχει παλιά τραύματα από μάχες με καρχαρίες και λαρισαϊκούς αλιγάτορες.

Επίσης, προέρχεται από τη Λατινική Αμερική και οι πρόγονοι του ήρθαν ακολουθώντας το ***Ρεύμα του Κόλπου***. Παίρνουμε και εμείς την πρωτοβουλία ως στήλη να τον βαφτίσουμε επιστημονικά και ιδού το όνομα: ***Lupus Pisces Beos***. (Το Beos προς τιμήν του sui generis Δημάρχου του Βόλου)

Φανταστείτε τώρα, να καταστραφούν όλοι οι τόμοι της ζωολογίας μετά από 20.000 χρόνια, αλλά για ένα καπρίτσιο της τύχης να μείνει ανέπαφη μια εκτύπωση του άρθρου από έναν 25χρονο φοιτητή Ιχθυοκαλλιεργειών Μεσολογγίου σε ένα φάκελο, μαζί με άλλες διασταυρωμένες ειδήσεις από το αγαπημένο «κουλούρι», που θα αποκαλυφθεί από την αρχαιολογική σκαπάνη για να παρουσιαστεί ως αδιάσειστο ντοκουμέντο σε συνέδριο παλαιοζωολογίας.

Τι θα εικάσουν οι παλαιοντολόγοι του μέλλοντος για την εξέλιξη των ειδών;

Ο λόγος που ξεκινήσαμε με την είδηση αυτή,

όσια και λόγο περισσότερο αν δεν την αναγνωρίζει ως τέτοια. Το αξιακό σύστημα του ψεύτη περιλαμβάνει, έστω και πλαγίως, την αξία της αλήθειας. Αυτός, όμως, που μπουρδολογεί, δεν έχει τέτοια προβλήματα, δεν είναι ούτε με το αληθινό ούτε με το ψεύτικο.

Το μάτι του δεν είναι καθόλου στα γεγονότα, όπως είναι τα μάτια του έντιμου ανθρώπου και του ψεύτη... Δεν τον ενδιαφέρει, αν τα πράγματα που λέει, περιγράφουν σωστά την πραγματικότητα. Απλώς τα διαλέγει, ή τα φτιάχνει, για να ταιριάζουν στο σκοπό του.

Sic transit gloria mundi

Αν διέθετε μια δόση χιούμορ και αυτοσαρκασμού ο ηγέτης ο ***Αλέξης ο Τσίπρας***, θα είχε μετατρέψει ήδη σε πλεονέκτημα την κωλοτούμπα του 2015, τις τότε κόκκινες γραμμές και ένα δημοψήφισμα που από ΟΧΙ έγινε ΝΑΙ σε μια νύχτα.

Ο λόγος για τις κωλοτούμπες του ***Γερμανού Καγκελάριου Σολτς*** μέρα παρά μέρα: Από το δεν δίνουμε άδεια για να παραχωρηθούν τα γερμανικά άρματα Λέοπαρντ 2 από τρίτες χώρες προς την Ουκρανία, ως το είμαστε «έτοιμοι», να παραχωρήσουμε και τα δικά μας άρματα στον ουκρανικό στρατό.

Πρώτη η ***Πολωνία*** και μετά οι υστερικές βαλτικές χώρες αξίωσαν(!) από την γερμανική ομοσπονδιακή κυβέρνηση να υπογράψει, ώστε να τροποποιηθούν οι διμερείς συμφωνίες παράδοσης γερμανικών αρμάτων μάχης, που απαγορεύουν ρητά την παράδοσή τους σε τρίτες χώρες.

Η ηγεσία του ΝΑΤΟ και υπουργοί Άμυνας από περίπου 50 χώρες συναντήθηκαν στην ***αμερικανική Αεροπορική Βάση Ράμσταϊν της Γερμανίας*** πριν λίγες μέρες με σκοπό την παράδοση βαρέων αρμάτων στην ***Ουκρανία*** και ακολουθούν η παράδοση jets. Επειδή η πολιτική είναι κατά το ρηθέν η διαχείριση των συμβόλων, δεν είναι καθόλου τυχαία η επιλογή της αεροπορικής βάσης για να φιλοξενήσει τη σημαντική αυτή σύνοδο. Χτίστηκε από τις συμμαχικές

συνέχεια στη σελ. 4

Ο συντάκτης της Πανσπουδαστικής Νο 8, ο Μίμης Ανδρουλάκης, το ΚΚΕ, το ΝΑΡ και τα «παράσημα» της μεταπολιτευτικής προβοκατορολογίας

Κάθε μορφή εξουσίας επιχειρεί να εποπτεύει το παρελθόν, δίχως όρια, δίχως όρους, δίχως εξηγήσεις· αδηφάγα επανέρχεται για να ορίσει το «εδώ» και το «εκεί», το «τώρα» και το «άλλοτε», την «αιτία» και το «αποτέλεσμα». Αυτοανακηρύσσεται κληρονόμος του παρελθόντος, αλλά και αιώνιος δεσμοφύλακας του «επίκαιρου» και του «ανεπίκαιρου», πρώτα απ' όλα για να κατοχυρώσει την υποτιθέμενη μη θνητότητά της. Οι τεχνικοί της εξουσίας πιστεύουν ότι κατέχουν τον παντοτινό κώδικα της αφομοίωσης, ιδιαίτερα, όταν «εξομολογούνται» την «αλήθεια», ή όταν αφηγούνται τις «ξεχασμένες» αναμνήσεις, δικές τους ή «άλλων». Κρατούν την μεζούρα του χρόνου, μετρούν και υπολογίζουν, (τα πενήντα χρόνια είναι αρκετά, τα τριάντα είναι λίγα), διαιρούν και πολλαπλασιάζουν τον ανυπόστατο χρόνο, τον κρύβουν στην μυστική τους «κρυψώνα» και τον ξαναεμφανίζουν (*του μεν πάθους παρόντος του δε πράγματος απόντος*).

Μα, θα αναρωτηθεί κάποιος, *αν η λήθη είναι παρούσα*, πώς μπορούν να την θυμηθούν, αυτοί οι ίδιοι που επένδυσαν σ' αυτήν; Οι τεχνικοί της εξουσίας, όμως, δεν αφηγούνται για να απελευθερώσουν την ιστορία από τα «βάρη» της, δεν "αποκαλύπτουν" για να προσθέσουν παρά για να αφαιρέσουν και πάλι. Δεν «προδίδουν», έστω και ετεροχρονισμένα την αλήθεια, όχι, η τελετουργία σκοπεύει να την ξορκίσει οριστικά.

Μόνο οι νεκροί ξέρουν την αλήθεια;

«Σαν υπεύθυνη Συντονιστ. Επιτρ. Αγώνα του Πολυτεχνείου καταγγέλλουμε σ' όλο το σπουδαστικό κόσμο, τη νεολαία και το λαό τις αφηνιασμένες προσπάθειες της χουντικής ΚΥΠ και των πληρωμένων πραχτόρων της να διαστρέφουν, απ' την αρχή της μεγαλειώδικης εκδήλωσης μας του Πολ/χνείου, την πορεία και το περιεχόμενο της. Καταγγέλλουμε τη προσχεδιασμένη εισβολή στο χώρο του Πολ/χνείου τη Τετάρτη, 14 του Νοέμβρη, 350 περίπου προσπαθούν χρόνια τώρα να καρπωθούν αυτό, στο οποίο εναντιώθηκαν με νύχια και με δόντια. Η «παλλαϊκή εξέγερση», η «φοιτητική εξέγερση» αντικατέστησε τους «350 προβοκάτορες των Ρουφογάλη-Καραγιανόπουλου» (ΚΚΕ) και τις «οχλοκρατικές και αναρχικές εκδηλώσεις μιας μειοψηφίας» (Χούντα)».

Γιώργος Βλασσόπουλος,
«***Τα γεγονότα που οδήγησαν στην εξέγερση του Πολυτεχνείου του 1973, όπως τα ξαναθυμάται ένας «προβοκάτορας»***»,
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φύλλο 8, Νοέμβριος 2002

την καθολική έγκριση της Συντονιστικής Επιτροπής Αγώνα, κρίνουμε σκόπιμο να τονίσουμε ότι ***εμείς ποτέ δεν λάβαμε μέρος στη σύνταξη ή την υπογραφή καμίας παρόμοιας ανακοίνωσης και, φυσικά, ούτε της παραπάνω.***

Η Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα είχε σαν καθήκον και επιδίωξη την υπεύθυνη και μοναδική αντιπροσώπευση των φοιτητών και την συντονισμένη προβολή των αιτημάτων και συνθημάτων που εξέφρασαν τον αγώνα εκείνων των ημερών και μέσα στις τότε συγκεκριμένες συνθήκες.

Εκ των πραγμάτων λοιπόν, δεν μπορεί να ανατεθεί στη Συντονιστική Επιτροπή και, πολύ περισσότερο σε κάποια

50 χρόνια μετά την εξέγερση του Νοέμβρη του '73, 50 χρόνια μετά την κατάληψη του Πολυτεχνείου. Ο συντάκτης της περιβόητης *«Ανακοίνωσης-Απάντησης της Συντονιστικής Επιτροπής Αγώνα του Πολυτεχνείου»*, αποκαλύπτεται στο βιβλίο του *Μίμη Ανδρουλάκη «Πριν σβήσουν τα φώτα»*. Πρόκειται για τον τότε γραμματέα της σπουδάζουσας της ΚΝΕ ***Κώστα Τζιαντζή***, μέλος της Κ.Ε. του ΚΚΕ μέχρι το 1989, και στην συνέχεια εκ των βασικών κατασκευαστών και στελεχών του ΝΑΡ, έως και τον θάνατό του το 2011.

Πρώτα απ' όλα, θα θυμίσουμε, ότι ο ***Τζιαντζής*** με το κείμενο αυτό, που στοιχειοθέτησε ο ***Λάκης Σταθάκης*** (αδελφός του υπουργού του Συριζα Γιώργου Σταθάκη), πλαστογράφησε αποδεδειγμένα την υπογραφή της

πανσπουδαστικη
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΝΤΙΔΙΚΤΑΤΟΡΙΚΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΕΜΠΡΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

...ὑπεύθυνη Συντονιστ. Ἐπιτρ. Ἀγ... Πολυτεχνείου καταγγέλλουμε σ' ὅλο τό σπουδα... ...μο, τή νεολαία καί τό λαό τίς ἀφηνιασμένες ... σπάθειες τῆς χουντικῆς ΚΥΠ καί τῶν πληρωμένων πραχτόρων της νά διαστρέψουν, ἀπ' τήν ἀρχή τῆς μεγαλειώδικης ἐκδήλωσής μας τοῦ Πολ)χνείου, τή πορεία καί τό περιεχόμενό της. Καταγγέλλουμε τή προσχεδιασμένη εἰσβολή στό χῶρο τοῦ Πολ)χνείου τή Τετάρτη, 14 τοῦ Νοέμβρη, 350 περίπου ὠργανωμένων πραχτόρων τῆς ΚΥΠ, σύμφωνα μέ τό προβοκατόρικο σχέδιο τῶν Ρουφογάλη-Καραγιαννόπουλου, μέ βάση τίς ἐντολές τοῦ ...

Κάθε μορφή εξουσίας επιχειρεί να εποπτεύει το παρελθόν, δίχως όρια, δίχως όρους, δίχως εξηγήσεις· αδηφάγα επανέρχεται για να ορίσει το «εδώ» και το «εκεί», το «τώρα» και το «άλλοτε», την «αιτία» και το «αποτέλεσμα». Αυτοανακηρύσσεται κληρονόμος του παρελθόντος, αλλά και αιώνιος δεσμοφύλακας του «επίκαιρου» και του «ανεπίκαιρου», πρώτα απ' όλα για να κατοχυρώσει την υποτιθέμενη μη θνητότητά της. Οι τεχνικοί της εξουσίας πιστεύουν ότι κατέχουν τον παντοτινό κώδικα της αφομοίωσης, ιδιαίτερα, όταν «εξομολογούνται» την «αλήθεια», ή όταν αφηγούνται τις «ξεχασμένες» αναμνήσεις, δικές τους ή «άλλων». Κρατούν την μεζούρα του χρόνου, μετρούν και υπολογίζουν, (τα πενήντα χρόνια είναι αρκετά, τα τριάντα είναι λίγα), διαιρούν και πολλαπλασιάζουν τον ανυπόστατο χρόνο, τον κρύβουν στην μυστική τους «κρυψώνα» και τον ξαναεμφανίζουν (*του μεν πάθους παρόντος του δε πράγματος απόντος*).

Μα, θα αναρωτηθεί κάποιος, *αν η λήθη είναι παρούσα*, πώς μπορούν να την θυμηθούν, αυτοί οι ίδιοι που επένδυσαν σ' αυτήν; Οι τεχνικοί της εξουσίας, όμως, δεν αφηγούνται για να απελευθερώσουν την ιστορία από τα «βάρη» της, δεν «αποκαλύπτουν» για να προσθέσουν παρά για να αφαιρέσουν και πάλι. Δεν «προδίδουν», έστω και ετεροχρονισμένα την αλήθεια, όχι, η τελετουργία σκοπεύει να την ξορκίσει οριστικά.

Μόνο οι νεκροί ξέρουν την αλήθεια;

«Σαν υπεύθυνη Συντονιστ. Επιτρ. Αγώνα του Πολυτεχνείου καταγγέλλουμε σ' όλο το σπουδαστικό κόσμο, τη νεολαία και το λαό τις αφηνιασμένες προσπάθειες της χουντικής ΚΥΠ και των πληρωμένων πραχτόρων της να διαστρέφουν, απ' την αρχή της μεγαλειώδικης εκδήλωσης μας του Πολ/χνείου, την πορεία και το περιεχόμενο της. Καταγγέλλουμε τη προσχεδιασμένη εισβολή στο χώρο του Πολ/χνείου τη Τετάρτη, 14 του Νοέμβρη, 350 περίπου οργανωμένων πραχτόρων της ΚΥΠ, σύμφωνα με το προβοκατόρικο σχέδιο των Ρουφογάλη - Καραγιαννόπουλου, με βάση τις εντολές του παραμερισμένου τώρα τέως πρωτοδικτάτορα Παπαδόπουλου και της αμερικανικής CIA, με σκοπό να προβάλουν με κάθε μέσο τραμπουκισμού και προβοκάτσιας γελοία και αναρχικά συνθήματα και συνθήματα που δεν εκφράζανε τη στιγμή και τις συγκεκριμένες δυνάμεις[...] Έτσι τα συνθήματά μας: Ψωμί-Παιδεία-Ελευθερία, 20% για τη Παιδεία, Κάτω η Χούντα, Έξω οι αμερικάνοι, Εργάτες Αγρότες και Φοιτητές, όλοι Ενωμένοι, Λαϊκή κυριαρχία, Εθνική Ανεξαρτησία έπνιξαν τις ψευτοεπαναστατικές κραυγές της ΚΥΠ και των χαφιέδων της που αιφνιδιαστικά είχαν προβάλει με πανώ και με τη τραμπούκικη κατάληψη δυο μεγαφώνων, συνθήματα

προσπαθούν χρόνια τώρα να καρπωθούν αυτό, στο οποίο εναντιώθηκαν με νύχια και με δόντια. Η «παλλαϊκή εξέγερση», η «φοιτητική εξέγερση» αντικατέστησε τους «350 προβοκάτορες των Ρουφογάλη-Καραγιανόπουλου» (ΚΚΕ) και τις «οχλοκρατικές και αναρχικές εκδηλώσεις μιας μειοψηφίας» (Χούντα)».

Γιώργος Βλασσόπουλος,
«Τα γεγονότα που οδήγησαν στην εξέγερση του Πολυτεχνείου του 1973, όπως τα ξαναθυμάται ένας «προβοκάτορας»,
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φύλλο 8, Νοέμβριος 2002

50 χρόνια μετά την εξέγερση του Νοέμβρη του '73, 50 χρόνια μετά την κατάληψη του Πολυτεχνείου. Ο συντάκτης της περιβόητης *«Ανακοίνωσης-Απάντησης της Συντονιστικής Επιτροπής Αγώνα του Πολυτεχνείου»*, αποκαλύπτεται στο βιβλίο του *Μίμη Ανδρουλάκη «Πριν σβήσουν τα φώτα»*. Πρόκειται για τον τότε γραμματέα της σπουδάζουσας της ΚΝΕ ***Κώστα Τζιαντζή***, μέλος της Κ.Ε. του ΚΚΕ μέχρι το 1989, και στην συνέχεια εκ των βασικών κατασκευαστών και στελεχών του ΝΑΡ, έως και τον θάνατό του το 2011.

πανσπουδαστικη
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΝΤΙΔΙΚΤΑΤΟΡΙΚΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

...υπεύθυνη Συντονιστ. Επιτρ. Αγ... Πο...τεχνείου καταγγέλλουμε σ' όλο τό σπουδασ...μο, τή νεολαία καί τό λαό τίς αφηνιασμένες ...σπάθειες τής χουντικής ΚΥΠ καί τών πληρωμένων πραχτόρων της νά διαστρέψουν, άπ' τήν άρχή τής μεγαλειώδικης έκδήλωσής μας τοῦ Πολ)χνείου, τή πορεία καί τό περιεχόμενό της. Καταγγέλλουμε τή προσχεδιασμένη είσβολή στό χώρο τοῦ Πολ)χνείου τή Τετάρτη, 14 τοῦ Νοέμβρη, 350 περίπου όργανωμένων πραχτόρων τής ΚΥΠ, σύμφωνα μέ τό προβοκατόρικο σχέδιο τών Ρουφογάλη-Καραγιαννόπουλου, μέ βάση τίς έντολές τοῦ παραμερισμένου τώρα τέως πρωτοδι...τορα Παπαδόπουλου καί τής άμερικανικής CIA ...σκοπό νά προβάλουν μέ κάθε μέσο τραμπουκι... καί ...βοκάτσιας γελοία καί άναρχικά συνθή... συνθή... δέν έκφράζανε τή στιγ...

Πρώτα απ' όλα, θα θυμίσουμε, ότι ο **Τζιαντζής** με το κείμενο αυτό, που στοιχειοθέτησε ο **Λάκης Σταθάκης** (αδελφός του υπουργού του Συριζα Γιώργου Σταθάκη), πλαστογράφησε αποδεδειγμένα την υπογραφή της **Συντονιστικής Επιτροπής Αγώνα του Πολυτεχνείου**, προβοκάροντας με τον πιο άθλιο τρόπο τους συμμετέχοντες σ' αυτήν: «***Όχι, δεν διάβασε και δεν ενέκρινε κανένας από τους "πάνω" την ψευδεπίγραφη ανακοίνωση της "Συντονιστικής". Την έγραψε εν θερμώ στον ίδιο χώρο του παράνομου τυπογραφείου, μπροστά στον παντελώς αμέτοχο Λάκη Σταθάκη (σ.σ.: αδελφό του Γιώργου Σταθάκη, πρώην υπουργού του ΣΥΡΙΖΑ), ο οποίος απλώς τη στοιχειοθετούσε μηχανικά***», γράφει σχετικά ο Μίμης Ανδρουλάκης.

Η ανακοίνωση της ψευτο-συντονιστικής Επιτροπής

*την καθολική έγκριση της Συντονιστικής Επιτροπής Αγώνα, κρίνουμε σκόπιμο να τονίσουμε ότι **εμείς ποτέ δεν λάβαμε μέρος στη σύνταξη ή την υπογραφή καμίας παρόμοιας ανακοίνωσης και, φυσικά, ούτε της παραπάνω.***

Η Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα είχε σαν καθήκον και επιδίωξη την υπεύθυνη και μοναδική αντιπροσώπευση των φοιτητών και την συντονισμένη προβολή των αιτημάτων και συνθημάτων που εξέφρασαν τον αγώνα εκείνων των ημερών και μέσα στις τότε συγκεκριμένες συνθήκες.

Εκ των πραγμάτων λοιπόν, δεν μπορεί να ανατεθεί στη Συντονιστική Επιτροπή και, πολύ περισσότερο σε κάποια μέλη της, ο ρόλος της παντοτινής έκφρασης του φοιτητικού κινήματος. Η επίκληση του ονόματος της Συντονιστικής Επιτροπής για την κάλυψη και προβολή ορισμένων γνωμών και θέσεων, ανεξάρτητα από την οποιαδήποτε κριτική που θα μπορούσε να ασκήσει κανείς για το περιεχόμενό τους, είναι τουλάχιστον απαράδεκτη. Νομίζουμε ότι τέτοιες ενέργειες δεν πρέπει να γίνονται, γιατί μόνο

πάθους παρόντος του σε πράγματος απόντος).

Μα, θα αναρωτηθεί κάποιος, αν η *λήθη είναι παρούσα*, πώς μπορούν να την θυμηθούν, αυτοί οι ίδιοι που επένδυσαν σ' αυτήν; Οι τεχνικοί της εξουσίας, όμως, δεν αφηγούνται για να απελευθερώσουν την ιστορία από τα «βάρη» της, δεν «αποκαλύπτουν» για να προσθέσουν παρά για να αφαιρέσουν και πάλι. Δεν «προδίδουν», έστω και ετεροχρονισμένα την αλήθεια, όχι, η τελετουργία σκοπεύει να την ξορκίσει οριστικά.

Μόνο οι νεκροί ξέρουν την αλήθεια;

«Σαν υπεύθυνη Συντονιστ. Επιτρ. Αγώνα του Πολυτεχνείου καταγγέλλουμε σ' όλο το σπουδαστικό κόσμο, τη νεολαία και το λαό τις αφηνιασμένες προσπάθειες της χουντικής ΚΥΠ και των πληρωμένων πραχτόρων της να διαστρέφουν, απ' την αρχή της μεγαλειώδικης εκδήλωσης μας του Πολ/χνείου, την πορεία και το περιεχόμενο της. Καταγγέλλουμε τη προσχεδιασμένη εισβολή στο χώρο του Πολ/χνείου τη Τετάρτη, 14 του Νοέμβρη, 350 περίπου οργανωμένων πραχτόρων της ΚΥΠ, σύμφωνα με το προβοκατόρικο σχέδιο των Ρουφογάλη - Καραγιαννόπουλου, με βάση τις εντολές του παραμερισμένου τώρα τέως πρωτοδικτάτορα Παπαδόπουλου και της αμερικανικής CIA, με σκοπό να προβάλουν με κάθε μέσο τραμπουκισμού και προβοκάτσιας γελοία και αναρχικά συνθήματα και συνθήματα που δεν εκφράζανε τη στιγμή και τις συγκεκριμένες δυνάμεις[...] Έτσι τα συνθήματά μας: Ψωμί-Παιδεία-Ελευθερία, 20% για τη Παιδεία, Κάτω η Χούντα, Έξω οι αμερικάνοι, Εργάτες Αγρότες και Φοιτητές, όλοι Ενωμένοι, Λαϊκή κυριαρχία, Εθνική Ανεξαρτησία έπνιξαν τις ψευτοεπαναστατικές κραυγές της ΚΥΠ και των χαφιέδων της που αιφνιδιαστικά είχαν προβάλει με πανώ και με τη τραμπούκικη κατάληψη δυο μεγαφώνων, συνθήματα όπως: Κάτω το Κράτος, Κάτω η εξουσία, Μάης του '68 και είχαν πρωτοστατήσει σε κάποιες ανεδαφικές εκκλήσεις για άμεση λαϊκή επανάσταση και άμεση γενική απεργία».

«**Πανσπουδαστική Νο 8**», έντυπο συνδικαλιστικό όργανο της ΑντιΕΦΕΕ, Γενάρης-Φλεβάρης 1974, 4η σελίδα, κείμενο με τίτλο «***ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ - ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ***».

«Με οργανωτικά μέσα, με την καταστολή και την συκοφαντία και την παραποίηση των γεγονότων προσπαθούν να επιβάλουν την εικόνα που τους εξυπηρετεί. Φτάνουν να ανακηρύσσονται οι αυθεντικοί εκφραστές της εξέγερσης και με την βοήθεια των μηχανισμών καταστολής

«Ανακοίνωσης-Απάντησης της Συντονιστικής Επιτροπής Αγώνα του Πολυτεχνείου», αποκαλύπτεται στο βιβλίο του *Μίμη Ανδρουλάκη «Πριν σβήσουν τα φώτα»*. Πρόκειται για τον τότε γραμματέα της σπουδάζουσας της ΚΝΕ ***Κώστα Τζιαντζή***, μέλος της Κ.Ε. του ΚΚΕ μέχρι το 1989, και στην συνέχεια εκ των βασικών κατασκευαστών και στελεχών του ΝΑΡ, έως και τον θάνατό του το 2011.

Πρώτα απ' όλα, θα θυμίσουμε, ότι ο ***Τζιαντζής*** με το κείμενο αυτό, που στοιχειοθέτησε ο ***Λάκης Σταθάκης*** (αδελφός του υπουργού του Συριζα Γιώργου Σταθάκη), πλαστογράφησε αποδεδειγμένα την υπογραφή της ***Συντονιστικής Επιτροπής Αγώνα του Πολυτεχνείου***, προβοκάροντας με τον πιο άθλιο τρόπο τους συμμετέχοντες σ' αυτήν: «***Όχι, δεν διάβασε και δεν ενέκρινε κανένας από τους "πάνω" την ψευδεπίγραφη ανακοίνωση της "Συντονιστικής". Την έγραψε εν θερμώ στον ίδιο χώρο του παράνομου τυπογραφείου, μπροστά στον παντελώς αμέτοχο Λάκη Σταθάκη (σ.σ.: αδελφό του Γιώργου Σταθάκη, πρώην υπουργού του ΣΥΡΙΖΑ), ο οποίος απλώς τη στοιχειοθετούσε μηχανικά***», γράφει σχετικά ο Μίμης Ανδρουλάκης.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

...υπεύθυνη Συντονιστ. Ἐπιτρ. Ἀγ... Πο...τεχνείου καταγγέλλουμε σ' ὅλο τό σπουδασ...
...μο, τή νεολαία καί τό λαό τίς ἀφηνιασμένες...
...σπάθειες τῆς χουντικῆς ΚΥΠ καί τῶν πληρωμένω...
πραχτόρων της νά διαστρέψουν, ἀπ' τήν ἀρχή τῆς με...
γαλειώδικης ἐκδήλωσής μας τοῦ Πολ)χνείου, τή πο...
ρεία καί τό περιεχόμενό της. Καταγγέλουμε τή προ...
σχεδιασμένη εἰσβολή στό χῶρο τοῦ Πολ)χνείου τή Τε...
τάρτη, 14 τοῦ Νοέμβρη, 350 περίπου ὀργανωμένων
πραχτόρων τῆς ΚΥΠ, σύμφωνα μέ τό προβοκατόρικο
σχέδιο τῶν Ρουφογάλη-Καραγιαννόπουλου, μέ βάση
τίς ἐντολές τοῦ παραμερισμένου τώρα τέως πρωτοδι...
...κτάτορα Παπαδόπουλου καί τῆς ἀμερικανικῆς CIA
...σκοπό νά προβάλουν μέ κάθε μέσο τραμπουκι...
...προβοκάτσιας γελοῖα καί ἀναρχικά συνθή...
...δέν ἐκφράζανε τή στιγ...

Η ανακοίνωση της ψευτο-συντονιστικής Επιτροπής Αγώνα του **Τζιαντζή** και της ΚΝΕ καταγγέλλεται έξι μήνες αργότερα (Μάης 1974, περιοδικό «*Δημοκρατία*», μηνιαία δημοκρατική επιθεώρηση, «*Ομάδα Δημοκρατίας*», τεύχος 82) με το ακόλουθο κείμενο-δήλωση 17 μελών της Συντονιστικής Επιτροπής του Πολυτεχνείου:

«Εμείς οι "17", μέλη της Συντονιστικής Επιτροπής, που προέκυψε από δύο μέλη κάθε Σχολής εκλεγμένα από τις Γενικές Συνελεύσεις των Σχολών που πραγματοποιήθηκαν κατά την διάρκεια της τριήμερης κατάληψης του Πολυτεχνείου, διαβάσαμε στο 8ο φύλλο της "ΠΑΝΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗΣ", οργάνου της "ΑΝΤΙΕΦΕΕ", κείμενο με τίτλο «Ανακοίνωση - απάντηση" της Συντονιστικής Επιτροπής Αγώνα του Πολυτεχνείου. Επειδή και στο παρελθόν παρουσιάσθηκαν και άλλες ανακοινώσεις, επικαλούμενες μέλη της, ο ρόλος της παντοτινής έκφρασης του φοιτητικού κινήματος. Η επίκληση του ονόματος της Συντονιστικής Επιτροπής για την κάλυψη και προβολή ορισμένων γνωμών και θέσεων, ανεξάρτητα από την οποιαδήποτε κριτική που θα μπορούσε να ασκήσει κανείς για το περιεχόμενό τους, είναι τουλάχιστον απαράδεκτη. Νομίζουμε ότι τέτοιες ενέργειες δεν πρέπει να γίνονται, γιατί μόνο καλό δεν προσφέρουν στην ενότητα του αγώνα.

17 ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Σημείωση: *Για την διατύπωση και την υπογραφή των παραπάνω απόψεων δεν ήταν δυνατό να βρεθούν για να συμμετάσχουν όλα τα μέλη της Συντονιστικής Επιτροπής του Πολυτεχνείου, εξ αιτίας των δύσκολων συνθηκών που αντιμετωπίζουν (φυλακές, παρανομία κλπ)».*

Θα θυμίσουμε, επίσης, ότι στο φύλλο 8 της «*Πανσπουδαστικής*», κάποιες, επίσης, «αόρατες» Επιτροπές αγώνα της Φυσικομαθηματικής σχολής, δηλαδή η ΚΝΕ, «καταγ-

συνέχεια στη σελ 5

Η βασιλική λάμψη της κηδείας του Γκλύξμπουργκ και ένας αντιεξουσιαστής μακάκος

Επιτέλους, λίγη βασιλική λάμψη σ' αυτό τον έρμο τον τόπο! Οι βασιλιάδες, οι βασίλισσες, τα πριγκιπόπουλα και οι πριγκίπισσες, κάλυψαν για λίγο τις στάχτες και τα αποκαΐδια

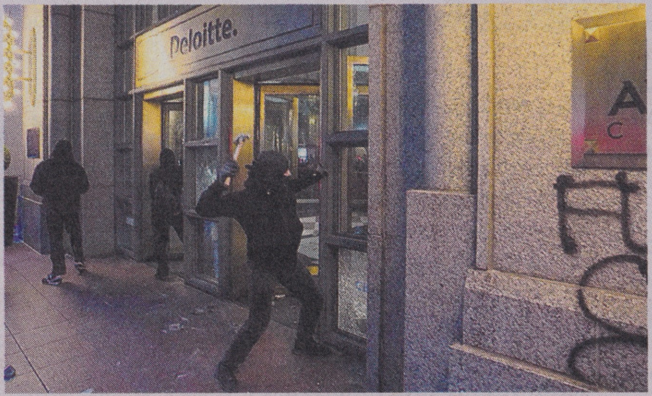
του Μπύθουλα που ονομάζεται ελλαδικός χώρος και μπροστά στη βασιλική λάμψη, το σκοτάδι του μητσοτακισμού θα υποκλιθεί. Η Μενδώνη, φανερά πικραμένη, παρέα με τον αληθινά Πικραμένο, συλλυπήθηκε τους περίλυπους και βασιλικά πικραμένους συγγενείς. Ο αέρας, έξω από την εκκλησία που έγινε η νεκρώσιμη τελετή, μύριζε μαλλί της γριάς, ενώ η ουρά του αποχαιρετισμού ξεχνιόταν με λίγο πασατέμπο. Η Μεσσηνία και η Λακωνία ήταν εκεί. Ο Σαμαράς και οι βουλευτές Χρυσομάλλης και Μαντάς ήταν και αυτοί εκεί, σώζοντας την βασιλική τιμή και τις ψήφους της Μεσσηνίας. Σύμφωνα με αποκλειστικές πληροφορίες, το μουσείο της Ακρόπολης έδωσε εκείνη την μέρα τις περισσότερες άδειες στους εργαζομένους του, για να φωνάξουν από την ουρά του λαϊκού προσκυνήματος «Ελλάς, Ελλάς, Αντώνης Σαμαράς». Ο Τσίπρας, σε πραγματικά ανθρώπινο επίπεδο, ήπιε μόνος του πικρό καφέ, περίλυπος στην Κουμουνδούρου.

Κανείς, όμως, δεν είδε στην στέγη της εκκλησίας μια παράλογη και εξωπραγματική εικόνα, έναν πίθηκο μακάκο

ο Manuel Terán πυροβολήθηκε από μπάτσο, την στιγμή καταδρομικής επιχείρησης που σκοπό είχε την έξωση των διαδηλωτών-καταληψιών από την δασική έκταση.

Για το γεγονός αυτό καλέστηκε πορεία, κατά τη διάρκεια της οποίας οι διαδηλωτές συγκρούστηκαν με τους μπάτσους, σπάστηκαν και κάηκαν οχήματα της αστυνομίας και έγιναν επιθέσεις σε μεγάλες πολυεθνικές αλυσίδες.

συνέχεια από τη σελ 2

δυνάμεις από το 1949 ως το 1952 στα κατεχόμενα από τους συμμάχους δυτικογερμανικά εδάφη...

Ο ***Όλαφ Σολτς*** εμφανίζεται στα κατευθυνόμενα δημοσιεύματα της χώρας του, να διαπραγματεύεται «*σκληρά*» την μη παράδοση βαρέως οπλισμού και μάλιστα καθ' υπόδειξη χωρών, που τις προηγούμενες δεκαετίες ήταν οι οικονομικοί βαστάζοι του γερμανικού οικονομικού «*θαύματος*». Έχει μάλιστα διαρκώς το ύφος ανθρώπου που υποφέρει από χρόνια δυσκοιλιότητα.

Εννοείται, ότι γνωρίζουμε καλά τι ακολουθεί μετά τις «*σκληρές διαπραγματεύσεις*»...

Τί τα θέλετε. Όλες οι γεωπολιτικές επενδύσεις δεκαετιών της Γερμανίας στην Ανατολή έχουν καταρρεύσει, η χώρα υποχρεώνεται να αυξήσει τις δαπάνες της για εξοπλισμούς και ο ενεργειακός ομφάλιος λώρος, που τροφοδότησε την γερμανική οικονομική άνθιση της προηγούμενης δεκαετίας έχει κοπεί οριστικά.

Ο ***Nord Stream*** ανήκει πλέον στα ψάρια του.

Μέσα σε αυτή την υπόκωφη και δραματική ατμόσφαιρα ακούγεται ξαφνικά ένα σαχλοκούδουνο και το κοινό ξεκαρδίζεται στα γέλια: Είναι η κυρία ***Κριστίν Λάμπρεχτ, η γερμανίδα υπουργός άμυνας***, που στο πρωτοχρονιάτικο μήνυμά της είπε κάτι εξαιρετικό: «*Υπάρχει σε εξέλιξη ένας πόλεμος στην καρδιά της Ευρώπης και, σε σχέση με αυτό, κέρδισα πολλές εμπειρίες, πάρα πολλές συναντήσεις με ενδιαφέροντες και υπέροχους ανθρώπους. Και γι' αυτό λέω ένα ειλικρινές ευχαριστώ.*»

Ασφαλώς, την κορόιδεψαν όλοι οι Γερμανοί και δεν ήταν λίγοι εκείνοι, που ζήτησαν την παραίτησή της: πως είναι δυνατόν η Γερμανία να έχει βυθιστεί στην μεγαλύτερη κρίση της από το μεσοπόλεμο και η Γερμανίδα Υπουργός Άμυνας να ευχαριστεί την τύχη της, που

κραμένο, συλλυπήθηκε τους περίλυπους και βασιλικά πικραμένους συγγενείς. Ο αέρας, έξω από την εκκλησία που έγινε η νεκρώσιμη τελετή, μύριζε μαλλί της γριάς, ενώ η ουρά του αποχαιρετισμού ξεχνιόταν με λίγο πασατέμπο. Η Μεσσηνία και η Λακωνία ήταν εκεί. Ο Σαμαράς και οι βουλευτές Χρυσομάλλης και Μαντάς ήταν και αυτοί εκεί, σώζοντας την βασιλική τιμή και τις ψήφους της Μεσσηνίας. Σύμφωνα με αποκλειστικές πληροφορίες, το μουσείο της Ακρόπολης έδωσε εκείνη την μέρα τις περισσότερες άδειες στους εργαζομένους του, για να φωνάξουν από την ουρά του λαϊκού προσκυνήματος «Ελλάς, Ελλάς, Αντώνης Σαμαράς». Ο Τσίπρας, σε πραγματικά ανθρώπινο επίπεδο, ήπιε μόνος του πικρό καφέ, περίλυπος στην Κουμουνδούρου.

Κανείς, όμως, δεν είδε στην στέγη της εκκλησίας μια παράλογη και εξωπραγματική εικόνα, έναν πίθηκο μακάκο να κρατάει ένα κομμένο χέρι. Κανένα μέσο ενημέρωσης δεν έδειξε αυτή την εικόνα και κανένας φωτογράφος δεν πρόλαβε να την απαθανατίσει. Φήμες λένε πως ο μακάκος ήταν ο ίδιος που δάγκωσε τον Αλέξανδρο και πέθανε, τον παππού του έκπτωτου βασιλιά Κωνσταντίνου και το χέρι που κρατούσε ήταν του Αλέξανδρου Σχινά, του εκτελεστή του βασιλιά Γεώργιου του Α΄. Πολλοί το θεώρησαν ως κακόγουστη φάρσα αντιεξουσιαστών, ενώ οι περισσότεροι σκιάχτηκαν και το είδαν ως μήνυμα για τον οφειλόμενο θάνατο κάθε εξουσίας.

Δολοφονία περιβαλλοντικού αγωνιστή στην Ατλάντα από μπάτσο

Ο περιβαλλοντολογικός αγωνιστής Manuel Terán δολοφονήθηκε απ' την αστυνομία στις 18 Ιανουαρίου, στην προσπάθεια αγωνιζόμενων να υπερασπιστούν το δάσος *Weelaunee Forest* στην Ατλάντα. Οι ακριβείς συνθήκες της δολοφονίας του παραμένουν άγνωστες, αλλά το γεγονός είναι, πως

Δεν είναι η πρώτη φορά που η αστυνομία εισβάλει σ' αυτό το δάσος. Από τον Ιούνιο του 2022 προσπαθεί να διώξει τον κόσμο, ο οποίος παραμένει στο δάσος, υπερασπίζοντάς το από αποψίλωση με σκοπό την κατασκευή ενός κέντρου εκπαίδευσης αστυνομικών, με την άθλια και συνάμα τρομακτική ονομασία, «Cop City»! Η αστυνομία κατά καιρούς έχει ισοπεδώσει κοινοτικούς κήπους μέσα στο δάσος και έχει επιτεθεί σε διαδηλωτές με χημικά και πλαστικές σφαίρες. Η κλιμακούμενη αυτή ένταση, από πλευράς αστυνομίας, έφτασε στο αποκορύφωμά της με την δολοφονία του αγωνιστή Manuel Terán. Κατά την δολοφονική επιχείρηση της αστυνομίας συνελήφθησαν επτά άτομα με την κατηγορία της εσωτερικής τρομοκρατίας. Την επόμενη μέρα της δολοφονίας και σαν να μην είχε συμβεί κάτι, εισήλθαν στο δάσος βαρέα οχήματα της κατασκευαστικής εταιρείας, με συνοδεία αστυνομικών δυνάμεων και ξεκίνησαν τις διαδικασίες αποψίλωσης του δάσους. Οι μπάτσοι με την χρήση χημικών διέλυσαν τα άτομα που παρέμεναν στο πάρκο.

Η προάσπιση του δάσους ξεκινάει από το 2021, όταν ο ιδιωτικός οργανισμός *«Ίδρυμα της Αστυνομίας της Ατλάντα»*, πήρε άδεια για την κατασκευή του «Cop City» με προϋπολογισμό 90 εκατομμυρίων δολαρίων, στη δημόσια δασική έκταση του Weelaunee. Τέλος, να σημειωθεί πως στη συγκεκριμένη έκταση αρχικά ζούσε η ινδιάνικη κοινότητα των Muscogee, η οποία είχε ανάλογη τύχη...

Ε.

Ο **Nord Stream** ανήκει πλέον στα ψάρια του.

Μέσα σε αυτή την υπόκωφη και δραματική ατμόσφαιρα ακούγεται ξαφνικά ένα σαχλοκούδουνο και το κοινό ξεκαρδίζεται στα γέλια: Είναι η κυρία ***Κριστίν Λάμπρεχτ, η γερμανίδα υπουργός άμυνας***, που στο πρωτοχρονιάτικο μήνυμά της είπε κάτι εξαιρετικό: *«Υπάρχει σε εξέλιξη ένας πόλεμος στην καρδιά της Ευρώπης και, σε σχέση με αυτό, κέρδισα πολλές εμπειρίες, πάρα πολλές συναντήσεις με ενδιαφέροντες και υπέροχους ανθρώπους. Και γι' αυτό λέω ένα ειλικρινές ευχαριστώ.»*

Ασφαλώς, την κορόιδεψαν όλοι οι Γερμανοί και δεν ήταν λίγοι εκείνοι, που ζήτησαν την παραίτησή της: πως είναι δυνατόν η Γερμανία να έχει βυθιστεί στην μεγαλύτερη κρίση της από το μεσοπόλεμο και η Γερμανίδα Υπουργός Άμυνας να ευχαριστεί την τύχη της, που γνωρίζει υπέροχους ανθρώπους χάρη στον πόλεμο, που καταστρέφει τη χώρα της!

Οπότε, όταν ακούτε ή διαβάζεται για το ιδιαίτερα χαμηλό επίπεδο του ελληνικού πολιτικού συστήματος, να ξέρετε ότι δεν είμαστε μόνοι στας Ευρώπας...

Η Παπαρήγα, η «Κόκκινη Ορχήστρα» (Rotte Capelle)* του ΚΚΕ και οι παρακολουθήσεις

Στη *«μετωπική σύγκρουση Μητσοτάκη- Τσίπρα»*, όπως βάφτισαν οι δημοσιογράφοι τη διαδικασία πρότασης μομφής (που τελικά ισχυροποίησε, κοινοβουλευτικά τουλάχιστον, τον πρωθυπουργό), απρόσμενο ενδιαφέρον είχε η ομιλία της απερχόμενης από την κοινοβουλευτικής ομάδας του ΚΚΕ της Αλέκας Παπαρήγα.

Η πρώην *«σιδηρά κυρία»* του Περισσού στη συζήτηση για την πρόταση μομφής αναρωτήθηκε, εάν ***«έχουμε δικαίωμα εμείς ως ΚΚΕ, θύμα παρακολούθησης, να σκεφτούμε ότι μέσα στην ΕΥΠ υπάρχουν διαπλεκόμενοι θύλακες, με πολιτικά ή οικονομικά συμφέροντα, που εξυπηρετούν διάφορα σενάρια;»***,

συνέχεια από τη σελ 3

γέλλουν» τον ***Διονύση Μαυρογένη*** ως πράκτορα της ΚΥΠ και της Ασφάλειας, την στιγμή που ο ίδιος κρύβεται από την χούντα του Ιωαννίδη.

Όπως θα δούμε στην συνέχεια, ο ρόλος του Τζιαντζή ως συντάκτη, όχι μόνον δεν αμφισβητείται από καμία πλευρά αλλά, μάλιστα, όπως φαίνεται και από την ανακοίνωση του ΝΑΡ, επαινείται για την ενέργειά του αυτή.

Όπως γράφουν, μεταξύ άλλων, 17 πρώην μέλη της ΚΝΕ και ορισμένοι εξ αυτών και νυν μέλη και υποψήφιοι βουλευτές του ΚΚΕ, τον Ανδρουλάκη: «***Δεν τον έπιασε έτσι ξαφνικά ο πόνος για την "Πανσπουδαστική Νο 8". Άλλος είναι ο στόχος της τυμβωρυχίας του: ρίχνοντας το αποκλειστικό ανάθεμα στον Κώστα Τζιαντζή για όλες τις οργανωτικές "ανεπάρκειες" της ευρισκόμενης τότε σε βαθιά παρανομία καθοδήγησης του ΚΚΕ και της ΚΝΕ, παρουσιάζοντάς τον ως τον αποκλειστικό φορέα του "αμετάκλητου σφάλματος" τονώνει την αίσθηση μεγαλείου για τον εαυτό του, που φαίνεται ότι την έχει ανάγκη***» (Αναστασιάδης Κίμων, Βαλαβάνη Νάντια, Καραγιάννης Γιώργος, Κυπραίος Τάκης, Παντάκας Δημήτρης, Πάντος Στέφανος, Παπαγκίκα Κατερίνα, Παπαδήμας Άλκης, Παπαπέτρου Γιώργος, Σκαμνάκης Θανάσης, Σορολοπίδης Γιώργος, Τσακνής Διονύσης, Τσικόπουλος Νίκος, Φιλιππάκης Γιώργος, Χατζόπουλος Στάθης).

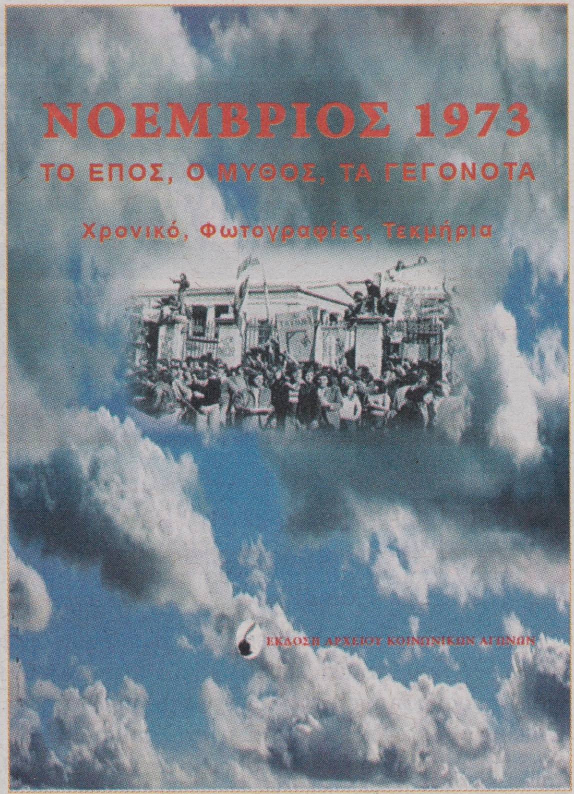
Υποστηρίζουν, μ' άλλα λόγια, ότι η ευθύνη δεν πρέπει να αποδίδεται μόνο στον τότε γραμματέα της σπουδάζουσας της ΚΝΕ ***Κώστα Τζιαντζή***, αλλά στις «*οργανωτικές ανεπάρκειες*» της καθοδήγησης του ΚΚΕ και της ΚΝΕ, που βρίσκονταν σε συνθήκες βαθιάς παρανομίας.

Όσο για το ***Σχόλιο του Γραφείου Τύπου του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση***, ο Ανδρουλάκης «*Στο πρόσωπο του Κώστα Τζιαντζή στοχοποιεί όλους και όλες, τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες της ΚΝΕ τότε, αλλά κι ευρύτερα του μαχόμενου κινήματος της νεολαίας, που μάτωσαν στη Νομική, στο Πολυτεχνείο, στα κολαστήρια της χούντας κι έδωσαν την μάχη για μια Αριστερά σύγχρονη και επαναστατική, ανατρεπτική και κομμουνιστική, με ένα πνεύμα που οι καρεκλοκένταυροι σαν τον Ανδρουλάκη ποτέ δεν μπορούσαν να καταλάβουν*».

Το κείμενο του ΝΑΡ, εκτός από τον οχετό ύβρεων προς τον Ανδρουλάκη, δεν αφιερώνει ούτε μια λέξη για την αθλιότητα του Τζιαντζή, επιβεβαιώνοντάς την δια της σιωπής, επικροτώντας την και δοξάζοντάς την.

Ας περάσουμε, τώρα, στην τοποθέτηση της ***Εύης Τζανεττή***, φοιτήτριας της Αρχιτεκτονικής το 1973 και μέλους, τότε, της ΟΣΕ:

«*Στην Πανσπουδαστική Νο 8 επιχειρήθηκε η εξόντωση πολιτικών αντιπάλων, μέσω της καταγγελίας τους ως χαφιέδων και πρακτόρων. Αυτό ήταν πρωτοφανές για τα αγωνιστικά ήθη της εποχής και μάλιστα σε καιρό βαθειάς παρανομίας που η ανασκευή τους ήταν πολύ δύσκολη. Αυτό συνιστά ΥΒΡΗ. Το να χαρακτηρίζεις ''αστοχία'', όπως ισχυρίστηκε ο Θ. Σκαμνάκης, τα παραπάνω, ισοδυναμεί με μια ακόμα μαχαιριά και μάλιστα στοχευμένη και πισώπλατη στον Διονύση Μαυρογένη. [...] Ο Κώστας Τζιαντζής είναι ο συντάκτης του κειμένου. Σιγά τις αποκαλύψεις. Ο κόσμος τάχει τούμπανο και το ΚΚΕ κρυφό καμάρι [...] Ο Κώστας Τζιαντζής, ως συντάκτης της Π.8, ασφαλώς και έχει ευθύνη. Όμως, εξέφρασε τις περιρρέουσες απόψεις της ηγεσίας του ΚΚΕ, που έχει και την διαχρονική ευθύνη, εφόσον επικαιροποιεί τέτοια αλητεία επί 49 χρόνια. Κατανοώ την ευαισθησία και τα δάκρυα απέναντι στον αγωνιστή Κώστα Τζιαντζή. Όμως, δάκρυα, ευαισθησία και συγγνώμες, απαιτούνται απέναντι και στον Διονύση Μαυρογένη που κατηγορήθηκε ως χαφιές, τον Νίκο Σιδέρη, τον Δημήτρη Κουμάνταρο, τον Γιάννη Μήλιο, τον Αρτέμη Ροζάκη κ.ά. που κατηγορήθηκαν ως πράκτορες του Ρουφογάλη. Η μη καταγγελία της Π.8 αποτελεί ευθύνη των στελεχών της ΚΝΕ, αλλά και του Μίμη Ανδρουλάκη, όσο ήταν εντός των τειχών. Λίγο αργά για δάκρυα Μίμη. [...] Φυτέψτε σφάκες στην αυλή σας για να μην έχετε ποτέ κατσαρίδες, ποντίκια και χαφιεδολογία. Φυλαχτείτε, το μέλλον θα 'χει πολλή πραχτορολογία για αντίκρουση (Ανδρουλάκη)*».

Στο επόμενο φύλλο θα επανέλθουμε μ' αφορμή το ζήτημα αυτό, ως έναν ελάχιστο φόρο τιμής σ' όλους εκείνους τους αγωνιστές που μεταπολιτευτικά συκοφαντήθηκαν ως «προβοκάτορες», σ' όλους εκείνους τους αγώνες που ρίχτηκαν στην κομματική λάσπη, για να στηριχθεί η εξουσία και εξυπηρετηθούν τα κομματικά και κρατικά συμφέροντα.

Συσπείρωση Αναρχικών

ενώ πρόσθεσε ότι η «***ΕΥΠ σε συνεργασία με εξωθεσμικά κέντρα επιδιώκουν αναδιάταξη του πολιτικού σκηνικού***», δηλαδή ουσιαστικά την πτώση της κυβέρνησης Μητσοτάκη!

Πράγματι, θεωρητικά, δεν μπορεί να

η Γαλλία, η Ελβετία και άλλες κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. [...] Παρείχε στη Σοβιετική Ένωση τόσο ακριβείς, ποικίλες και πλήρεις πληροφορίες, που οι σύγχρονοι ιστορικοί θεωρούν ότι οι δραστηριότητες των ομάδων αντίστα-

νέζων επιστημόνων δείχνουν, ότι η περιστροφή του στερεού εσωτερικού πυρήνα της Γης πρόσφατα σταμάτησε και ο πυρήνας φαίνεται να ετοιμάζεται να αναστρέψει την κίνηση του προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Άντε τώρα, μ' όλα αυτά, να περιμένει χαΐρι και προκοπή ο ***Συριζα*** στις εκλογές! Παραζαλισμένος μ' όλη αυτή την ανάστροφη περιστροφή του πυρήνα των «πραγμάτων» με αντίθετη δυτική κατεύθυνση, ο Τσίπρας προσπαθεί να ολοκλη-

εαυτό του, που φαίνεται ότι την έχει ανάγκη» (Αναστασιάδης Κίμων, Βαλαβάνη Νάντια, Καραγιάννης Γιώργος, Κυπραίος Τάκης, Παντάκας Δημήτρης, Πάντος Στέφανος, Παπαγκίκα Κατερίνα, Παπαδήμας Άλκης, Παπαπέτρου Γιώργος, Σκαμνάκης Θανάσης, Σορολοπίδης Γιώργος, Τσακνής Διονύσης, Τσικόπουλος Νίκος, Φιλιππάκης Γιώργος, Χατζόπουλος Στάθης).

Υποστηρίζουν, μ' άλλα λόγια, ότι η ευ-

την.

Ας περάσουμε, τώρα, στην τοποθέτηση της ***Εύης Τζανεττή***, φοιτήτριας της Αρχιτεκτονικής το 1973 και μέλος, τότε, της ΟΣΕ:

«*Στην Πανσπουδαστική Νο 8 επιχειρήθηκε η εξόντωση πολιτικών αντιπάλων, μέσω της καταγγελίας τους ως χαφιέδων και πρακτόρων. Αυτό ήταν πρωτοφανές για τα αγωνιστικά ήθη της εποχής και μάλι-*

ως χαφιές, τον Νίκο Σιδέρη, τον Δημήτρη Κουμάνταρο, τον Γιάννη Μήλιο, τον Αρτέμη Ροζάκη κ.ά. που κατηγορήθηκαν ως πράκτορες του Ρουφογάλη. Η μη καταγγελία της Π.8 αποτελεί ευθύνη των στελεχών της ΚΝΕ, αλλά και του Μίμη Ανδρουλάκη, όσο ήταν εντός των τειχών. Λίγο αργά για δάκρυα Μίμη. [...] Φυτέψτε σφάκες στην αυλή σας για να μην έχετε ποτέ κατσαρίδες, ποντίκια και χαφιεδολογία. Φυλαχτεί-

μ' αφορμή το ζήτημα αυτό, ως έναν ελάχιστο φόρο τιμής σ' όλους εκείνους τους αγωνιστές που μεταπολιτευτικά συκοφαντήθηκαν ως «προβοκάτορες», σ' όλους εκείνους τους αγώνες που ρίχτηκαν στην κομματική λάσπη, για να στηριχθεί η εξουσία και εξυπηρετηθούν τα κομματικά και κρατικά συμφέροντα.

Συσπείρωση Αναρχικών

ενώ πρόσθεσε ότι η «***ΕΥΠ σε συνεργασία με εξωθεσμικά κέντρα επιδιώκουν αναδιάταξη του πολιτικού σκηνικού***», δηλαδή ουσιαστικά την πτώση της κυβέρνησης Μητσοτάκη!

Πράγματι, θεωρητικά δεν μπορεί να αποκλειστεί αυτό το ενδεχόμενο.

Ωστόσο, η Αλέκα πως το έμαθε; Ποιός την πληροφόρησε; Η ΚΟΒ ΕΥΠ ή τα «θεσμικά κέντρα» εντός της ΕΥΠ ή μήπως κάποιες αθέατες μυστικές κομμουνιστικές αντιστασιακές δυνάμεις, που δουλεύουν «*μέσα από το σύστημα*» και για λογαριασμό του ΚΚΕ για να ρίξουν το «*σύστημα*»;

Γιατί την πληροφόρησαν και γιατί το ξεφούρνισε τώρα; Ποια άλλα «τρομερά μυστικά» γνωρίζει η Παπαρήγα και από ταξικό καθήκον τα κρύβει; Ποια είναι, τέλος πάντων, αυτά τα εξωθεσμικά κέντρα και τα επιχειρηματικά συμφέροντα, που θέλουν την ανατροπή Μητσοτάκη; Η εργατική τάξη και οι δυνάμεις του λαϊκού, αντιφασιστικού, αντιιμπεριαλιστικού κινήματος δεν πρέπει να ξέρουν;

ήταν το γενικό όνομα που δόθηκε από τη Γκεστάπο σε ανεξάρτητες ομάδες του αντιναζιστικού κινήματος αντίστασης και των δικτύων πληροφοριών, που είχαν επαφή με την Σοβιετική Ένωση, που λειτουργούσαν σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες όπως ήταν η Γερμανία, το Βέλγιο, η Γαλλία, η Ελβετία και άλλες κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. [...] Παρείχε στη Σοβιετική Ένωση τόσο ακριβείς, ποικίλες και πλήρεις πληροφορίες, που οι σύγχρονοι ιστορικοί θεωρούν ότι οι δραστηριότητες των ομάδων αντίστασης της **Κόκκινης Ορχήστρας ήταν πιο αποτελεσματικές από τις δραστηριότητες των επίσημων ειδικών υπηρεσιών οποιασδήποτε χώρας κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου (Wikipedia).*

Ο πράσινος Κομήτης και η αναστροφή της περιστροφής του πυρήνα της Γης: σημάδια της ...εκλογικής «καταιγίδας» που έρχεται!!!

Ένας «εξωτικός» ***πράσινος κομήτης***, ο C/2022 E3 (ZTF), ο οποίος έχει να πλησιάσει τη Γη από την ***εποχή των Νεάντερταλ***, δηλαδή πριν περίπου 50.000 χρόνια, και προέρχεται από το μακρινό ***Νέφος Όορτ*** στις εσχατιές του ηλιακού μας συστήματος, κατευθύνεται γοργά στον ***Πλανήτη Γη*** και αναμένεται την 1η ή τη 2α Φεβρουαρίου να φθάσει στην κοντινότερη απόσταση του (περίγειο), περίπου στα 42 εκατομμύρια χιλιόμετρα.

Και δεν φθάνει μόνο αυτό, αλλά ο πυρήνας της Γης ετοιμάζεται να κάνει... αναστροφή, καθώς σειρά μελετών κινέζων επιστημόνων δείχνουν, ότι η περιστροφή του στερεού εσωτερικού πυρήνα της Γης πρόσφατα σταμάτησε και ο πυρήνας φαίνεται να ετοιμάζεται να αναστρέψει την κίνηση του προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Προσέξτε, τώρα, ορισμένες κρίσιμες «λεπτομέρειες».

Με βάση τις έως τώρα ενδείξεις, ***η περιστροφή με αντίστροφη φορά πιθανώς θα ολοκληρωθεί μέσα στην επόμενη δεκαετία***, ενώ προς διερεύνηση είναι οι πιθανές επιπτώσεις στην επιφάνεια του πλανήτη.

Μετά τη δεκαετία του 1970, ο εσωτερικός πυρήνας περιστρεφόταν ολοένα και ταχύτερα με κατεύθυνση προς τα ανατολικά, ώσπου, μεταξύ 2009-2011, η περιστροφή του φαίνεται να σταμάτησε, πιθανώς λόγω της επικείμενης αναστροφής της κατεύθυνσης περιστροφής. Οι ερευνητές εκτιμούν ότι ***η επικείμενη νέα αλλαγή στην περιστροφή του πυρήνα με αντίθετη κατεύθυνση, αυτή τη φορά προς τα δυτικά***, εντάσσεται σε έναν πιθανό περιοδικό κύκλο διάρκειας έξι έως επτά δεκαετιών.

Με βάση αυτό το μοντέλο, ***ο πυρήνας αναμένεται να περιστρέφεται δυτικόστροφα ολοένα και πιο γρήγορα έως τη δεκαετία του 2040***, οπότε θα σταματήσει και θα αναστρέψει ξανά την κίνηση του προς τα ανατολικά.

Άντε τώρα, μ' όλα αυτά, να περιμένει χαΐρι και προκοπή ο ***Συριζα*** στις εκλογές! Παραζαλισμένος μ' όλη αυτή την ανάστροφη περιστροφή του πυρήνα των «πραγμάτων» με αντίθετη δυτική κατεύθυνση, ο Τσίπρας προσπαθεί να ολοκληρώσει την προεκλογική του καμπάνια, καταπίνοντας την μια δραμαμίνη μετά την άλλη.

Γι' αυτό, λοιπόν, σκέφτηκε ο μεγάλος αριστερός ηγέτης, ο Μητσοτάκης μοιάζει σχεδόν άτρωτος. Ο πυρήνας της Γης αρχίζει να περιστρέφεται ***δυτικόστροφα***, μια περιστροφή που θα ολοκληρωθεί σε μια δεκαετία. Δηλαδή, ο ***Μητσοτάκης*** δεν φαίνεται να κουνιέται από την θέση του μέχρι τότε.

Άσε που έρχεται και ***Κομήτης*** με την ***φανταχτερή πράσινη ουρά***, ύστερα από 50.000 χρόνια από τον καιρό των *Νεάντερνταλ*, γεγονός που δεν πέρασε απαρατήρητο από την Χαριλάου Τρικούπη, που σημαίνει ότι το ***Πασοκ***, όσο ανίκανος και αν είναι ο ***Ανδρουλάκης***, κατά έναν περίεργο τρόπο δεν έχει να φοβάται τίποτα!!!

Λεόν

Διαδρομές ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΘΕΩΡΗΣΗΣ

Η στήλη αυτή είναι αφιερωμένη στη μνήμη του συντρόφου και αδελφού μας Γιώργου Βλασσόπουλου

«Οι αναρχικοί, δεν είναι ένα απλό όνομα ή μια ταμπέλα μέσα στον κοινωνικό χώρο. Όσοι αποφασίζουν να ακολουθήσουν το δρόμο του αγώνα και της πάλης για την αναρχία θεωρούν πως έχουν επιφορτιστεί με συγκεκριμένες ευθύνες, τόσο αντικειμενικά όσο και υποκειμενικά. Ας το επαναλάβουμε για μια ακόμη φορά. Η απελευθέρωση των ανθρώπων δεν είναι ένα νεανικό παιχνιδάκι. Ούτε ένα γεροντικό καπρίτσιο. Πολύ περισσότερο δεν είναι η εκτόνωση κάποιων θυμωμένων για τη θέση που τους επιφύλαξε το σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης. Αυτή η υπεύθυνη στάση των αναρχικών έρχεται να καθορίσει τη διαρκή αναζήτηση, την επίμονη προσπάθεια, το ξεκαθάρισμα απόψεων, την εμβάθυνση και την διάδοση των λειτουργικών εμπειριών, το κόψιμο των οποιωνδήποτε ορατών ή αόρατων δεσμών με τις εξουσιαστικές ιδεολογίες και πρακτικές. Πρόκειται για όλα αυτά τα συστατικά που συμπεριλαμβάνονται στην Αναρχική Θεώρηση».

(Γιώργος Βλασσόπουλος, Μάρτιος 2009,
Περί πράξης ή οι παρενέργειες του ακτιβισμού)

Κοινωνία, κοινότητα, κράτος
και ανεξούσια οργάνωση και συμβίωση

Η διάκριση και η αποσαφήνιση εννοιών, πιστεύουμε πως είναι μια σημαντική διεργασία, που συμβάλλει στην ατομική και συλλογική ανάπτυξη της απελευθερωτικής πορείας. Δεν είναι, λοιπόν, ζήτημα «καθαρότητας», αλλά μια προσπάθεια επίγνωσης των διαφόρων στοιχείων, που ατομικά και συλλογικά κατακλύζουν και με διάφορους τρόπους αφορούν την καθημερινότητά μας. Η συσκότιση, το πασάλειμμα και η μαζικοποίηση είναι χαρακτηριστικές πρακτικές της εξουσίας για να διατηρηθεί μια πραγματικότητα, που βασίζεται στην ταχύτητα, στην απουσία σκέψης και τελικά στην καθίζηση κάθε εξέλιξης της απελευθερωτικής προοπτικής, συλλογικής και ατομικής.

Αυτή η λογική διαπερνάει ακόμα και κομμάτια της κοινωνίας, που υποτίθεται πως είναι ενάντια σε κράτος και εξουσία.

Για παράδειγμα, το πρόταγμα *«σκάσε ή δράσε»*, φαινομενικά, είναι μια απλή και ξεκάθαρη προτροπή για δράση προς τους εξουσιαζόμενους. Πίσω, όμως, από την εμφατικότητα της προτροπής αυτής για δράση, κρύβεται μια βαθιά εξουσιαστική λογική, που προσδίδει αρνητικό πρόσημο στην σκέψη, άρα και στην γνώση. Η δράση που τοποθετείται πάνω απ' όλα και μάλιστα χωρίς σκέψη, δίχως αμφιβολία στοχεύει στην διατήρηση της εξουσίας, με το ίδιο ή διαφορετικό χρώμα και αρχές.

Αυτό συμβαίνει, γιατί η δράση από μόνη της, χωρίς την δυνατότητα σκέψης, υποβιβάζει την σημασία που έχει η ***άποψη, η ανάλυση και η θεώρηση*** προκειμένου να καθοριστεί αν ένας αγώνας είναι κοινωνικός, αναρχικός ή έστω απελευθερωτικός. Οι «κουρασμένοι», λοιπόν, από τις συζητήσεις ταξινομούν ιεραρχικά την δράση, από την οποία δεν έχουν τελικά και πολλές απαιτήσεις, με το πρόσχημα της επιτακτικότητας γεγονότων που «τρέχουν».

Ένας κοινωνικός αγώνας μπορεί να αφορά δικαιώματα

κόλπους της κοινωνίας, που προηγείται αναγκαστικά από την γέννηση της σκέψης, του λόγου και της θέλησης του. Και το κατορθώνει με τις συλλογικές προσπάθειες όλων των παρελθόντων και παρόντων μελών αυτής της κοινωνίας, που, επομένως, είναι η φυσική βάση και αφετηρία της ανθρώπινης ύπαρξής της.[...] ο άνθρωπος ολοκληρώνει την ατομική του ελευθερία ή την προσωπικότητα του με την συμμετοχή των άλλων ατόμων που τον περιβάλλουν και μόνο χάρη στην εργασία του και τη συλλογική δύναμη της κοινωνίας, έξω από την οποία θα παρέμενε, χωρίς άλλο, το πιο ηλίθιο και πιο άθλιο απ' όλα τ' αγρίμια που υπάρχουν στη γη».[1]

Σε άλλο κείμενο, αναφέρει για την σημασία της κοινωνίας: *«Η κοινωνία δεν επιβάλλεται με τους τύπους, επίσημα, αυταρχικά, επιβάλλεται φυσικά και γι' αυτό βέβαια η επίδρασή της πάνω στο άτομο είναι ασύγκριτα πιο ισχυρή απ' αυτή του Κράτους. Δημιουργεί και διαμορφώνει όλα τα άτομα που γεννιούνται και αναπτύσσονται στους κόλπους της. Πετυχαίνει να τους διοχετεύσει, από την πρώτη μέρα της γέννησής τους μέχρι τη μέρα του θανάτου τους, όλη την ιδιαίτερη υλική της φύση την πνευματική ηθική. Εξατομικεύεται κατά κάποιο τρόπο μέσα στον καθένα».*[2]

Βέβαια, ο ίδιος ο ***Μπακούνιν***, στον ορισμό του για την

Έτσι, λοιπόν, η σύναψη του ρουσώικού *«κοινωνικού συμβολαίου»*, ή αλλιώς του *«σιωπηρού συμβολαίου»*, όπως σκωπτικά το σχολιάζει ο Μπακούνιν, είναι η αρχή της ανθρώπινης κοινωνίας, δηλαδή *«η καθαρή και λογική πραγμάτωση του συμβολαίου με όλες του τις διατάξεις και τις νομοθετικές και πρακτικές συνέπειες. – Είναι το Κράτος».*[6] Το αόρατο *«σιωπηρό συμβόλαιο»* είναι το σύνολο των αρνήσεων των ατομικών ελευθεριών των μελών της κοινωνίας, οι θυσίες τους για το κοινό καλό. Αυτή η άρνηση των ατομικών ελευθεριών στο όνομα του κοινού καλού, είναι το Κράτος. Και όπως ο ίδιος ο ***Μπακούνιν*** είχε πει, η ελευθερία είναι αδιαίρετη και όταν κάποιος κόψει ένα κομμάτι από την ελευθερία, αμέσως όλη η ελευθερία συγκεντρώνεται σ' αυτό το κομματάκι.

Συνοψίζοντας, διαπιστώνουμε πως ο ***Μπακούνιν*** δεν είχε κάνει διάκριση των δύο διαφορετικών εννοιών. Δεν γίνεται κάτι που διαπνέεται από εξουσία, από διατάξεις, νομοθετικές πρακτικές και που αφαιρεί ατομικές ελευθερίες για να υπάρξει το σύνολο, να είναι συγχρόνως και αναγκαίο συστατικό για την καλλιέργεια του ατόμου και την χειραφέτησή του. Θεωρούμε πως, πολύ απλά, αναφέρεται σε κοινότητες ανθρώπων, αφού θεωρεί, πως το Κράτος αλληλοεπιδρά με την κοινωνία και την διαπνέει

εξουσία.

Για παράδειγμα, το πρόταγμα *«σκάσε ή δράσε»*, φαινομενικά, είναι μια απλή και ξεκάθαρη προτροπή για δράση προς τους εξουσιαζόμενους. Πίσω, όμως, από την εμφατικότητα της προτροπής αυτής για δράση, κρύβεται μια βαθιά εξουσιαστική λογική, που προσδίδει αρνητικό πρόσημο στην σκέψη, άρα και στην γνώση. Η δράση που τοποθετείται πάνω απ' όλα και μάλιστα χωρίς σκέψη, δίχως αμφιβολία στοχεύει στην διατήρηση της εξουσίας, με το ίδιο ή διαφορετικό χρώμα και αρχές.

Αυτό συμβαίνει, γιατί η δράση από μόνη της, χωρίς την δυνατότητα σκέψης, υποβιβάζει την σημασία που έχει η ***άποψη, η ανάλυση και η θεώρηση*** προκειμένου να καθοριστεί αν ένας αγώνας είναι κοινωνικός, αναρχικός ή έστω απελευθερωτικός. Οι «κουρασμένοι», λοιπόν, από τις συζητήσεις ταξινομούν ιεραρχικά την δράση, από την οποία δεν έχουν τελικά και πολλές απαιτήσεις, με το πρόσχημα της επιτακτικότητας γεγονότων που «τρέχουν».

Ένας κοινωνικός αγώνας μπορεί να αφορά δικαιώματα, παροχές, αυξήσεις, να είναι αντικυβερνητικός ή αντιπολιτευτικός, αλλά δεν μπορεί να ταυτίζεται με τον αντικρατικό, απελευθερωτικό και αναρχικό αγώνα. Εύλογα, βέβαια, μπορεί να αναρωτηθεί κάποιος, αν τελικά οι αναρχικοί συμμετέχουν σε κοινωνικούς αγώνες και αν είναι κομμάτι αυτού που ονομάζουμε κοινωνία.

Για να απαντηθούν τα παραπάνω ερωτήματα, θα πρέπει να ξεκαθαριστούν οι έννοιες του **κοινωνικού ανταγωνισμού** και της **κοινωνίας** εν τέλει.

Η κοινωνία

Διαπιστώνουμε πως οι κλασικοί θεωρητικοί του αναρχισμού και της Αναρχίας δεν καταπιάνονται σχεδόν καθόλου με την διάκριση των εννοιών της κοινωνίας και των κοινοτήτων και συχνά στα κείμενά τους συγχέονται, με αποτέλεσμα να μιλούν και να γράφουν για την κοινωνία, αλλά ουσιαστικά να περιγράφουν την κοινότητα.

Ο ***Μιχαήλ Μπακούνιν***, για παράδειγμα, θεωρεί την κοινωνία και την κοινωνικοποίηση του ατόμου, αναγκαία συνθήκη για την ανάπτυξη και την καλλιέργεια της ανθρωπινότητάς του, χωρίς την οποία θα παρέμενε άγριο θηρίο: *«Ξεκινώντας από το στάδιο του γορίλα, ο άνθρωπος φτάνει πολύ δύσκολα στη συνείδηση του ανθρωπισμού του και στην πραγμάτωση της ελευθερίας. Αρχικά δεν μπορεί να έχει ούτε την συνείδηση, ούτε αυτή την ελευθερία. Γεννιέται θηρίο άγριο και υποτάσσεται και εξανθρωπίζεται και χειραφετείται προοδευτικά στους άς, που, επομένως, είναι η φυσική βάση και αφετηρία της ανθρώπινης ύπαρξής της.[...] ο άνθρωπος ολοκληρώνει την ατομική του ελευθερία ή την προσωπικότητα του με την συμμετοχή των άλλων ατόμων που τον περιβάλλουν και μόνο χάρη στην εργασία του και τη συλλογική δύναμη της κοινωνίας, έξω από την οποία θα παρέμενε, χωρίς άλλο, το πιο ηλίθιο και πιο άθλιο απ' όλα τ' αγρίμια που υπάρχουν στη γη».*[1]

Σε άλλο κείμενο, αναφέρει για την σημασία της κοινωνίας: *«Η κοινωνία δεν επιβάλλεται με τους τύπους, επίσημα, αυταρχικά, επιβάλλεται φυσικά και γι' αυτό βέβαια η επίδρασή της πάνω στο άτομο είναι ασύγκριτα πιο ισχυρή απ' αυτή του Κράτους. Δημιουργεί και διαμορφώνει όλα τα άτομα που γεννιούνται και αναπτύσσονται στους κόλπους της. Πετυχαίνει να τους διοχετεύσει, από την πρώτη μέρα της γέννησής τους μέχρι τη μέρα του θανάτου τους, όλη την ιδιαίτερη υλική της φύση την πνευματική ηθική. Εξατομικεύεται κατά κάποιο τρόπο μέσα στον καθένα».*[2]

Βέβαια, ο ίδιος ο ***Μπακούνιν***, στον ορισμό του για την κοινωνία και στην κριτική που της κάνει, μας δίνει την δυνατότητα να θεωρήσουμε, πως αυτό που εννοούσε παραπάνω για τα οφέλη της κοινωνίας, αφορούσε κοινότητες ανθρώπων, που μπορεί να υπάρχουν και μέσα στην κοινωνία, αλλά διαπνέονται από ελεύθερα στοιχεία και ενάντια προς τις εξουσιαστικές λογικές της κοινωνίας.

Μιας κοινωνίας, που ο ίδιος θεωρούσε αποτέλεσμα του ***«σιωπηρού συμβολαίου»***, παραφράζοντας και εν τέλει απορρίπτοντας αυτό που ο ***Ζαν- Ζακ Ρουσσώ*** ονομάζει ***«κοινωνικό συμβόλαιο»***, δηλαδή *«ένα συμβόλαιο χωρίς λόγια και επομένως χωρίς σκέψη και θέληση»*[3], αποφασισμένο, όχι μετά από ελεύθερη συμφωνία μεταξύ ανθρώπων, αλλά επιβαλλόμενο, δηλαδή *«ένας σκανδαλώδης παραλογισμός. Ένα εξωφρενικό και συνάμα κακοήθες επινόημα. Μια αισχρή απάτη»*[4].

Κριτικάροντας τον ***Ρουσσώ***, αναφέρει, πως άσχετα αν οι αρχές του *«κοινωνικού συμβολαίου»* φαίνονται στην αφετηρία του αρκετά φιλελεύθερες, *«οι συνέπειες λοιπόν του κοινωνικού συμβολαίου είναι ολέθριες, γιατί καταλήγουν στην απόλυτη κυριαρχία του Κράτους»*[5].

1. Πρόσωπα και ιδέες, Μπακούνιν, *«Η κοινωνία και η ατομική ελευθερία»*, εκδ. Πλέθρον, σελ. 141.
2. Πρόσωπα και ιδέες, Μπακούνιν, *«Διαφορά κράτους και κοινωνίας»*, εκδ. Πλέθρον, σελ. 112.
3. Πρόσωπα και ιδέες, Μπακούνιν, *«Το κοινωνικό συμβόλαιο»*, εκδ. Πλέθρον, σελ. 107.
4. Ό.π. σελ. 107.
5. Ό.π.

πραγμάτωση του συμβολαίου με όλες του τις διατάξεις και τις νομοθετικές και πρακτικές συνέπειες. – Είναι το Κράτος».[6] Το αόρατο *«σιωπηρό συμβόλαιο»* είναι το σύνολο των αρνήσεων των ατομικών ελευθεριών των μελών της κοινωνίας, οι θυσίες τους για το κοινό καλό. Αυτή η άρνηση των ατομικών ελευθεριών στο όνομα του κοινού καλού, είναι το Κράτος. Και όπως ο ίδιος ο ***Μπακούνιν*** είχε πει, η ελευθερία είναι αδιαίρετη και όταν κάποιος κόψει ένα κομμάτι από την ελευθερία, αμέσως όλη η ελευθερία συγκεντρώνεται σ' αυτό το κομματάκι.

Συνοψίζοντας, διαπιστώνουμε πως ο ***Μπακούνιν*** δεν είχε κάνει διάκριση των δύο διαφορετικών εννοιών. Δεν γίνεται κάτι που διαπνέεται από εξουσία, από διατάξεις, νομοθετικές πρακτικές και που αφαιρεί ατομικές ελευθερίες για να υπάρξει το σύνολο, να είναι συγχρόνως και αναγκαίο συστατικό για την καλλιέργεια του ατόμου και την χειραφέτησή του. Θεωρούμε πως, πολύ απλά, αναφέρεται σε κοινότητες ανθρώπων, αφού θεωρεί, πως το Κράτος αλληλοεπιδρά με την κοινωνία και την διαπνέει με ένα σύνολο εξουσιαστικών σχέσεων, πρακτικών και δομών, που εχθρεύονται την ελευθερία με αποτέλεσμα οι εξουσιαζόμενοι να μην έχουν λόγο πάνω σε πράγματα που τους αφορούν.

Και ας διατείνονται για το αντίθετο οι απανταχού δημοκράτες προτάσσοντας την «ελεύθερη» ψήφο όλων των ανθρώπων: *«Ένα δημοκρατικό κράτος, που βασίζεται στην καθολική ψηφοφορία, θα μπορούσε να γίνει πολύ απολυταρχικό, πιο απολυταρχικό ακόμα και από το μοναρχικό κράτος, όταν με το πρόσχημα ότι αντιπροσωπεύει τη βούληση του συνόλου, βαραίνει πάνω στη βούληση και την ελεύθερη κίνηση κάθε μέλους του με όλο το βάρος της συλλογικής εξουσίας».*[7]

Κοινωνικοί αγώνες και ανταγωνισμός

Η κοινωνία περιλαμβάνει ένα τεράστιο σύνολο διαφορετικών στοιχείων και σ' αυτό το πλαίσιο δεν μπορεί να ειδωθεί ως ένα ενιαίο και αδιαίρετο σύνολο. Τα κοινά στοιχεία, που μοιράζονται και αναπαράγουν τα διαφορετικά αυτά κομμάτια, είναι οι σχέσεις εξουσίας, οι δομές και οι μηχανισμοί της κοινωνίας, που είναι αποτέλεσμα, όχι ελεύθερης οργάνωσης των εξουσιαζόμενων, αλλά επιβολής από το κράτος.

Οι σχέσεις εξουσίας με τις οποίες περιβάλλονται, έχουν εμποτιστεί και αναπαράγουν τα κομμάτια της κοινωνί-

6. Ό.π. σελ. 109-110.
7. Ό.π. σελ. 110.

ας, οδηγούν με την σειρά τους στον εσωτερικό κοινωνικό ανταγωνισμό μεταξύ τους, και έχουν ως συνέπεια, οι εκδηλώσεις, που αφορούν τον ανταγωνισμό του κράτους με κομμάτια του κοινωνικού συνόλου, να μένουν μόνο σε μια επιφανειακή διεκδίκηση δικαιωμάτων-παροχών, διατηρώντας τις σχέσεις εξουσίας, με αποτέλεσμα να αδυνατούν να γίνονται επικίνδυνες και ανεξέλεγκτες για το κράτος, γιατί δεν είναι αυτός ο σκοπός τους.

Για παράδειγμα, στις αντιμνημονιακές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, είχαμε έναν κοινωνικό αγώνα, που αφορούσε τον ανταγωνισμό του κράτους σε σχέση με την κοινωνία. Κομμάτια της κοινωνίας βγήκαν στους δρόμους και διαμαρτυρήθηκαν, όχι για την κατάργηση του κράτους, αλλά για την καλύτερη διαχείριση των υποθέσεων που τα αφορούσαν και ένιωθαν πως χάνονται.

Μέσα σ' αυτά τα κομμάτια της κοινωνίας που βγήκαν στους δρόμους ήταν και οι αναρχικοί, που με την σειρά τους και την εμπειρία τους, βοήθησαν στην εξεγερτική αναβάθμιση αυτών των αντιδράσεων, προτάσσοντας παράλληλα και τα δικά τους αντικρατικά και ανεξούσια προτάγματα. Όταν τα πράγματα θα μπορούσαν να πάρουν μια πιο αντικρατική τροπή, είτε το κράτος παρενέβαινε με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του, είτε με την δράση κομματικών μηχανισμών (βλέπε περιφρουρήσεις και υπεράσπισης της Βουλής από το ΠΑΜΕ) και με εντεταλμένα παρακρατικά κομμάτια.

Οι αναρχικοί, βέβαια, είναι ένα κομμάτι του κοινωνικού χώρου, που με μια φαινομενική μόνο αντίφαση, μέσα από τους αγώνες τους ενάντια στο κράτος και της εξουσίας, ουσιαστικά καλούν, αυτό που ονομάζεται κοινωνικό σύνολο, να εγκαταλείψει την οργάνωση και τις δομές της κοινωνίας και να δημιουργήσει όχι μια νέα κοινωνία, με νέες δομές και σχέσεις εξουσίας, αλλά ανεξούσιες κοινότητες, που θα συνεχίσουν να πορεύονται προς την αναρχία, με βάση την αλληλοβοήθεια.

Παλεύουν εντός της κοινωνίας για την αναγκαστικά ελεγχόμενη καταστροφή της. Λέγοντας «*αναγκαστικά ελεγχόμενη καταστροφή*», είναι για να αποφύγουμε την έννοια του αντικοινωνισμού, γιατί δεν γίνεται να γκρεμίσεις μια πολυκατοικία και να βρίσκεσαι μέσα εσύ και άλλοι 50 άνθρωποι. Ο αντικοινωνισμός, σαν έννοια, έτσι όπως έχει επικρατήσει να εννοείται και όχι σαν εχθρός των εξουσιαστικών δομών και μηχανισμών της κοινωνίας,

μπορεί να αναπαραχθούν και εντός του αγώνα τους. Όταν ζεις σ' ένα περιβάλλον γαλουχημένο με εξουσία και αυτή υπάρχει παντού γύρω σου, χρειάζεται, παράλληλα με τον αγώνα ενάντια στο κράτος, να διατηρείς έναν διαρκή προσωπικό αγώνα προστασίας ενάντια σε εξουσιαστικές λογικές, οι οποίες υπάρχουν εκτεταμένα γύρω σου και συνεχής προσπάθεια αυτοβελτίωσης σε ανεξούσια πορεία.

Αυτή είναι η βάση αποτυχίας διαφόρων εγχειρημάτων για «*χώρους ελευθερίας*», «ζωτικούς *χώρους αγώνα*» και ο ευτελισμός δράσεων, που πολλές φορές προβάλλονται ως αναρχικές, αλλά μένουν στο επίπεδο της αντιπολίτευσης και ενός στείρου, δίχως δυνατότητα απελευθερωτικής εξέλιξης, δικαιωματισμού.

Η περιβάλλουσα εξουσιαστική πραγματικότητα, που διαπνέει την κοινωνία, δεν αφήνει περιθώριο στους αναρχικούς, ως κομμάτι της κοινωνίας, να είναι εφησυχασμένοι σε μια in situ (από πάντα ακουμπισμένη, χωρίς να έχει μετακινηθεί) ανεξουσία. Μέσα σε μια εξουσιαστική κοινωνία, κανείς δεν μπορεί να διατείνεται πως φέρει την ελευθερία και την ανεξουσία έτσι επειδή ορίζεται ως αναρχικός, αλλά χρειάζεται διαρκής αυτοβελτίωση και εγρήγορση στο δρόμο για την Αναρχία.

Κοινότητες

«Από την στιγμή που μέσα στην κοινότητα μπορούν να αναδειχτούν τα υγιή στοιχεία της κοινωνικότητας (συντροφικότητα, αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια κ.λπ.) είναι απόλυτα φυσιολογικό πως για την ανάπτυξη τους είναι απαραίτητη η ύπαρξη συνθηκών ελευθερίας οι οποίες, αντίστοιχα, καθορίζονται σε σημαντικό βαθμό από την ανάπτυξη του κοινοτικού βίου. [...] Αποτελεί, ως εκ τούτου, η κοινότητα το πεδίο και το μέσο ανάπτυξης ελεύθερων, αμοιβαίων και δημιουργικών σχέσεων ανάμεσα στους ανθρώπους και μια ουσιαστική δυνατότητα για την καταστροφή των επιβεβλημένων και επιβαλλόμενων δομών και μηχανισμών».[8]

Αρκετοί επιστήμονες κοινωνιολόγοι, είχαν προτείνει την διαγραφή του όρου «κοινότητα», από την επιστημονική ορολογία των κοινωνικών επιστημών, όπως ο κοινωνικός επιστήμονας - φιλόσοφος ***Friedrich Engels***, ο κοινωνιολόγος ***Theodor Geiger*** κ.ά. Το επιχείρημά τους ήταν, πως ο όρος κοινότητα είναι αντιεπιστημονικός και μεταφυσικός και η κοινότητα εκφράζεται μέσα από μη επιστημονικά

της απαγκίστρωσης, μπορεί να εμπεριέχει φανερές ή κρυφές εξουσιαστικές λογικές, ακόμα και άθελα των μελών τους, που έχουν μεταφερθεί από την χρόνια συσχέτιση των μελών μιας νεοϊδρυθείσας κοινότητας, με τις εξουσιαστικές δομές και λογικές της κοινωνίας.

Ακόμα και αν μια κοινότητα προχωρήσει αρκετά στον χρόνο και αυτή ωριμάσει, η εγρήγορση θα πρέπει να συνεχίσει να υπάρχει, γιατί μέσα στο βάθος του χρόνου ίσως να αναπτυχθούν και να εδραιωθούν ιεραρχίες, συνήθειες, λογικές, δομές και μηχανισμοί που μπορεί να μην έχουν καμία σχέση με ανεξουσία, να είναι εκτός αναρχικής πορείας και εν τέλει να εξυπηρετούν άλλο ένα κομμάτι της εξουσίας.

Ο ***Γκούσταβ Λαντάουερ***, ο αναρχικός στοχαστής, που έχει ασχοληθεί εκτεταμένα με την έννοια της κοινότητας, πιστεύοντας στην συνεχή προσωπική εσωτερική δουλειά, προτάσσει πρώτα απ' όλα την εσωτερική καλλιέργεια, μέσα από την οποία θα μπορέσει να κατακτηθεί και να γίνει πραγματικότητα μια εξωτερική πραγματικότητα: «*για να μπορέσει να εμφανιστεί ως μια εξωτερική πραγματικότητα, πρέπει αρχικά να γεννηθεί και να καλλιεργηθεί στο εσωτερικό του ανθρώπου».*[9]

Προφανώς πρόκειται για μια επίπονη και επίμονη διεργασία, καθώς είναι πολύ δύσκολο να ανθίσουν και να διαρκέσουν εγχειρήματα, που είναι βασισμένα στην ελευθερία, στην ανεξουσία και την αναρχική προοπτική, όταν ο περίγυρος είναι κατακλυσμένος από αδικία, εκμετάλλευση και σχέσεις εξουσίας: «*Όσο κι αν τις περισσότερες φορές τα συμπεράσματα για την αποτυχία τέτοιων εγχειρημάτων κατευθύνονται στο να εξηγήσουν, βασισμένα στην ανθρώπινη συμπεριφορά και τον κακό χαρακτήρα, δεν θα πρέπει να λησμονείται πως ακόμα και το ζήτημα του χαρακτήρα δεν είναι μια ξεκάθαρα εσωτερική υπόθεση του κάθε ατόμου αλλά, εξαρτιέται κατά πολύ από την περιβάλλουσα εξουσιαστική κατάσταση, η οποία επιδρά με πολλούς τρόπους»*[10].

Επίσης, ενώ η κοινότητα μπορεί να εκφράσει τις ανθρώπινες σχέσεις χωρίς καταναγκασμό, ο κοινοτισμός αποτελεί μια δομημένη κατάσταση και περιλαμβάνει ήδη δομημένες καταστάσεις και τρόπους διαχείρισης μιας κοινότητας, που σαφώς δεν έχουν να κάνουν με ελεύθερες επιλογές από ελεύθερους ανθρώπους, αλλά με προκατασκευασμένες δομές και προαποφασισμένες αποφάσεις. Η

παρακρατικά κομμάτια.

Οι αναρχικοί, βέβαια, είναι ένα κομμάτι του κοινωνικού χώρου, που με μια φαινομενική μόνο αντίφαση, μέσα από τους αγώνες τους ενάντια στο κράτος και της εξουσίας, ουσιαστικά καλούν, αυτό που ονομάζεται κοινωνικό σύνολο, να εγκαταλείψει την οργάνωση και τις δομές της κοινωνίας και να δημιουργήσει όχι μια νέα κοινωνία, με νέες δομές και σχέσεις εξουσίας, αλλά ανεξούσιες κοινότητες, που θα συνεχίσουν να πορεύονται προς την αναρχία, με βάση την αλληλοβοήθεια.

Παλεύουν εντός της κοινωνίας για την αναγκαστικά ελεγχόμενη καταστροφή της. Λέγοντας «*αναγκαστικά ελεγχόμενη καταστροφή*», είναι για να αποφύγουμε την έννοια του αντικοινωνισμού, γιατί δεν γίνεται να γκρεμίσεις μια πολυκατοικία και να βρίσκεσαι μέσα εσύ και άλλοι 50 άνθρωποι. Ο αντικοινωνισμός, σαν έννοια, έτσι όπως έχει επικρατήσει να εννοείται και όχι σαν εχθρός των εξουσιαστικών δομών και μηχανισμών της κοινωνίας, στρέφεται ενάντια και στον ίδιο του τον εαυτό και σίγουρα δεν είναι απελευθερωτικός, αλλά εγωιστικός, διαποτισμένος με ελιτισμό και εξουσία.

Δεν μπορεί, λοιπόν, να υπάρξει πλήρης συσχέτιση του κράτους με την κοινωνία, αφού μέσα στην κοινωνία υπάρχουν και κομμάτια, τα οποία είναι ενάντια στο κράτος και αγωνίζονται για την διάλυσή του, αλλά και της εξουσίας, που έχει διαποτίσει τους ανθρώπους, και προφανώς ούτε πλήρης διαχωρισμός κράτους και κοινωνίας, αφού η σχέση τους, όχι μόνο είναι αλληλεπιδραστική, αλλά ιστορικά η εμφάνιση κράτους προϋπέθετε την σχεδόν ταυτόχρονη εμφάνιση κοινωνίας.

Παρ' όλα αυτά, το εύρος των εξουσιαστικών σχέσεων, δομών και μηχανισμών, που πηγάζουν από το κράτος, είναι σχεδόν ολοκληρωτικά σ' αυτό που ονομάζεται κοινωνία. Τόσο ολοκληρωτικά, που εξουσιαστικές λογικές μπορούν να εντοπιστούν και σε κοινωνικά κομμάτια, που αυτοδιατείνονται πως είναι αντικρατικά. Άρα, με την κυριολεκτική έννοια, το κράτος μπορεί να μην συνδέεται απόλυτα με την κοινωνία, αλλά με την ουσιαστική έννοια η σύνδεσή του με την κοινωνία είναι προφανής και σε σχεδόν ολοκληρωτικό βαθμό αλληλεξαρτώμενη.

Με αυτό τον τρόπο, οι αναρχικοί, ως μέρος της κοινωνίας, αλλά και ταυτόχρονα αρνητές της και πιο συγκεκριμένα των δομών, των μηχανισμών και των σχέσεων εξουσίας, με τις οποίες είναι διαποτισμένη η κοινωνία, οφείλουν να είναι σε διαρκή εγρήγορση για αποφυγή τέτοιων εξουσιαστικών στοιχείων που βρίσκονται γύρω τους και

«Από την στιγμή που μέσα στην κοινότητα μπορούν να αναδειχτούν τα υγιή στοιχεία της κοινωνικότητας (συντροφικότητα, αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια κ.λπ.) είναι απόλυτα φυσιολογικό πως για την ανάπτυξη τους είναι απαραίτητη η ύπαρξη συνθηκών ελευθερίας οι οποίες, αντίστοιχα, καθορίζονται σε σημαντικό βαθμό από την ανάπτυξη του κοινοτικού βίου. [...] Αποτελεί, ως εκ τούτου, η κοινότητα το πεδίο και το μέσο ανάπτυξης ελεύθερων, αμοιβαίων και δημιουργικών σχέσεων ανάμεσα στους ανθρώπους και μια ουσιαστική δυνατότητα για την καταστροφή των επιβεβλημένων και επιβαλλόμενων δομών και μηχανισμών».[8]

Αρκετοί επιστήμονες κοινωνιολόγοι, είχαν προτείνει την διαγραφή του όρου «κοινότητα», από την επιστημονική ορολογία των κοινωνικών επιστημών, όπως ο κοινωνικός επιστήμονας - φιλόσοφος ***Friedrich Engels***, ο κοινωνιολόγος ***Theodor Geiger*** κ.ά. Το επιχείρημά τους ήταν, πως ο όρος κοινότητα είναι αντιεπιστημονικός και μεταφυσικός και η κοινότητα εκφράζεται μέσα από μη επιστημονικά κριτήρια, όπως οι συναισθηματικοί δεσμοί.

Επιπλέον, οι λόγοι που οι «*ορθολογιστές*» ήθελαν την διαγραφή του όρου, ήταν σαφώς και κοινωνικοί-πολιτικοί, αφού οι κοινότητες έχουν συνδεθεί, λίγο ή πολύ, με μια παρέκκλιση της κρατικά δομημένης κοινωνίας. Έτσι η κοινωνία, συμπλεκόμενη ιστορικά με το κράτος, με τις δομές και τους μηχανισμούς, που εξυπηρετούν την ανάπτυξη και την διαιώνιση της εξουσίας, δεν αφήνει πολλά περιθώρια βελτίωσης προς μια ανεξούσια και αναρχική προοπτική. Αντίθετα, η δημιουργία κοινοτήτων, βασισμένων στην ελεύθερη οργάνωση και ηθική των μελών τους και με σαφείς άμεσες διαπροσωπικές σχέσεις, σε αντίθεση με τις απρόσωπες και πολυάνθρωπες κοινωνίες, έχει περισσότερες δυνατότητες ανάπτυξης φορέων ανεξουσίας και με πορεία προς την αναρχία.

Σ' αυτό το σημείο δεν θα πρέπει να εννοηθεί λανθασμένα, πως η ύπαρξη κοινοτήτων από μόνη της θα μπορούσε ν' αποτελέσει ένα φάρο ανεξουσίας και πως οι κοινότητες είναι αλώβητες από εξουσιαστικές λογικές και σχέσεις εξουσίας. Όπως είπαμε και παραπάνω, σε σχέση με την κοινωνία, η εγρήγορση, όπως και η προσπάθεια αυτοβελτίωσης σε ανεξούσιο προσανατολισμό πρέπει να είναι συνεχής.

Η απαγκίστρωση από τις εξουσιαστικές δομές της κοινωνίας και η προσπάθεια δημιουργίας ελεύθερων κοινοτήτων, ειδικά τον πρώτο καιρό, που είναι νωπός ο χρόνος

ελευθερία, στην ανεξουσία και την αναρχική προοπτική, όταν ο περίγυρος είναι κατακλυσμένος από αδικία, εκμετάλλευση και σχέσεις εξουσίας: *«Όσο κι αν τις περισσότερες φορές τα συμπεράσματα για την αποτυχία τέτοιων εγχειρημάτων κατευθύνονται στο να εξηγήσουν, βασισμένα στην ανθρώπινη συμπεριφορά και τον κακό χαρακτήρα, δεν θα πρέπει να λησμονείται πως ακόμα και το ζήτημα του χαρακτήρα δεν είναι μια ξεκάθαρα εσωτερική υπόθεση του κάθε ατόμου αλλά, εξαρτιέται κατά πολύ από την περιβάλλουσα εξουσιαστική κατάσταση, η οποία επιδρά με πολλούς τρόπους»*[10].

Επίσης, ενώ η κοινότητα μπορεί να εκφράσει τις ανθρώπινες σχέσεις χωρίς καταναγκασμό, ο κοινοτισμός αποτελεί μια δομημένη κατάσταση και περιλαμβάνει ήδη δομημένες καταστάσεις και τρόπους διαχείρισης μιας κοινότητας, που σαφώς δεν έχουν να κάνουν με ελεύθερες επιλογές από ελεύθερους ανθρώπους, αλλά με προκατασκευασμένες δομές και προαποφασισμένες αποφάσεις. Η εμπειρία της ανθρωπότητας στην δημιουργία κοινοτήτων είναι μεγάλη, μεγαλύτερη από την ύπαρξη κράτους και της συγκρότησης σε κοινωνίες.

Βέβαια, σε καμία περίπτωση δεν μιλάμε για στείρα αναπαραγωγή και αναβίωση παλαιών προτύπων. Η κάθε ιστορική- χρονική συγκυρία, καθώς και ο συνδυασμός και οι εμπειρίες των ανθρώπων, είναι διαφορετικές. Μιλάμε για παραδειγματισμό και για την ύπαρξη βάσεων, που έχουν χρησιμοποιηθεί στο μακρινό, αλλά και στο κοντινότερο παρελθόν.

Όσο, λοιπόν, δύσκολο και συνεχές είναι το εγχείρημα της απελευθέρωσης από κάθε είδους εξουσία. Όσο χωρίς τέλος φαντάζει ο δρόμος για την αναρχία, αφού «στην Αναρχία δεν θα φτάσουμε ούτε σήμερα, ούτε αύριο, ούτε ποτέ. Στην Αναρχία θα πορευόμαστε σήμερα, αύριο και για πάντα», τόσο θα εμμένουμε στην δημιουργία της ρωγμής και στην ανάπτυξή της, που τελικά θα διαβρώσει το σκυρόδεμα της εξουσίας. Μόνοι, με συντρόφους, με ομάδες, σε συντροφιές, στον έρωτα, στην σκέψη, στην θλίψη, στην διασκέδαση, στη σιωπή και στο θόρυβο, θα συνεχίζουμε να λειτουργούμε με βάση την Αναρχία.

Πορευόμαστε, ελεύθερα, ανεξούσια και ωραία.

Ελευθερόκοκκος

---

8. Ομάδα Ενάντια στη Λήθη, *Κυριαρχία και Κοινωνικοί Αγώνες στον Ελλαδικό Χώρο,* σελ. 48, Αναρχική Αρχειοθήκη, 1996.

9. Γ. Λαντάουερ, Το μήνυμα του Τιτανικού, εκδόσεις Τροπή, Αθήνα-Αγρίνιο 2000, μετάφραση – επιμέλεια Γιάννης Καραπαπάς, σελ. 65.

10. Αναρχική Θεώρηση, Τεύχος 7, Κοινωνικός ανταγωνισμός και σύγκρουση.

Η νεανική εκλογική πελατεία(;) και οι «εξωσχολικοί»

Η λέξη **«youthquake»** ανακηρύχθηκε το 2017 από το λεξικό της Οξφόρδης ως λέξη της χρονιάς. Ως «νεανικός σεισμός», λοιπόν, ορίζεται κάθε σημαντική πολιτισμική ή κοινωνική μεταβολή που προκύπτει μέσα από τις ενέργειες ή την επίδραση των νέων ανθρώπων. Φυσικά, δεν περιμέναμε το 2017 και την απόδοση της συγκεκριμένης λέξης για να γνωρίσουμε και να αντιληφθούμε το ξέσπασμα και τη ζωντάνια των νέων. Αποτελεί σταθερή μεταβλητή διαχρονικά, από μαθητικές και φοιτητικές κινητοποιήσεις, καταλήψεις και εξεγέρσεις στο ελλαδικό και όχι μόνο χώρο. Και αυτές συνεχίζονται κατά διαστήματα και ας επιμένουν ορισμένοι μνησίκακα να τοποθετούν τη «σημερινή νεολαία» στο «πυρ το εξώτερον». Κάτι το λεγόμενο «χάσμα γενεών», κάτι η κατευθυνόμενη δημοσιογραφία ότι οι νέες γενιές «κοιμούνται», οδηγούμαστε στη κατασκευή στερεοτύπων που δυστυχώς πολλοί ως «παπαγαλάκια» επαναλαμβάνουν αναμασώντας. Για εμάς **δεν υπάρχει ούτε χάσμα μεταξύ των γενεών ούτε λήθαργος των νέων ανθρώπων**. Η κάθε οντότητα είναι ξεχωριστή και η ρηξικέλευθη σκέψη και δράση δεν έχει να κάνει με την ηλικία. Αναμφισβήτητα ο έφηβος μοιάζει με τον αστακό κατά την εποχή που αλλάζει το κέλυφός του, σύμφωνα με τη Φρανσουά Ντολτό, όπως και το «να μεγαλώνει κανείς είναι μια επιθετική πράξη», σύμφωνα με τον Ντόναλντ Βίννικοτ. Αυτό σημαίνει ότι οι εφηβικές και μετεφηβικές ηλικίες είναι σε φάση μεταμόρφωσης και αποδόμησης του «παλαιού τους κόσμου». Αμφισβητώντας έμπρακτα και με πάθος την κάθε αυθεντία, γονεϊκή και καθηγητική, όπως και κάθε εξουσία. Γι' αυτό και είναι η κρατική εξουσία εκείνη που σταθερά διατηρεί την επίθεση προς τους νέους και τις νέες. Και αυτή η επίθεση δεν έχει να κάνει μόνο με την κατασταλτική βία της αστυνομίας αλλά και με άλλες μορφές πειθάρχησης και ελέγχου, μέσω του εκπαιδευτικού συστήματος και των θεσμών που περιβάλλουν το κράτος και την κοινωνία, της εξάπλωσης πολυποίκιλων ναρκωτικών ουσιών, της ραγδαίας και έντονης φτωχοποίησης για μεγάλες πληθυσμιακές ομάδες. Πρόκειται για βία μέσω της νάρκωσης, της καταπίεσης και της έντονης φτώχιας. Και πες και άθλιες συμπεριφορές. Αυτές είναι προϊόντα ενός απάνθρωπου συστήματος σχέσεων εξουσίας που δομούν έναν κόσμο φτιαγμένο και ραμμένο για τη διαιώνιση της εκμετάλλευσης και ανισότητας μεταξύ των ανθρώπων.

Ένας όρος που χρησιμοποιείται αρκετά τις τελευταίες δεκαετίες στα δημοσιογραφικά κλισέ είναι εκείνος του **«εξωσχολικού»**. Τον συναντήσαμε και στην πρόσφατη αναστάτωση που προκλήθηκε στο **Κολλέγιο Αθηνών**.

Ζωής στα θέματα διαγωγής εντός και ***εκτός του σχολικού περιβάλλοντος****. Ανέθεσε στη Διεύθυνση του Σχολείου, μετά από πρότασή της, να προχωρήσει στην* ***αξιολόγηση των υφιστάμενων μέτρων ασφάλειας και πρόσβασης*** *στα δύο campuses, με σκοπό την εφαρμογή βραχυπρόθεσμων και μακροπρόθεσμων μέτρων αναβάθμισής τους. Προς τούτο, παρέχει στη Διεύθυνση και τη* ***δυνατότητα συνδρομής εξωτερικών ειδικών»***. Από την πρώτη στιγμή που έγινε γνωστό το, ασαφές κατά τ' άλλα, περιστατικό, τα «παπαγαλάκια» γνωστών συστημικών ραδιοσταθμών εξήραν το ρόλο του ιδιωτικού ιδρύματος και των αντανακλαστικών του, εκθειάζοντας τη λειτουργία του και υποβαθμίζοντας παράλληλα τα δημόσια σχολεία. Ασφαλώς και δεν μάς προξενεί καμία εντύπωση, άλλωστε είναι τα ίδια μέσα που δεν ανέφεραν ποτέ το γεγονός της μηδένισης γραπτού του υιού Σαμαρά, πρωθυπουργού τότε, από καθηγήτρια του Κολλεγίου Αθηνών, λόγω αντιγραφής με «σκονάκι» στις γραπτές εξετάσεις. Τότε, κυρώσεις δέχθηκε η καθηγήτρια και όχι ο υιός Σαμαρά. Μπορεί κιόλας να ανταμειφθεί για τις πράξεις και να πρωθυπουργέψει μελλοντικά. Κατά τ' άλλα, το Κολλέγιο Αθηνών «*παρακαλεί θερμώς τους γονείς και κηδεμόνες να υπενθυμίσουν στα παιδιά τους, όπως ακριβώς θα πράξουν και οι δάσκαλοι και καθηγητές, τις Αρχές και Αξίες του Κολλεγίου, πρωταρχική θέση στις οποίες έχουν η υποχρέωση αληθείας και η αλληλεγγύη προς συμμαθητές, οι οποίες επιβάλλουν σε όλους να αναφέρουν όλη την αλήθεια σχετικά με περιστατικά που μπορεί να θέτουν μαθήτριες ή μαθητές μας σε κίνδυνο*». Μια ανακοίνωση πολλαπλά ψέματα. Αλλά, όπως και στη περίπτωση των δημοσιογράφων, έτσι και στη περίπτωση της ανακοίνωσης του Κολλεγίου, σημασία δεν έχει τόσο το γεγονός (εάν δεν είναι και φτιαχτό!) όσο η διαχείριση του και το δράξιμο της ευκαιρίας για να επιβληθούν επ' αφορμής του συμβάντος νέα ήθη, με εξωτερικούς ειδικούς και αξιολόγηση των μέτρων ασφαλείας. Η «γύμνια του βασιλιά» πρέπει να καλυφθεί άμεσα με νέα μέτρα, νέους κανονισμούς και περισσότερο έλεγχο. Η ελίτ κηδεμονία το επιβάλει... Η «κολεγιακή αστυνομία» θα

Η λέξη **«youthquake»** ανακηρύχθηκε το 2017 από το λεξικό της Οξφόρδης ως λέξη της χρονιάς. Ως «νεανικός σεισμός», λοιπόν, ορίζεται κάθε σημαντική πολιτισμική ή κοινωνική μεταβολή που προκύπτει μέσα από τις ενέργειες ή την επίδραση των νέων ανθρώπων. Φυσικά, δεν περιμέναμε το 2017 και την απόδοση της συγκεκριμένης λέξης για να γνωρίσουμε και να αντιληφθούμε το ξέσπασμα και τη ζωντάνια των νέων. Αποτελεί σταθερή μεταβλητή διαχρονικά, από μαθητικές και φοιτητικές κινητοποιήσεις, καταλήψεις και εξεγέρσεις στο ελλαδικό και όχι μόνο χώρο. Και αυτές συνεχίζονται κατά διαστήματα και ας επιμένουν ορισμένοι μνησίκακα να τοποθετούν τη «σημερινή νεολαία» στο «πυρ το εξώτερον». Κάτι το λεγόμενο «χάσμα γενεών», κάτι η κατευθυνόμενη δημοσιογραφία ότι οι νέες γενιές «κοιμούνται», οδηγούμαστε στη κατασκευή στερεοτύπων που δυστυχώς πολλοί ως «παπαγαλάκια» επαναλαμβάνουν αναμασώντας. Για εμάς **δεν υπάρχει ούτε χάσμα μεταξύ των γενεών ούτε λήθαργος των νέων ανθρώπων**. Η κάθε οντότητα είναι ξεχωριστή και η ρηξικέλευθη σκέψη και δράση δεν έχει να κάνει με την ηλικία. Αναμφισβήτητα ο έφηβος μοιάζει με τον αστακό κατά την εποχή που αλλάζει το κέλυφός του, σύμφωνα με τη Φρανσουά Ντολτό, όπως και το «να μεγαλώνει κανείς είναι μια επιθετική πράξη», σύμφωνα με τον Ντόναλντ Βίννικοτ. Αυτό σημαίνει ότι οι εφηβικές και μετεφηβικές ηλικίες είναι σε φάση μεταμόρφωσης και αποδόμησης του «παλαιού τους κόσμου». Αμφισβητώντας έμπρακτα και με πάθος την κάθε αυθεντία, γονεϊκή και καθηγητική, όπως και κάθε εξουσία. Γι' αυτό και είναι η κρατική εξουσία εκείνη που σταθερά διατηρεί την επίθεση προς τους νέους και τις νέες. Και αυτή η επίθεση δεν έχει να κάνει μόνο με την κατασταλτική βία της αστυνομίας αλλά και με άλλες μορφές πειθάρχησης και ελέγχου, μέσω του εκπαιδευτικού συστήματος και των θεσμών που περιβάλλουν το κράτος και την κοινωνία, της εξάπλωσης πολυποίκιλων ναρκωτικών ουσιών, της ραγδαίας και έντονης φτωχοποίησης για μεγάλες πληθυσμιακές ομάδες. Πρόκειται για βία μέσω της νάρκωσης, της καταπίεσης και της έντονης φτώχιας. Και ενώ το κράτος μεθοδικά και οργανωμένα αναπτύσσει όλες αυτές της μορφές βίας, επιταχύνει ταυτόχρονα τις διαδικασίες για επιπλέον έλεγχο των ανθρώπων. Έτσι, προσφέρει όλο και περισσότερες ψηφιακές υπηρεσίες που από τη μια πλευρά προσφέρουν φαινομενική ευελιξία στους χρήστες της αλλά, ταυτόχρονα, τα mega-data που προκύπτουν είναι εκείνα που αλυσοδένουν περισσότερο τους ανθρώπους. Η εξοικείωση της νέας γενιάς με τα ψηφιακά μέσα και η χρήση οθονών και πλήκτρων από πάρα πολύ μικρές ηλικίες είναι δεδομένο ότι προσφέρουν προβλήματα υγείας, μνήμης και συγκέντρωσης στους ψηφιο-ε-

πες και άθλιες συμπεριφορές. Αυτές είναι προϊόντα ενός απάνθρωπου συστήματος σχέσεων εξουσίας που δομούν έναν κόσμο φτιαγμένο και ραμμένο για τη διαιώνιση της εκμετάλλευσης και ανισότητας μεταξύ των ανθρώπων.

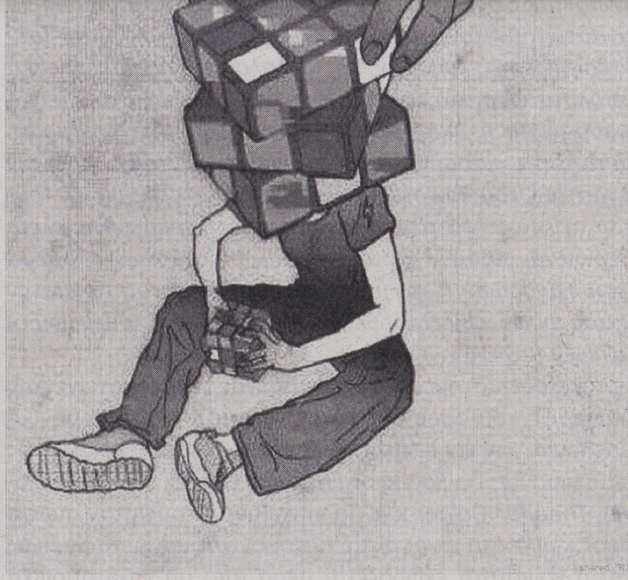
Ένας όρος που χρησιμοποιείται αρκετά τις τελευταίες δεκαετίες στα δημοσιογραφικά κλισέ είναι εκείνος του **«εξωσχολικού»**. Τον συναντήσαμε και στην πρόσφατη αναστάτωση που προκλήθηκε στο **Κολλέγιο Αθηνών**.

Συγκεκριμένα στις 19 Γενάρη το μεσημέρι, υπήρξαν καταγγελίες για εισβολή αγνώστων εξωσχολικών στο προαύλιο του σχολείου με μαχαίρια. Κάποιες πληροφορίες, μάλιστα, ανέφεραν ότι οι άγνωστοι έψαχναν συγκεκριμένο μαθητή στις αίθουσες. Αμέσως κινητοποιήθηκαν δυνάμεις της Αστυνομίας που απέκλεισαν τις εισόδους και ξεκίνησαν έρευνες, ενώ οι μαθητές κατ' εντολήν της διεύθυνσης παρέμεναν στις τάξεις. Τελικά δεν εντοπίστηκε κάποιος. Διευθυντής του σχολείου, είναι ο –γνωστός και μη εξαιρετέος– καθηγητής Κώστας Συνολάκης: *«Πληροφο-*

Ζωής στα θέματα διαγωγής εντός και ***εκτός του σχολικού περιβάλλοντος****. Ανέθεσε στη Διεύθυνση του Σχολείου, μετά από πρόταση της, να προχωρήσει στην* ***αξιολόγηση των υφιστάμενων μέτρων ασφάλειας και πρόσβασης*** *στα δύο campuses, με σκοπό την εφαρμογή βραχυπρόθεσμων και μακροπρόθεσμων μέτρων αναβάθμισής τους. Προς τούτο, παρέχει στη Διεύθυνση και τη* ***δυνατότητα συνδρομής εξωτερικών ειδικών»****.* Από την πρώτη στιγμή που έγινε γνωστό το, ασαφές κατά τ' άλλα, περιστατικό, τα «παπαγαλάκια» γνωστών συστημικών ραδιοσταθμών εξήραν το ρόλο του ιδιωτικού ιδρύματος και των ανταναχλαστικών του, εκθειάζοντας τη λειτουργία του και υποβαθμίζοντας παράλληλα τα δημόσια σχολεία. Ασφαλώς και δεν μάς προξενεί καμία εντύπωση, άλλωστε είναι τα ίδια μέσα που δεν ανέφεραν ποτέ το γεγονός της μηδένισης γραπτού του υιού Σαμαρά, πρωθυπουργού τότε, από καθηγήτρια του Κολλεγίου Αθηνών, λόγω αντιγραφής με «σκονάκι» στις γραπτές εξετάσεις. Τότε, κυρώσεις δέχθηκε η καθηγήτρια και όχι ο υιός Σαμαρά. Μπορεί κιόλας να ανταμειφθεί για τις πράξεις και να πρωθυπουργέψει μελλοντικά. Κατά τ' άλλα, το Κολλέγιο Αθηνών *«παρακαλεί θερμώς τους γονείς και κηδεμόνες να υπενθυμίσουν στα παιδιά τους, όπως ακριβώς θα πράξουν και οι δάσκαλοι και καθηγητές, τις Αρχές και Αξίες του Κολλεγίου, πρωταρχική θέση στις οποίες έχουν η υποχρέωση αληθείας και η αλληλεγγύη προς συμμαθητές, οι οποίες επιβάλλουν σε όλους να αναφέρουν όλη την αλήθεια σχετικά με περιστατικά που μπορεί να θέτουν μαθήτριες ή μαθητές μας σε κίνδυνο»*. Μια ανακοίνωση πολλαπλά ψέματα. Αλλά, όπως και στη περίπτωση των δημοσιογράφων, έτσι και στη περίπτωση της ανακοίνωσης του Κολλεγίου, σημασία δεν έχει τόσο το γεγονός (εάν δεν είναι και φτιαχτό!) όσο η διαχείριση του και το δράξιμο της ευκαιρίας για να επιβληθούν επ' αφορμής του συμβάντος νέα ήθη, με εξωτερικούς ειδικούς και αξιολόγηση των μέτρων ασφαλείας. Η «γύμνια του βασιλιά» πρέπει να καλυφθεί άμεσα με νέα μέτρα, νέους κανονισμούς και περισσότερο έλεγχο. Η ελίτ κηδεμονία το επιβάλει... Η «κολεγιακή αστυνομία» θα διαφέρει ασφαλώς από την «πανεπιστημιακή», τόσο ως προς τους σκοπούς της όσο και προς τα κίνητρα της. Αλλά είναι βέβαιο, ότι κάποιο πρωινό, στο προσεχές μέλλον, θα ακούσουμε από τα ερτζιανά τη σύγκριση Κολλεγίου και Πανεπιστημίου και πόσο καλά τα κατάφερε η «κολεγιακή αστυνομία» εν αντιθέσει με «το παρακμιακό δημόσιο ελληνικό πανεπιστήμιο που δεν ήθελε την πανεπιστημιακή αστυνομία». Σαν να τ' ακούμε από τώρα... Έτσι ήταν και έτσι θα είναι πάντα. Πρέπει να αλλοιώσουν τα γεγονότα και να χειραγωγήσουν την «κοινή γνώμη», κάπως έτσι για πολλά-πολλά χρόνια τα μμε, τη δεκαπενταετία 1980-

κέλευθη σκέψη και δράση δεν έχει να κάνει με την ηλικία. Αναμφισβήτητα ο έφηβος μοιάζει με τον αστακό κατά την εποχή που αλλάζει το κέλυφός του, σύμφωνα με τη Φρανσουά Ντολτό, όπως και το «να μεγαλώνει κανείς είναι μια επιθετική πράξη», σύμφωνα με τον Ντόναλντ Βίννικοτ. Αυτό σημαίνει ότι οι εφηβικές και μετεφηβικές ηλικίες είναι σε φάση μεταμόρφωσης και αποδόμησης του «παλαιού τους κόσμου». Αμφισβητώντας έμπρακτα και με πάθος την κάθε αυθεντία, γονεϊκή και καθηγητική, όπως και κάθε εξουσία. Γι' αυτό και είναι η κρατική εξουσία εκείνη που σταθερά διατηρεί την επίθεση προς τους νέους και τις νέες. Και αυτή η επίθεση δεν έχει να κάνει μόνο με την κατασταλτική βία της αστυνομίας αλλά και με άλλες μορφές πειθάρχησης και ελέγχου, μέσω του εκπαιδευτικού συστήματος και των θεσμών που περιβάλλουν το κράτος και την κοινωνία, της εξάπλωσης πολυποίκιλων ναρκωτικών ουσιών, της ραγδαίας και έντονης φτωχοποίησης για μεγάλες πληθυσμιακές ομάδες. Πρόκειται για βία μέσω της νάρκωσης, της καταπίεσης και της έντονης φτώχιας. Και ενώ το κράτος μεθοδικά και οργανωμένα αναπτύσσει όλες αυτές της μορφές βίας, επιταχύνει ταυτόχρονα τις διαδικασίες για επιπλέον έλεγχο των ανθρώπων. Έτσι, προσφέρει όλο και περισσότερες ψηφιακές υπηρεσίες που από τη μια πλευρά προσφέρουν φαινομενική ευελιξία στους χρήστες της αλλά, ταυτόχρονα, τα mega-data που προκύπτουν είναι εκείνα που αλυσοδένουν περισσότερο τους ανθρώπους. Η εξοικείωση της νέας γενιάς με τα ψηφιακά μέσα και η χρήση οθονών και πλήκτρων από πάρα πολύ μικρές ηλικίες είναι δεδομένο ότι προσφέρουν προβλήματα υγείας, μνήμης και συγκέντρωσης στους ψηφιο-εξαρτημένους. Από την αλάνα, την αυλή, την πλατεία, στην ατομικότητα και τον εγκλεισμό σε ιδιωτικούς χώρους. Και αυτός ο εγκλεισμός βαφτίζεται ασφάλεια από τους γονείς, σε πολλές περιπτώσεις, φοβούμενοι τις κακοτοπιές και την αγριότητα των μητροπόλεων, οι οποίες, παρ' όλα αυτά, πάντα υπήρχαν αλλά συχνά ορισμένοι αρέσκονται να εξωραΐζουν μια παλιά κατάσταση. Ο εκφοβισμός, το καψώνι, οι φέρμες, η αντιπαλότητα μεταξύ σχολικών μονάδων, οι συμμορίες, έχουν πολύχρονη παρουσία στις ελληνικές μεγαλουπόλεις. Όποιος ανατρέξει στον Τύπο αρκετών δεκαετιών πίσω θα εντοπίσει παρόμοια φαινόμενα, όπως, επίσης και τους αποδιοπομπαίους τράγους. Τέτοιοι ήταν κάποτε οι ρεμπέτες, μετά οι τεντιμπόηδες, τα φρικιά, τα πανκιά κ.ο.κ.. Ο κατάλογος είναι μακρύς... Η καταπίεση σε συνδυασμό με άλλες καταστάσεις, όπως η αποξένωση και η ανασφάλεια, δημιουργούν ένα εκρηκτικό μίγμα ώστε να εκδηλώνονται, πολλές φορές, απάνθρω-

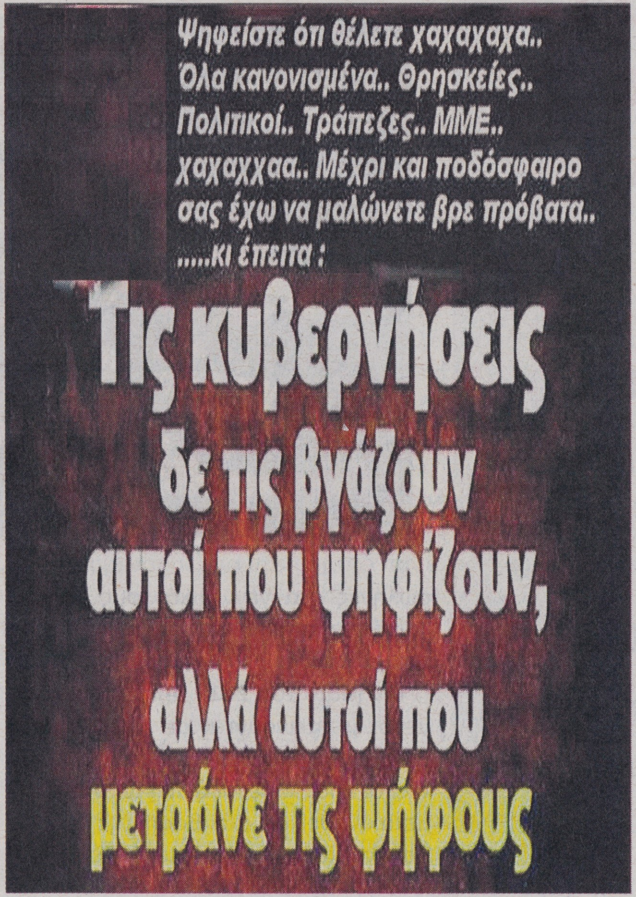
Συγκεκριμένα στις 19 Γενάρη το μεσημέρι, υπήρξαν καταγγελίες για εισβολή αγνώστων εξωσχολικών στο προαύλιο του σχολείου με μαχαίρια. Κάποιες πληροφορίες, μάλιστα, ανέφεραν ότι οι άγνωστοι έψαχναν συγκεκριμένο μαθητή στις αίθουσες. Αμέσως κινητοποιήθηκαν δυνάμεις της Αστυνομίας που απέκλεισαν τις εισόδους και ξεκίνησαν έρευνες, ενώ οι μαθητές κατ' εντολήν της διεύθυνσης παρέμεναν στις τάξεις. Τελικά δεν εντοπίστηκε κάποιος. Διευθυντής του σχολείου, είναι ο –γνωστός και μη εξαιρετέος– καθηγητής Κώστας Συνολάκης: *«Πληροφορηθήκαμε για την παρουσία δύο εξωσχολικών στο campus που δεν μπήκαν κανονικά στους χώρους του σχολείου και μάλλον είναι παιδιά από γειτονικά σχολεία. Κρίναμε ότι το περιστατικό ενδεχομένως ενείχε κίνδυνο για την ασφάλεια των μαθητών και κατόπιν τούτου έδωσα εντολή να μη γίνει διάλειμμα και να μείνουν όλα τα παιδιά στις αίθουσες με τους εκπαιδευτικούς τους».* Αυτά δήλωσε στα μμε ο κύριος Συνολάκης, γνωστός για την έπαρση του ότι *θα εκκένωνε το Μάτι σε 15 λεπτά.* Επιπλέον το ΔΣ του Ελληνοαμερικανικού Εκπαιδευτικού Ιδρύματος (Κολλέγιο Αθηνών) με νέα ανακοίνωση του, μεταξύ άλλων, δηλώνει: *«Η Διεύθυνση του Σχολείου ήδη προχωρά στις προβλεπόμενες κατά το νόμο διαδικασίες πειθαρχικού ελέγχου των μαθητών που εμπλέκονται στο περιστατικό. Η διαδικασία είναι σε εξέλιξη και αναμένεται να ολοκληρωθεί συντομότατα. Αποδέχθηκε εισήγηση της Διεύθυνσης για την* ***επανεξέταση*** *του Κανονισμού Φοίτησης και Σχολικής*

να ανταμειφθεί για τις πράξεις και να πρωθυπουργέψει μελλοντικά. Κατά τ' άλλα, το Κολλέγιο Αθηνών «*παρακαλεί θερμώς τους γονείς και κηδεμόνες να υπενθυμίσουν στα παιδιά τους, όπως ακριβώς θα πράξουν και οι δάσκαλοι και καθηγητές, τις Αρχές και Αξίες του Κολλεγίου, πρωταρχική θέση στις οποίες έχουν η υποχρέωση αλήθειας και η αλληλεγγύη προς συμμαθητές, οι οποίες επιβάλλουν σε όλους να αναφέρουν όλη την αλήθεια σχετικά με περιστατικά που μπορεί να θέτουν μαθήτριες ή μαθητές μας σε κίνδυνο*». Μια ανακοίνωση πολλαπλά ψέματα. Αλλά, όπως και στη περίπτωση των δημοσιογράφων, έτσι και στη περίπτωση της ανακοίνωσης του Κολλεγίου, σημασία δεν έχει τόσο το γεγονός (εάν δεν είναι και φτιαχτό!) όσο η διαχείριση του και το δράξιμο της ευκαιρίας για να επιβληθούν επ' αφορμής του συμβάντος νέα ήθη, με εξωτερικούς ειδικούς και αξιολόγηση των μέτρων ασφαλείας. Η «γύμνια του βασιλιά» πρέπει να καλυφθεί άμεσα με νέα μέτρα, νέους κανονισμούς και περισσότερο έλεγχο. Η ελίτ κηδεμονία το επιβάλει... Η «κολεγιακή αστυνομία» θα διαφέρει ασφαλώς από την «πανεπιστημιακή», τόσο ως προς τους σκοπούς της όσο και προς τα κίνητρα της. Αλλά είναι βέβαιο, ότι κάποιο πρωινό, στο προσεχές μέλλον, θα ακούσουμε από τα ερτζιανά τη σύγκριση Κολλεγίου και Πανεπιστημίου και πόσο καλά τα κατάφερε η «κολεγιακή αστυνομία» εν αντιθέσει με «το παρακμιακό δημόσιο ελληνικό πανεπιστήμιο που δεν ήθελε την πανεπιστημιακή αστυνομία». Σαν να τ' ακούμε από τώρα... Έτσι ήταν και έτσι θα είναι πάντα. Πρέπει να αλλοιώσουν τα γεγονότα και να χειραγωγήσουν την «κοινή γνώμη», κάπως έτσι για πολλά-πολλά χρόνια τα μμε, τη δεκαπενταετία 1980-1995, μιλούσαν για 50 το πολύ «γνωστούς-αγνώστους» που «έσπαγαν» το Πολυτεχνείο. Όταν οι συλλήψεις του Πολυτεχνείου 1995 ξεπερνούσαν τις 500, τότε ξεκίνησε το παραμύθι με τίτλους «526 γιατί;», «οργισμένη και θλιμμένη γενιά» κ.ά. Δεν στέκονται στα γεγονότα για να πραγματοποιήσουν μια ανάλυση αλλά, με αφορμή το γεγονός, προσπαθούν να οδηγήσουν τη συζήτηση και σε πολλές περιπτώσεις και τη νομοθεσία σε προκαθορισμένες ζώνες.

Κάπως έτσι συνέβη και πριν μερικά χρόνια, μετά από ένα τραγικό συμβάν που έγινε στην Αργυρούπολη σε ιδιωτικό λούνα παρκ, και τον θανάσιμο τραυματισμό ενός παιδιού από ελλιπή μέτρα προστασίας. Όλες οι δημόσιες παιδικές χαρές του ελλαδικού χώρου απέκτησαν μια πινακίδα που απαγόρευε τη χρήση της παιδικής χαράς και ότι αυτή γίνεται μόνο με ευθύνη των γονέων. Πέρα από τα στοιχεία ολοκληρωτισμού του συγκεκριμένου μέτρου, τη μετάθεση ευθυνών και τον περιορισμό των παιδιών να

παίξουν ξέγνοιαστα σε δημόσιους χώρους, παρατηρήσαμε ότι ένα συμβάν που έλαβε χώρα σε ιδιωτική επιχείρηση οδήγησε σε καθολικό λοκ ντάουν τους δημόσιους –μόνο– χώρους. Τα ιδιωτικά λούνα-πάρκ συνέχιζαν να λειτουργούν κανονικά! Καλό; Και όμως πραγματικό. Κάπως έτσι, οι αποφάσεις της κεντρικής πολιτικής διοίκησης οδηγούν στην αποχαύνωση τα παιδιά, αφού μετατοπίζει το κέντρο βάρους του παιχνιδιού τους από τη δημόσια παιδική χαρά στον ιδιωτικό ψηφιακό κόσμο. Το κράτος αποφασίζει να δείξει τα δόντια του. Σε αυτά τα πλαίσια δεν θεωρούμε τυχαία την επίθεση του Κράτους σε δομές όπως την «Κιβωτό του Κόσμου», το «Χαμόγελο του Παιδιού» και άλλες οργανώσεις. Είναι δομές που το ίδιο το Κράτος εξέθρεψε, όχι τόσο άμεσα οικονομικά όσο μέσω της προβολής και της χρήσης δημόσιας τηλεόρασης και ραδιοφώνου, και μάλιστα απόλυτα ατομοκεντρικές με αποκλειστικούς άρχοντες. Είναι λογικό να μην τρέφουμε καμία εκτίμηση σε τέτοια σχήματα όπου η συλλογικότητα δεν υφίσταται και οι αποφάσεις λαμβάνονται από την μοναδική και ανώτατη προβεβλημένη «αρχή» του Προέδρου. Άλλωστε στο παρελθόν πλήθος κειμένων στην εφημερίδα μας έδειχναν τον τρόπο δράσης και λειτουργίας του «Χαμόγελου του Παιδιού». Όμως δεν μπορούμε να πιστέψουμε ότι αυτά που πολλοί γνώριζαν και έβλεπαν 10-15 χρόνια πριν δεν τα γνώριζε το Κράτος και «Το Βήμα». Είμαστε βέβαιοι, ότι και τα γνώριζαν και σιωπούσαν μέχρι ότου ληφθεί το μήνυμα της «απογύμνωσης». Δεν ξέρουμε τους ακριβείς λόγους αυτής της στάσης και επιλογής του Κράτους στη συγκεκριμένη χρονική συγκυρία, είναι βέβαιο, όμως, ότι δείχνει σε όλους τους «παρεικούντες την Ιερουσαλήμ», εθελοντικές οργανώσεις, μ.κ.ο. κ.ά. την ισχύ του. Το μόνο βέβαιο είναι, ότι για να πετύχουν τους σκοπούς τους, κρατιστές και διαχειριστές τέτοιων δομών, «δολοφονούν» τον ψυχικό κόσμο παιδιών και εφήβων.

Αλλά είναι το ίδιο το Κράτος που ταυτόχρονα θέτει στην

εκλογική πελατεία τους 17άρηδες. Το κράτος είναι που ανέκαθεν διάλεγε την πραμάτεια του, στην αρχή μόνο άνδρες, μετά και γυναίκες, κάποτε άνω των 21 ετών, στη συνέχεια άνω των 18, σε μερικές χώρες και άνω των 16. Καρότο και μαστίγιο κανονικά. Και τα «κοράκια» να προσπαθούν να υφαρπάξουν ό,τι περισσότερο μπορούν. Ο Τσίπρας κάνει σποτ για νέους με σύγχρονη νεανική αργκό και το ίδιο θα πράξουν και οι υπόλοιποι. Έχει ενδιαφέρον να δούμε τι σημειώνουν ερευνητές του ΕΚΚΕ (Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών) για τη σύγχρονη νεολαία: *«Στο πλαίσιο της ελληνικής πολιτικής κουλτούρας, ''από τη δεκαετία του 1990 τεκμηριώνεται η εικόνα της ελληνικής νεολαίας σε αρμονία με άλλους/ες Ευρωπαίους/ες της ίδιας γενιάς, ως πρωτίστως ατομοκεντρικής, με μειωμένες κοινωνικοπολιτικές ανησυχίες και ενδιαφέρον για συμμετοχή σε πολιτικές συλλογικότητες''. Η κρίση δείχνει να*

θεώρηση της αντικατάστασης των γενεών, η έννοια της πολιτικής γενιάς δεν αποδέχεται μια γραμμική εξέλιξη των αντιλήψεων και των αξιών του πληθυσμού, η οποία μέσω της αντικατάστασης των γενεών θα οδηγήσει ντετερμινιστικά σε αξιακές αλλαγές. Εκκινώντας από το κλασσικό έργο του Mannheim (1927) η προσέγγιση αυτή αποδίδει μεγαλύτερη βαρύτητα στα ***κοινωνικο-ιστορικά συμφραζόμενα*** *κάθε περιόδου, θεωρώντας ότι αυτά είναι που εν τέλει* ***συμβάλλουν στη διαμόρφωση γενεών με ομοειδή χαρακτηριστικά που τις διαφοροποιούν από τις άλλες****. Μεγάλα κοινωνικοποιητικά γεγονότα (πχ. πόλεμοι, μεγάλες κινητοποιήσεις, αλλαγή πολιτικού καθεστώτος κ.ο.κ.) συμβάλλουν στη διαμόρφωση της αίσθησης του ανήκειν σε μια «κοινή» γενιά, η οποία φέρει πολιτικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά που δύνανται να τη διαφοροποιούν όχι μόνο από τις προηγούμενες, αλλά και από τις επόμενες γενιές».* (Κατερίνα Ηλιού, Μανίνα Κακεπάκη, Κωστής Πιερίδης, *ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΕΜΠΛΟΚΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΛΗΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ. ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΙΣΕΙΣ ΣΕ ΕΡΕΥΝΑ ΕΦΗΒΩΝ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ (2010-2018)*). Και οι νέες γενιές παρατηρούν αυτό που έχουν δει και οι προηγούμενες, ότι οι εκλογές και το σύστημα που οικοδομούν είναι ένας μηχανισμός διαρκούς εξαπάτησης και διαιώνισης της εκμετάλλευσης από την κυριαρχία. Ένας μηχανισμός πελατειακής εξάρτησης και μηδενικής αξιοπρέπειας.

Αλλά ας δούμε τι έγραφε ο Βίλχελμ Ράιχ στα ***Παιδιά του Μέλλοντος***: *«Τον περασμένο αιώνα (εννοεί τον 19ο) οι γονείς και οι παππούδες μας προσπάθησαν πολλές φορές να διαπεράσουν το τείχος του κοινωνικού κακού με κάθε είδους κοινωνικές θεωρίες, πολιτικά προγράμματα, μεταρρυθμίσεις, ψηφίσματα και επαναστάσεις. Και όλες τις φορές απέτυχαν οικτρά, όλες οι προσπάθειες για βελτίωση της τύχης του ανθρώπου απέτυχαν. Το χειρότερο, όμως, ήταν ότι, με κάθε νέα προσπάθεια, η αθλιότητα γινόταν ακόμη βαθύτερη και η εμπλοκή ακόμη χειρότερη. Η σημερινή γενιά, δηλαδή εκείνοι που βρίσκονται σήμερα σε ώριμη ηλικία, από τριάντα έως εξήντα χρόνων, κληρονόμησαν τη σύγχυση και μάταια προσπάθησαν να την αποφύγουν(...) Το παρελθόν βάρυνε πάνω μας πάρα πολύ. Προσπαθήσαμε απεγνωσμένα να πηδήξουμε προς την ελευθερία μ' αλυσοδεμένα πόδια, και πέσαμε, η γενιά μας δε θα τα καταφέρει να σηκωθεί ποτέ.*

τα γνώριζε το Κράτος και «Το Βήμα». Είμαστε βέβαιοι, ότι και τα γνώριζαν και σιωπούσαν μέχρι ότου ληφθεί το μήνυμα της «απογύμνωσης». Δεν ξέρουμε τους ακριβείς λόγους αυτής της στάσης και επιλογής του Κράτους στη συγκεκριμένη χρονική συγκυρία, είναι βέβαιο, όμως, ότι δείχνει σε όλους τους «παρεικούντες την Ιερουσαλήμ», εθελοντικές οργανώσεις, μ.κ.ο. κ.ά. την ισχύ του. Το μόνο βέβαιο είναι, ότι για να πετύχουν τους σκοπούς τους, κρατιστές και διαχειριστές τέτοιων δομών, «δολοφονούν» τον ψυχικό κόσμο παιδιών και εφήβων.

Αλλά είναι το ίδιο το Κράτος που ταυτόχρονα θέτει στην

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 21ος, Φύλλο 234
Φεβρουάριος 2023

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82

Τηλέφωνο: **69 3265 1740**

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 30 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 40 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)

IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410
bic: PIRBGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Παναγιώτη Ι. Λιόλιο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

Για ηλεκτρονική επικοινωνία:
diadromi@anarchy.gr

εκλογική πελατεία τους 17άρηδες. Το κράτος είναι που ανέκαθεν διάλεγε την πραμάτεια του, στην αρχή μόνο άνδρες, μετά και γυναίκες, κάποτε άνω των 21 ετών, στη συνέχεια άνω των 18, σε μερικές χώρες και άνω των 16. Καρότο και μαστίγιο κανονικά. Και τα «κοράκια» να προσπαθούν να υφαρπάξουν ό,τι περισσότερο μπορούν. Ο Τσίπρας κάνει σποτ για νέους με σύγχρονη νεανική αργκό και το ίδιο θα πράξουν και οι υπόλοιποι. Έχει ενδιαφέρον να δούμε τι σημειώνουν ερευνητές του ΕΚΚΕ (Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών) για τη σύγχρονη νεολαία: *«Στο πλαίσιο της ελληνικής πολιτικής κουλτούρας, ''από τη δεκαετία του 1990 τεκμηριώνεται η εικόνα της ελληνικής νεολαίας σε αρμονία με άλλους/ες Ευρωπαίους/ες της ίδιας γενιάς, ως πρωτίστως ατομοκεντρικής, με μειωμένες κοινωνικοπολιτικές ανησυχίες και ενδιαφέρον για συμμετοχή σε πολιτικές συλλογικότητες''. Η κρίση δείχνει να αναχαιτίζει την απομάκρυνση των νέων από την πολιτική που καταγράφεται από τα μέσα της δεκαετίας του 1990, καθώς διατυπώνεται η υπόθεση ότι οι νέοι επιστρέφουν στην πολιτική έχοντας διαμορφωθεί ως πολιτική γενιά. Έτσι, ερμηνεύεται η συμμετοχή τους σε κρίσιμες εκλογικές διαδικασίες (2012 και 2015), και η μαζική συμμετοχή τους σε κοινωνικά κινήματα (Δεκέμβρης 2008, Αγανακτισμένοι) ως μια σταδιακή αναστοχαστική διαδικασία. Αυτό σημαίνει πως η επιστροφή των νέων στην πολιτική γίνεται με νέους τρόπους, παρ' ότι **μπορεί να απέχουν εκλογικά** ενώ παράλληλα το πεδίο των μέσων κοινωνικής δικτύωσης και του διαδικτύου προσθέτει έναν καινούργιο χώρο δημόσιου διαλόγου. Όμως, στην περίοδο της ύστερης Μεταπολίτευσης κάτι δείχνει να έχει ανατραπεί. Ενώ η κρίση επαναφέρει στο προσκήνιο το ενδιαφέρον των νέων για την πολιτική, οι νέοι εμφανίζονται απληροφόρητοι, δυσαρεστημένοι και απαισιόδοξοι από το πολιτικό προσωπικό και τους δημοκρατικούς θεσμούς. Πρόκειται για πλήρη ανατροπή σε σχέση με την περίοδο της πρώιμης μεταπολίτευσης και ως τα μέσα της δεκαετίας του 1980, οπότε η πολιτική συμμετοχή, η συλλογική δράση και οι κοινωνικές διεκδικήσεις χαρακτήριζαν τη νεολαία της εποχής(...) Οι **νεότερες γενιές συμμετέχουν μεν λιγότερο στις παραδοσιακές πολιτικές διαδικασίες, όπως είναι οι εκλογές,** εντούτοις, όμως, **προσλαμβάνουν κριτικά την έννοια της ιδιότητας του πολίτη,** καθώς προτάσσουν στοιχεία **ενεργού εμπλοκής στην πολιτική** και δεν αντιλαμβάνονται την πολιτική συμμετοχή ως απλό καθήκον(...) Αντίθετα με την Ένας μηχανισμός πελατειακής εξάρτησης και μηδενικής αξιοπρέπειας.*

Αλλά ας δούμε τι έγραφε ο Βίλχελμ Ράιχ στα ***Παιδιά του Μέλλοντος***: *«Τον περασμένο αιώνα (εννοεί τον 19ο) οι γονείς και οι παππούδες μας προσπάθησαν πολλές φορές να διαπεράσουν το τείχος του κοινωνικού κακού με κάθε είδους κοινωνικές θεωρίες, πολιτικά προγράμματα, μεταρρυθμίσεις, ψηφίσματα και επαναστάσεις. Και όλες τις φορές απέτυχαν οικτρά, όλες οι προσπάθειες για βελτίωση της τύχης του ανθρώπου απέτυχαν. Το χειρότερο, όμως, ήταν ότι, με κάθε νέα προσπάθεια, η αθλιότητα γινόταν ακόμη βαθύτερη και η εμπλοκή ακόμη χειρότερη. Η σημερινή γενιά, δηλαδή εκείνοι που βρίσκονται σήμερα σε ώριμη ηλικία, από τριάντα έως εξήντα χρόνων, κληρονόμησαν τη σύγχυση και μάταια προσπάθησαν να την αποφύγουν(...) Το παρελθόν βάρυνε πάνω μας πάρα πολύ. Προσπαθήσαμε απεγνωσμένα να πηδήξουμε προς την ελευθερία μ' αλυσοδεμένα πόδια, και πέσαμε, η γενιά μας δε θα τα καταφέρει να σηκωθεί ποτέ.*

*Δεν υπάρχει, λοιπόν, καμιά ελπίδα; Υπάρχει(...)» Όμως: «Δεν είναι δυνατό να ελπίζουμε **ότι θα φτιάξουμε ανεξάρτητους ανθρώπινους χαρακτήρες, όταν η αρωγή των παιδιών βρίσκεται στα χέρια των πολιτικών. Δεν πρέπει να παραδίνουμε τα παιδιά μας σε τέτοιο άθλιο τρόπο».***

Η ελευθερία του ανθρώπου δεν θα έρθει ούτε μέσω των εκλογών ούτε μέσω επαναστάσεων που εξαρχής δεν θέτουν την άμεση απελευθέρωσή του. Η ενεργητικότητα και η ζωηρότητα των νέων, η οποία προσπαθείται να περιοριστεί από τη νεωτερικότητα και μετά, μέσω των εκπαιδευτικών θεσμών και των πολιτισμικών κανόνων, από την Εξουσία, σήμερα έρχεται αντιμέτωπη με τις σύγχρονες μορφές ψηφιοποίησης και καθιστούν το δρόμο προς την ελευθερία πολύπλοκο και δύσβατο αλλά μονόδρομο και λυτρωτικό. Εναλλακτικές λύσεις και ψευδαισθήσεις ελευθερίας δεν μπορούν να υπάρξουν ως θύλακες ή νησίδες της, μέσα στην υπάρχουσα κοινωνία. Το γνήσιο και ανέλεγκτο κομμάτι των νέων θα βρίσκεται πάντα στο στόχαστρο της εξουσίας, όπως και στα παραπλανητικά ρεπορτάζ των μμε, όπου η κάθε νέα γενιά βαφτίζεται κατά το δοκούν. Από πολιτική και εξεγερμένη μέχρι τεμπέλικη και αδιάφορη. Τέτοια στερεότυπα, όμως, δεν υπάρχουν, γιατί όσο θα υπάρχει καταπίεση θα υπάρχει και η αδιάλειπτη δίψα και ο αγώνας για την ελευθερία. Και αυτά δεν κάμπτονται, ούτε με τον εκσυγχρονισμό των θεσμών, ούτε με την περαιτέρω στρατιωτικοποίηση των ζωών μας.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ 2017

Πογκρόμ κατά ομοφυλόφιλων

«Δεν μπορεί να υπάρχουν συλλήψεις αφού δεν υπάρχουν ομοφυλόφιλοι στη χώρα. Τέτοιου είδους άνθρωποι θα εκτελούνταν πρώτα από τις οικογένειές τους.»

Ραμζάν Καντίροφ
(πρόεδρος της Τσετσενίας)

Τίποτα πιο παχύ από τη λεπίδα ενός μαχαιριού δεν διαχωρίζει την ευτυχία από τη μελαγχολία.
Virginia Woolf, *Orlando*

Η Τσετσενία, με πληθυσμό 1.492.000 κατοίκους, αποτελεί, σήμερα, διοικητική Υποδιαίρεση της Ρωσίας, βρίσκεται στον Βόρειο Καύκασο και επίσημα ονομάζεται «Δημοκρατία της Τσετσενίας». Ως μέρος της Ρωσικής Ομοσπονδίας, για τον πληθυσμό ισχύουν οι νόμοι της Ρωσίας· ωστόσο, οι Τσετσένοι είναι Σουνίτες Μουσουλμάνοι και τηρούν το Κοράνι και τις Χαντίθ που διαμορφώνουν την Σαρία, δηλαδή τον ισλαμικό νόμο που ρυθμίζει όχι μόνο τον τρόπο λατρείας, αλλά καθορίζει και τον καθημερινό τρόπο ζωής των πιστών ο οποίος πρέπει να συμβαδίζει με την παράδοση, ενώ συγχρόνως, η αρχέγονη δομή της φατρίας στην κοινωνική και πολιτική ζωή παραμένει σταθερή,

σωλήνες στα γεννητικά τους όργανα και ηλεκτροσόκ· κάποιοι δεν αντέχουν και ξεψυχούν.

Τον Μάιο του 2017 αρκετοί κρατούμενοι μετακινούνται σε μια άγνωστη τοποθεσία. Σύμφωνα με τους ανακριτές, οι κρατούμενοι φαίνεται να έχουν μετακινηθεί σε μία βάση της Ειδικής Αστυνομίας, στην περιοχή Τέρεκ, σε έναν χώρο «εκπαίδευσης» των μπάτσων…

Όταν το θέμα αποκτά παγκόσμια εμβέλεια, η κυβέρνηση της Τσετσενίας απαντά χρησιμοποιώντας την γνωστή «ρητορική μίσους»… Ο πρόεδρος Ραμζάν Καντίροφ, σε συνέντευξη που δίνει στο HBO, δεν αρνείται μόνο τις συλλήψεις και τους βασανισμούς αλλά και την… ύπαρξη ομοφυλόφιλων ατόμων στην Τσετσενία. «*Δεν μπορεί να υπάρχουν συλλήψεις αφού δεν υπάρχουν ομοφυλόφιλοι άνδρες στην χώρα. Τέτοιου είδους άνθρωποι θα εκτελούνταν πρώτα από τις οικογένειές τους*» για να προσθέσει παρακάτω «*Αυτό είναι ανοησία. Δεν έχουμε τέτοιους ανθρώπους εδώ, δεν έχουμε ομοφυλόφιλους, αν υπάρχουν, να τους πάμε στον Καναδά, να τους πάμε μακριά από εμάς, να καθαρίσουμε τη φυλή μας*».

Ο Αλβί Καρίμοβ, εκπρόσωπος τύπου του Ραμζάν Καντίροφ δηλώνει στο πρακτορείο ειδήσεων Interfax: «*Αν*

κάποιες φορές οι οικογένειες και κάνουν πράξη αυτό το «έθιμο». Τέτοιου τύπου δολοφονίες αποσιωπούνται. Οι κάτοικοι της Τσετσενίας που έχουν πέσει θύματα δίωξης **–ακόμα και μόνο με την υποψία μη παραδοσιακού σεξουαλικού προσανατολισμού–** έχουν πολύ λίγες πιθανότητες να επιβιώσουν.

Στην εξαιρετικά παραδοσιακή κοινωνία της Τσετσενίας, η οποία βασίζεται σε ισχυρούς κώδικες οικογενειακής και φυλετικής και πίστης, καθώς και στις παραδόσεις, το να έχεις έναν ομοφυλόφιλο συγγενή θεωρείται κηλίδα για ολόκληρη την οικογένεια. Επίσης, επικρατεί η προκατάληψη ότι αν ένα μέλος μιας οικογένειας είναι γκέι, τα υπόλοιπα μέλη μένουν ανύπαντρα, καθώς η οικογένεια θεωρείται μολυσμένη και κανείς δεν θα θέλει δημιουργήσει δεσμούς συγγενείας μαζί τους(!!!).

Οι διώξεις ομοφυλόφιλων αποκαλύπτονται για πρώτη φορά τον Απρίλιο του 2017 (δύο μήνες μετά την έναρξη του πογκρόμ) από την ρωσική εφημερίδα Novaya Gazeta. Η ενημέρωση (ρεπορτάζ) της Gazeta για τις διώξεις διακόπτεται απότομα μετά τον πρώτο μήνα.

Τον Οκτώβριο του 2017 τα ΜΜΕ ασχολούνται με τον Maxim Lapunov, τον πρώτο ομοφυλόφιλο που καταγγέλλει τα βασανιστήρια και τις διώξεις εναντίον του, καθώς επίσης και με τον αγνοούμενο τραγουδιστή Zelim Bakaev.

Η στάση του ρωσικού κράτους και των ρωσικών Μαζι-

Τίποτα πιο παχύ από τη λεπίδα ενός μαχαιριού δεν διαχωρίζει την ευτυχία από τη μελαγχολία.

Virginia Woolf, *Orlando*

Η Τσετσενία, με πληθυσμό 1.492.000 κατοίκους, αποτελεί, σήμερα, διοικητική Υποδιαίρεση της Ρωσίας, βρίσκεται στον Βόρειο Καύκασο και επίσημα ονομάζεται «Δημοκρατία της Τσετσενίας». Ως μέρος της Ρωσικής Ομοσπονδίας, για τον πληθυσμό ισχύουν οι νόμοι της Ρωσίας· ωστόσο, οι Τσετσένοι είναι Σουνίτες Μουσουλμάνοι και τηρούν το Κοράνι και τις Χαντίθ που διαμορφώνουν την Σαρία, δηλαδή τον ισλαμικό νόμο που ρυθμίζει όχι μόνο τον τρόπο λατρείας, αλλά καθορίζει και τον καθημερινό τρόπο ζωής των πιστών ο οποίος πρέπει να συμβαδίζει με την παράδοση, ενώ συγχρόνως, η αρχέγονη δομή της φατρίας στην κοινωνική και πολιτική ζωή παραμένει σταθερή, ενώ εξακολουθούν να υπάρχουν ακόμη αιματηρές βεντέτες και άλλα έθιμα. Ο φιλορώσος, –αν όχι εγκάθετος από τη Ρωσία–, πρόεδρος της Τσετσενίας Καντίροφ ακολουθεί τις παραδόσεις και επιβάλει την χρήση μαντίλας στους δημόσιους χώρους για τις γυναίκες, την πολυγαμία κ.ά.

Επιχείρηση «Προληπτική Κάθαρση»

Το 2016 η αστυνομία και ο στρατός στην Τσετσενία οργανώνουν προγράμματα παγίδευσης ομοφυλόφιλων ανδρών, σύμφωνα με τα οποία παραπλανούν το θύμα καλώντας το σε συνάντηση για γνωριμία. Με αυτόν τον τρόπο, εκτός από συλλήψεις, αρχίζουν τη σύσταση καταλόγων και τις προγραφές ομοφυλόφιλων ατόμων. Με βάση αυτούς τους καταλόγους, τον Δεκέμβριο του 2016 ξεκινούν επιλεκτικά οι επιδρομές σε σπίτια. Οι συλληφθέντες βασανίζονται για να αποκαλύψουν ονόματα…

Στο τέλος του Φεβρουαρίου του 2017, ξεσπά στη χώρα μία βίαιη, μαζική, «προληπτική κάθαρση»· πάνω από 100 ομοφυλόφιλοι και αμφιφυλόφιλοι άνδρες απάγονται, κλείνονται σε κρυφά στρατόπεδα συγκέντρωσης και βασανίζονται. Αυτά τα στρατόπεδα, σύμφωνα με αυτόπτες μάρτυρες σε ρεπορτάζ της εφημερίδας Novaya Gazeta, περιγράφονται ως «κλειστές φυλακές που **κανείς δεν γνωρίζει επίσημα την ύπαρξή τους**».

Οι συνθήκες κράτησης περιγράφονται ως εξής: κρατούνται σε ένα δωμάτιο δύο ή τριών τετραγωνικών για μήνες. Οι φύλακες χρησιμοποιούν εναντίον τους κάθε είδους βασανιστήριο – προσβολές, ταπεινώσεις, κτυπήματα με μετακινηθεί σε μια βάση της Ειδικής Αστυνομίας, στην περιοχή Τέρεκ, σε έναν χώρο «εκπαίδευσης» των μπάτσων…

Όταν το θέμα αποκτά παγκόσμια εμβέλεια, η κυβέρνηση της Τσετσενίας απαντά χρησιμοποιώντας την γνωστή «ρητορική μίσους»… Ο πρόεδρος Ραμζάν Καντίροφ, σε συνέντευξη που δίνει στο HBO, δεν αρνείται μόνο τις συλλήψεις και τους βασανισμούς αλλά και την… ύπαρξη ομοφυλόφιλων ατόμων στην Τσετσενία. «*Δεν μπορεί να υπάρχουν συλλήψεις αφού δεν υπάρχουν ομοφυλόφιλοι άνδρες στην χώρα. Τέτοιου είδους άνθρωποι θα εκτελούνταν πρώτα από τις οικογένειές τους*» για να προσθέσει παρακάτω «*Αυτό είναι ανοησία. Δεν έχουμε τέτοιους ανθρώπους εδώ, δεν έχουμε ομοφυλόφιλους, αν υπάρχουν, να τους πάμε στον Καναδά, να τους πάμε μακριά από εμάς, να καθαρίσουμε τη φυλή μας*».

Ο Αλβί Καρίμοβ, εκπρόσωπος τύπου του Ραμζάν Καντίροφ δηλώνει στο πρακτορείο ειδήσεων Interfax: «*Αν υπήρχαν τέτοιου είδους άνθρωποι στην Τσετσενία, η αστυνομία δεν θα χρειάζονταν να κάνουν τίποτα μαζί τους, καθώς οι οικογένειες τους θα τους έστελναν εκεί από όπου δεν υπάρχει επιστροφή*».

Επίσης, η Κέντα Σαράτοβα, «ακτιβίστρια», μέλος του συμβουλίου για τα ανθρώπινα δικαιώματα του Καντίροφ, σε ερώτηση σχετικά με τις διώξεις, απαντά: «Το να είσαι ομοφυλόφιλος είναι χειρότερο από τον πόλεμο»… «και οποιοσδήποτε τσετσένος *που σέβεται τον εαυτό του, τις παραδόσεις και τον πολιτισμό μας θα κυνηγήσει αυτού του είδους τα άτομα χωρίς να ζητήσει βοήθεια από τις αρχές και θα κάνει τα πάντα για να βεβαιωθεί ότι τα άτομα αυτά δεν θα βρίσκονται πλέον μέσα στην κοινωνία μας*»(!!!).

Ορισμένοι από τους συλληφθέντες παραδίδονται στα σπίτια τους τους με την προσδοκία ότι οι οικογένειές τους θα προβούν σε μια «δολοφονία τιμής»

«Δολοφονία τιμής» ονομάζεται ένα αρχαίο «έθιμο» που ακολουθεί την παράδοση και είναι ακόμα ευρέως διαδεδομένο στην Τσετσενία. Επιτρέπει σε μια οικογένεια να ξεπλύνει την «ντροπή» σκοτώνοντας τον ένοχο αυτής της ντροπής.

Σε περιπτώσεις που κάποιοι συλληφθέντες γκέι αφήνονται ελεύθεροι από «έλλειψη στοιχείων», επεμβαίνουν η οποία βασίζεται σε ισχυρούς κώδικες οικογενειακής και φυλετικής και πίστης, καθώς και στις παραδόσεις, το να έχεις έναν ομοφυλόφιλο συγγενή θεωρείται κηλίδα για ολόκληρη την οικογένεια. Επίσης, επικρατεί η προκατάληψη ότι αν ένα μέλος μιας οικογένειας είναι γκέι, τα υπόλοιπα μέλη μένουν ανύπαντρα, καθώς η οικογένεια θεωρείται μολυσμένη και κανείς δεν θα θέλει δημιουργήσει δεσμούς συγγενείας μαζί τους(!!!).

Οι διώξεις ομοφυλόφιλων αποκαλύπτονται για πρώτη φορά τον Απρίλιο του 2017 (δύο μήνες μετά την έναρξη του πογκρόμ) από την ρωσική εφημερίδα Novaya Gazeta. Η ενημέρωση (ρεπορτάζ) της Gazeta για τις διώξεις διακόπτεται απότομα μετά τον πρώτο μήνα.

Τον Οκτώβριο του 2017 τα ΜΜΕ ασχολούνται με τον Maxim Lapunov, τον πρώτο ομοφυλόφιλο που καταγγέλλει τα βασανιστήρια και τις διώξεις εναντίον του, καθώς επίσης και με τον αγνοούμενο τραγουδιστή Zelim Bakaev.

Η στάση του ρωσικού κράτους και των ρωσικών Μαζικών Μέσων Εξαπάτησης (ΜΜΕ) φαίνεται να συμφωνεί με την γραμμή του Καντίροφ (με ελάχιστες εξαιρέσεις), θέτοντας υπό αμφισβήτηση τις συλλήψεις και τους βασανισμούς. Ποτέ δεν πέρασαν σε συστηματική έρευνα.

Εκκλησίες και παραδόσεις

Ο Πατριάρχης Κύριλλος, της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, στην οποία περίπου το 87% των Ρώσων είναι μέλη, τον Ιούλιο του 2013 δηλώνει, ότι η ιδέα του γάμου ατόμων του ιδίου φύλου είναι «*ένα πολύ επικίνδυνο σημάδι της Αποκάλυψης*».

Ως εκ τούτου, στην ορθόδοξη χριστιανική ρωσική επικράτεια, οι γάμοι μεταξύ ατόμων του ιδίου φύλου απαγορεύονται, το ίδιο ισχύει και για το Σύμφωνο Συμβίωσης μεταξύ ατόμων του ιδίου φύλου και την τεκνοθεσία. Το Σύνταγμα ορίζει ρητά τον γάμο μόνο μεταξύ άντρα και γυναίκας. Όλα σχεδόν τα ζευγάρια παντρεύονται με θρησκευτικό γάμο. Υπάρχει, επίσης, ο ελάχιστα διαδεδομένος πολιτικός γάμος.

Οι ρωσικοί νόμοι που αφορούν τα ΛΟΑΤΚΙ άτομα, υποτίθεται ότι ισχύουν και στην Τσετσενία, η οποία είναι μέρος της Ρωσικής Ομοσπονδίας. Ωστόσο, στην Τσετσενία, όπως και σε άλλες περιοχές της νότιας Ρωσίας, ο Βλαντιμίρ Πούτιν έχει εξουσιοδοτήσει τους τοπικούς ηγέτες ***να επιβάλουν την ερμηνεία τους με βάση τις παραδοσιακές αξίες***, σε μια προσπάθεια να συνασπιστεί ο θρησκευτικός εξτρεμισμός, ο οποίος σε μεγάλο βαθμό έχει πάρει τη κατιούσα.

Έτσι, αν και η ομοφυλοφιλία αποποινικοποιείται στη Ρωσία το 1993, το 1996 ο τότε πρόεδρος της Τσετσενίας Ασλάν Μασκάντοφ υιοθετεί το, εμπνεόμενο από τη Σαρία, άρθρο 148 του ποινικού κώδικα της Τσετσενίας, σύμφωνα με το οποίο «*τιμωρείται κάθε ''σοδομία'' με ραβδί μετά τα δύο πρώτα αδικήματα και με εκτέλεση ή ισόβια κάθειρξη μετά το τρίτο αδίκημα*», επαναφέροντας την κατηγορία του σοδομισμού που το 1934 είχε επιβάλει ο Στάλιν.

Η στάση του τσετσενικού κράτους για τα «εγκλήματα τιμής» είναι κάτι παραπάνω από ευνοϊκή, ενώ επαναλαμβάνονται δηλώσεις του είδους «*...είναι γενετικά αδύνατο για τους Τσετσένους να είναι ομοφυλόφιλοι, σε αντίθεση με τους Ευρωπαίους, οι οποίοι είναι ένοχοι για επιείκεια απέναντι αυτών των ''εκφυλισμένων''*» [Ρώσος Υπουργός Πληροφόρησης]. Εκτός των άλλων, η Τσετσενία χαρακτηρίζεται από τον Vitaly Milonov (Ρώσος μέλος της νομοθετικής συνέλευσης της Α. Πετρούπολης) ως «*πρότυπο αγώνα ενάντια στην ομοφυλοφιλία, ενός αγώνα που μπορεί να συγκριθεί με τον αντιφασιστικό*»...

Όσοι κατηγορούνται για ομοφυλοφιλία υποχρεώνονται να ομολογήσουν δημοσίως σε «τελετές απελευθέρωσης», ενώ, καταγράφονται ολόκληρες οικογένειες σε «μαύρες λίστες» και όσοι προσφέρουν αλληλεγγύη δέχονται απειλές και επιθέσεις.

Στις 13 Μαρτίου 2017 η τσετσενική τηλεόραση αναφέρει συγκέντρωση 15.000 Τσετσένων στο κεντρικό τζαμί του Γκρόζνι να εγκρίνουν ένα ψήφισμα ενάντια στα «ψέματα και τη συκοφαντία» της εφημερίδας της Novaya Gazeta –κυρίως για την «αποκάλυψη» ότι υπάρχουν ομοφυλόφιλοι άνδρες στην Τσετσενία. Το ψήφισμα αναφέρει: «*Οι αιωνόβιες παραδόσεις της κοινωνίας της Τσετσενίας, η αξιοπρέπεια των Τσετσένων ανδρών και η πίστη μας, έχουν προσβληθεί και υποσχόμαστε ότι αυτοί που βρίσκονται πίσω από αυτό θα αντιμετωπίσουν αντίποινα, όποιοι κι αν βρίσκονται και όπου κι αν βρίσκονται*».

Αλληλεγγύη[1]

Στον αντίθετο πόλο αυτών των αντιλήψεων και στάσεων στέκουν οι κινητοποιήσεις αλληλεγγύης υπέρ ΛΟΑΚΤΙ

Δίκτυα ακτιβιστών (όπως η queer κοινότητα της Μόσχας) βάζουν σε κίνδυνο τη ζωή τους για να βοηθήσουν στην απόδραση φυλακισμένων από τα «κέντρα εκκαθάρισης»· δεκάδες ομοφυλόφιλοι διαφεύγουν από την χώρα και φυγαδεύονται στο εξωτερικό. Η καναδική οργάνωση Rainbow Road υποδέχεται στη χώρα τουλάχιστον 57 φυγάδες. Επίσης, υπάρχουν δεκάδες συλλήψεις αλληλέγγυων σε διαδηλώσεις που πραγματοποιούνται ενάντια στο πογκρόμ, σε μεγάλες ρωσικές πόλεις.

Τον Ιανουάριο του 2019, ακτιβιστές της LGBT+ κοινότητας καταγγέλλουν νέο πογκρόμ του κράτους κατά των ομοφυλόφιλων (ανδρών και γυναικών) στην Τσετσενία: απαγωγές, φυλακίσεις (τουλάχιστον 40 ατόμων), σκληροί βασανισμοί, δολοφονίες. Και πάλι, επαναλαμβάνονται οι ίδιες δηλώσεις από μέρους του κράτους: «δεν υπάρχουν ομοφυλόφιλοι στην Τσετσενία».

Οι «φυγαδεύσεις» αυτήν την φορά είναι πιο δύσκολες γιατί η αστυνομία κατάσχει τα διαβατήριά τους. Οι συλληφθέντες κρατούνται στο αστυνομικό τμήμα της Popovich Street και στο κτίριο που στεγάζεται το υπουργείο εσωτερικών, ενώ άλλοι σε κρατητήρια στην πόλη Αργκούν...

βαλλόμενες απόψεις, οι ομοφυλόφιλοι «*τιμωρούνται*» με την συγκεκριμένη ασθένεια, ενώ σε Γαλλία, Ρωσία, Δ. Γερμανία, Γιουγκοσλαβία το AIDS χαρακτηρίζεται «*εισαγόμενη απειλή από τις ΗΠΑ και αποτέλεσμα των ομοφυλοφιλικών πολιτισμικών επιρροών της Αμερικής και του καπιταλισμού*».

Το 1990 η ΛΟΑΚΤΙ κοινότητα, λόγω των διεκδικήσεών της (π.χ. γάμος, τεκνοθεσία, εισαγωγή μαθήματος σεξουαλικής αγωγής στα σχολεία, ενημέρωση και επιμόρφωση του ιατρικού κόσμου έτσι ώστε να μην αντιμετωπίζονται ως ψυχικά ασθενείς κ.λπ.), των κινητοποιήσεών της (πορείες, καταγγελίες αστυνομικής αυθαιρεσίας κ.λπ.) και της **ανερχόμενης αγοραστικής της δύναμης**, παρουσιάζεται όλο και πιο συχνά στα ΜΜΕ, ενώ αντίστοιχα αυτήν την δεκαετία αρχίζουν να μειώνονται, σε κάποιες χώρες της Δύσης, οι διακρίσεις που οδηγούν στην περιθωριοποίηση των μελών της.

Από το 2000 έως και σήμερα οι διώξεις που στοχεύουν στην «σεξουαλική ετερότητα» διαρκώς ελαττώνονται (στον δυτικό κόσμο) και γίνονται βήματα για την εξάλειψή τους. Σε αυτό συμβάλει και η άποψη, που ολοένα γίνεται πιο αποδεκτή, ότι «*η ετερότητα είναι το αποτέλεσμα μίας διαδοχικής διαδικασίας με την οποία μία κυρίαρχη ομάδα κατασκευάζει μία ή περισσότερες υποτελείς ομάδες. Οι υποτελείς ομάδες δημιουργούνται μέσω του στιγματισμού μίας* ***διαφοράς*** *–πραγματικής ή επινοημένης– που παρουσιάζεται ως κίνητρο για πιθανές διακρίσεις εις βάρος τους*».

Εκδίδονται περιοδικά και εφημερίδες και πολλές ιστοσελίδες αναρτώνται στο διαδίκτυο από την ΛΟΑΚΤΙ+ κοινότητα. Τα ΜΜΕ καλύπτουν ζητήματα ομόφυλων οικογενειακών σχέσεων, όπως π.χ. ο γάμος ατόμων του ιδίου φύλου και η υιοθεσία παιδιού.

Αναρχία και Ζωή

Στις 13 Μαρτίου 2017 η τσετσένικη τηλεόραση αναφέρει συγκέντρωση 15.000 Τσετσένων στο κεντρικό τζαμί του Γκρόζνι για να εγκρίνουν ένα ψήφισμα ενάντια στα «ψέματα και τη συκοφαντία» της εφημερίδας της Novaya Gazeta –κυρίως για την «αποκάλυψη» ότι υπάρχουν ομοφυλόφιλοι άνδρες στην Τσετσενία. Το ψήφισμα αναφέρει: «*Οι αιωνόβιες παραδόσεις της κοινωνίας της Τσετσενίας, η αξιοπρέπεια των Τσετσένων ανδρών και η πίστη μας, έχουν προσβληθεί και υποσχόμαστε ότι αυτοί που βρίσκονται πίσω από αυτό θα αντιμετωπίσουν αντίποινα, όποιοι κι αν βρίσκονται και όπου κι αν βρίσκονται*».

Αλληλεγγύη[1]

Στον αντίθετο πόλο αυτών των αντιλήψεων και στάσεων στέκουν οι κινητοποιήσεις αλληλεγγύης υπέρ ΛΟΑΚΤΙ

Τσετσένων, με εκδηλώσεις στήριξης από αρκετές οργανώσεις.

---

1. Στο ντοκιμαντέρ του 2020 με τίτλο **«Καλωσήρθατε στην Τσετσενία»** του Αμερικανού σκηνοθέτη Ντέιβιντ Φρανς, το οποίο κέρδισε τον Χρυσό Αλέξανδρο στο 22ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης, αποτυπώνεται η καθημερινότητα ενός υπόγειου δικτύου ακτιβιστών, που ρισκάρουν την ίδια τη ζωή τους για βοηθήσουν τα ΛΟΑΤΚΙ+ θύματα της «εκκαθάρισης» που επιχειρεί η κυβέρνηση του Καντίροφ. Το ντοκιμαντέρ κατάφερε να αποσπάσει το βραβείο FIPRESCI (της Διεθνούς Ενωσης Κριτικών Κινηματογράφου) και το Mermaid Award για την καλύτερη ΛΟΑΤΚΙ+ ταινία του επίσημου προγράμματος του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ. Το ντοκιμαντέρ φέρνει στο φως άγνωστα εγκλήματα κατά των ΛΟΑΤΚΙ+, αναδεικνύοντας τη γενναιότητα όσων τολμούν να παλέψουν για αυτονόητες ελευθερίες.

Rainbow Road υποσχέται στη χώρα τουλάχιστον 57 φυγάδες. Επίσης, υπάρχουν δεκάδες συλλήψεις αλληλέγγυων σε διαδηλώσεις που πραγματοποιούνται ενάντια στο πογκρόμ, σε μεγάλες ρωσικές πόλεις.

Τον Ιανουάριο του 2019, ακτιβιστές της LGBT+ κοινότητας καταγγέλλουν νέο πογκρόμ του κράτους κατά των ομοφυλόφιλων (ανδρών και γυναικών) στην Τσετσενία: απαγωγές, φυλακίσεις (τουλάχιστον 40 ατόμων), σκληροί βασανισμοί, δολοφονίες. Και πάλι, επαναλαμβάνονται οι ίδιες δηλώσεις από μέρους του κράτους: «δεν υπάρχουν ομοφυλόφιλοι στην Τσετσενία».

Οι «φυγαδεύσεις» αυτήν την φορά είναι πιο δύσκολες γιατί η αστυνομία κατάσχει τα διαβατήριά τους. Οι συλληφθέντες κρατούνται στο αστυνομικό τμήμα της Popovich Street και στο κτίριο που στεγάζεται το υπουργείο εσωτερικών, ενώ άλλοι σε κρατητήρια στην πόλη Αργκούν...

Μια σύντομη αναδρομή: ΜΜΕ και ΛΟΑΚΤΙ+

Πριν το 1940 έως το 1950 η ομοφυλοφιλία, παγκοσμίως, «δεν υπάρχει» ή αναφέρεται σπάνια από τα αμερικάνικα και αγγλικά ΜΜΕ. Αυτό αποτελεί αφορμή και ανάγκη, η κοινότητα να «τυπώσει» για πρώτη φορά το δικό της έντυπο υλικό.

Κατά τη διάρκεια των δεκαετιών ’50 και ’60 παρουσιάζεται στον Τύπο σε Αμερική, Αγγλία, Ισπανία, Γερμανία, κυρίως, –αν όχι και τόσο συχνά– η επικρατούσα άποψη της Εκκλησίας και του κράτους για την ομοφυλοφιλία: *κοινωνικό πρόβλημα, απειλή για την τάξη, την υγεία και τους θεσμούς της οικογένειας*. Ειδικά στην Αμερική, λόγω του Μακαρθισμού και του αντικομμουνιστικού κλίματος, η «*ομοφυλοφιλία δεν θεωρούνταν απόκλιση μόνο από την σεξουαλική κανονικότητα αλλά και από την διατήρηση της εθνικής ασφάλειας*».

Το 1980 το AIDS χαρακτηρίζεται από εξουσία και ΜΜΕ (τύπο και τηλεόραση) ως η «*πανούκλα των γκέι*». Σε Αγγλία και σε άλλες Δυτικές χώρες αυξάνονται τα ομοφοβικά αντανακλαστικά, καθώς, σύμφωνα με τις επι-

Οι υποτελείς ομάδες δημιουργούνται μέσω του στιγματισμού μίας ***διαφοράς*** *–πραγματικής ή επινοημένης– που παρουσιάζεται ως κίνητρο για πιθανές διακρίσεις εις βάρος τους».*

Εκδίδονται περιοδικά και εφημερίδες και πολλές ιστοσελίδες αναρτώνται στο διαδίκτυο από την ΛΟΑΚΤΙ+ κοινότητα. Τα ΜΜΕ καλύπτουν ζητήματα ομόφυλων οικογενειακών σχέσεων, όπως π.χ. ο γάμος ατόμων του ιδίου φύλου και η υιοθεσία παιδιού.

Αναρχία και Ζωή

Α΄ ΜΕΡΟΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΚΡΟΠΟΤΚΙΝ

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΑ

(Το κείμενο πρωτοδημοσιεύτηκε το 1901 στο περιοδικό *FREEDOM* *σε δύο Μέρη*: τον Ιούλιο (σ. 30) και τον Αύγουστο (σ. 38)

Ο Πέτρος Κροπότκιν (1842–1921) ήταν ένας από τους σημαντικότερους αναρχικούς θεωρητικούς της εποχής του. Αν και θαύμαζε τις αμεσοδημοκρατικές και αντιεξουσιαστικές πρακτικές των παραδοσιακών αγροτικών κοινοτήτων, δεν υπήρξε ποτέ υπέρμαχος του, μικρής έκτασης και απομονωμένου, κοινοτικού πειραματισμού. Πολλοί άνθρωποι, διαβάζοντας τα έργα του, άντλησαν έμπνευση ώστε να ιδρύσουν τέτοιες κοινότητες, τόσο στη εποχή τη δική του, όσο και στην περίοδο των χίπις της δεκαετίας του 1960 (μια περίοδος κατά την οποία εκδόθηκαν τα βασικότερα έργα του Κροπότκιν και τα οποία είχαν μεγάλη απήχηση). Ο Κροπότκιν δεν θεώρουσε ότι τέτοια εγχειρήματα ήταν πιθανό να είναι επιτυχημένα ή χρήσιμα για την επίτευξη ευρύτερων επαναστατικών στόχων. Ο φίλος του, ο Ελιζέ Ρεκλύ, ο οποίος είχε εμπλακεί σε ένα τέτοιο εγχείρημα στη Νότια Αμερική στα νιάτα του, ήταν ακόμη πιο εχθρικός στα πειράματα μικρών κοινοτήτων. Είναι κρίμα που ορισμένοι από τους ιδρυτές των πολλών χίπικων κομμούνων της δεκαετίας του 1960 (οι οποίες σχεδόν όλες ξεθώριασαν σχετικά γρήγορα) δεν διάβασαν τον Κροπότκιν πιο προσεκτικά. Δυστυχώς, έκαναν τα ίδια λάθη που είχαν κάνει πολλοί αναρχικοί, κομμουνιστές και σοσιαλιστές έναν αιώνα πριν από αυτούς. Στα αναρχικά έντυπα βρίσκει κάποιος ακόμα και σήμερα καταχωρήσεις για μελλοντικές μικρές και απομονωμένες αναρχικές αποικίες. Επίσης, πολλές αναλύσεις σχετικά με τον ίδιο τον Κροπότκιν εξακολουθούν να τον σκιαγραφούν παραποιητικά, ότι δηλαδή δήθεν οραματιζόταν μια κοινωνία που θα αποτελείται από μη ομόσπονδους και ανεξάρτητους οικισμούς που θα μοιάζουν με χωριά και ότι δήθεν υποστήριζε τα μικρά κοινοτικά

Το πρόβλημα επισκιάστηκε με διάφορους τρόπους. Όταν μιλάμε για κομμουνισμό, οι περισσότεροι σκέφτονται τον περισσότερο ή λιγότερο χριστιανικό και μοναστικό και πάντα αυταρχικό κομμουνισμό που υποστηρίχθηκε στο

τού του αιώνα, με το όνομα Σοσιαλισμός γενικά, που ξεκίνησε από τον Μπαμπέφ, τον Σαιν Σιμόν, τον Φουριέ, τον Ρόμπερτ Όουεν και τον Προυντόν. Αυτοί διαμόρφωσαν τα κυρίαρχα ρεύματα του σοσιαλισμού και συνεχίστηκε από τους πολυάριθμους διαδόχους τους (Γάλλους) τον Κονσιντερά, τον Πιερ Λερού, τον Λουί Μπλάν, (Γερμανούς) τον Μαρξ, τον Ένγκελς, (Ρώσους) τον Τσερνισέφσκυ, τον Μπακούνιν κ.ά., οι οποίοι εργάστηκαν είτε για να διαδώσουν τις ιδέες των ιδρυτών του σύγχρονου σοσιαλισμού, είτε για να τις τεκμηριώσουν σε επιστημονική βάση.

Αυτές οι ιδέες, όταν σχηματοποιήθηκαν οριστικά, γέννησαν δύο κύρια ρεύματα: τον αυταρχικό κομμουνισμό και τον αναρχικό κομμουνισμό. Επίσης, γέννησαν μια σειρά από επί μέρους σχολές αποφασισμένες να βρουν μια ενδιάμεση λύση, όπως ο κρατικός καπιταλισμός, ο κολεκτιβισμός, ο συνεταιρισμός. Στους κόλπους των εργατών δημιούργησαν ένα καταπληκτικό εργατικό κίνημα το οποίο αγωνίζεται να οργανώσει το σύνολο των εργατών ανά επάγγελμα για την πάλη ενάντια στο Κεφάλαιο και που γίνεται πιο διεθνές με τις συχνές συναναστροφές μεταξύ εργατών διαφορετικών εθνικοτήτων. Τα ακόλουθα τρία βασικά σημεία κατακτήθηκαν από αυτήν την τεράστια διακίνηση ιδεών και πληθώρα δράσεων, και τα οποία έχουν ήδη διεισδύσει ευρέως στη συνείδηση των ανθρώπων:

1. Η κατάργηση του μισθολογικού συστήματος, της σύγχρονης μορφής της αρχαίας δουλοπαροικίας,
2. Η κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, και
3. Η χειραφέτηση του ατόμου και της κοινωνίας από τον

εγχειρήματα ήταν πιθανό να είναι επιτυχημένα ή χρήσιμα για την επίτευξη ευρύτερων επαναστατικών στόχων. Ο φίλος του, ο Ελιζέ Ρεκλύ, ο οποίος είχε εμπλακεί σε ένα τέτοιο εγχείρημα στη Νότια Αμερική στα νιάτα του, ήταν ακόμη πιο εχθρικός στα πειράματα μικρών κοινοτήτων. Είναι κρίμα που ορισμένοι από τους ιδρυτές των πολλών χίπικων κομμουνών της δεκαετίας του 1960 (οι οποίες σχεδόν όλες ξεθώριασαν σχετικά γρήγορα) δεν διάβασαν τον Κροπότκιν πιο προσεκτικά. Δυστυχώς, έκαναν τα ίδια λάθη που είχαν κάνει πολλοί αναρχικοί, κομμουνιστές και σοσιαλιστές έναν αιώνα πριν από αυτούς. Στα αναρχικά έντυπα βρίσκει κάποιος ακόμα και σήμερα καταχωρήσεις για μελλοντικές μικρές και απομονωμένες αναρχικές αποικίες. Επίσης, πολλές αναλύσεις σχετικά με τον ίδιο τον Κροπότκιν εξακολουθούν να τον σκιαγραφούν παραποιητικά, ότι δηλαδή δήθεν οραματιζόταν μια κοινωνία που θα αποτελείται από μη ομόσπονδους και ανεξάρτητους οικισμούς που θα μοιάζουν με χωριά και ότι δήθεν υποστήριζε τα μικρά κοινοτικά πειράματα ως μέσο για την επίτευξη της αναρχικής κοινωνίας. Η ακόλουθη ομιλία και δύο «ανοιχτές» επιστολές, οι οποίες δεν έχουν εκδοθεί εδώ και έναν αιώνα, δείχνουν ξεκάθαρα ότι, αν και δεν ήταν συναισθηματικά αντίθετος σε τέτοια εγχειρήματα, ήταν πολύ δύσπιστος σχετικά με τις πιθανότητες επιτυχίας τους και γενικά πίστευε ότι ήταν μια αποστράγγιση της ενέργειας του αναρχικού κινήματος. Παρά τις προειδοποιήσεις του, αυτά τα άρθρα περιέχουν, επίσης, πολλές καλές και πρακτικές συμβουλές σε όσους εξακολουθούν να μπαίνουν στον πειρασμό να ιδρύσουν μικρές πειραματικές κοινότητες στην ερημιά, ή ίσως, σε όσους μπουν στον πειρασμό σε κάποια μελλοντική εποχή να αποικίσουν το ...διάστημα.

(Πρόλογος του Graham Purchase
στο theanarchistlibrary.org)

Πολλοί αναρχικοί και στοχαστές γενικά, ενώ αναγνωρίζουν τα τεράστια πλεονεκτήματα που μπορεί να προσφέρει ο κομμουνισμός στην κοινωνία, θεωρούν ωστόσο ότι αυτή η μορφή κοινωνικής οργάνωσης αποτελεί κίνδυνο για την ελευθερία και την ελεύθερη εξέλιξη του ατόμου. Αυτός ο κίνδυνος αναγνωρίζεται επίσης από πολλούς κομμουνιστές, και, συνολικά, το ζήτημα συγχωνεύεται με το άλλο τεράστιο πρόβλημα που ο αιώνας μας αποκάλυψε στην μέγιστη διάσταση: τη σχέση του ατόμου με την κοινωνία. Δεν χρειάζεται να επιμείνουμε στη σημασία αυτού του ερωτήματος.

Το πρόβλημα επισκιάστηκε με διάφορους τρόπους. Όταν μιλάμε για κομμουνισμό, οι περισσότεροι σκέφτονται τον περισσότερο ή λιγότερο χριστιανικό και μοναστικό και πάντα αυταρχικό κομμουνισμό που υποστηρίχθηκε στο πρώτο μισό αυτού του αιώνα και ασκήθηκε σε ορισμένες κοινότητες. Αυτές οι κοινότητες πήραν την οικογένεια ως πρότυπο και προσπάθησαν να συγκροτήσουν τη «μεγάλη κομμουνιστική οικογένεια» για να «μεταρρυθμίσουν τον άνθρωπο». Για τον σκοπό αυτό, εκτός από την εργασία από κοινού, επέβαλαν τη στενή, σαν οικογένειας, συμβίωση, καθώς και την απομόνωση ή τον διαχωρισμό της αποικίας από τον πολιτισμό της εποχής. Αυτό ισοδυναμούσε με τίποτα λιγότερο από την ολοκληρωτική παρέμβαση όλων των «αδερφών» –ανδρών και γυναικών, στο σύνολο της ιδιωτικής ζωής κάθε μέλους.

Επιπροσθέτως στο παραπάνω, δεν σημειώθηκε επαρκώς η διαφοροποίηση μεταξύ των απομονωμένων κοινοτήτων, που ιδρύθηκαν σε διάφορες περιπτώσεις κατά τους τελευταίους τρεις ή τέσσερις αιώνες, και των πολυάριθμων ομόσπονδων κομμουνών που είναι πιθανό να αναδυθούν σε μια κοινωνία που πρόκειται να προχωρήσει σε κοινωνική επανάσταση. Επομένως, πέντε πτυχές του θέματος θα πρέπει να εξεταστούν χωριστά:

1. Παραγωγή και κατανάλωση από κοινού,
2. Κοινή οικιακή ζωή (συγκατοίκηση: είναι απαραίτητο να οργανωθεί κατά το πρότυπο της σημερινής οικογένειας;),
3. Οι απομονωμένες κοινότητες της εποχής μας,
4. Οι ομόσπονδες κομμούνες του μέλλοντος, και τέλος
5. Υποβαθμίζει ο κομμουνισμός αναγκαστικά την ατομικότητα; Με άλλα λόγια, ποια η θέση του ατόμου σε μια κομμουνιστική κοινωνία;

Ένα τεράστιο κίνημα ιδεών άνθισε κατά τη διάρκεια αυ-

Αυτές οι ιδέες, όταν σχηματοποιήθηκαν οριστικά, γέννησαν δύο κύρια ρεύματα: τον αυταρχικό κομμουνισμό και τον αναρχικό κομμουνισμό. Επίσης, γέννησαν μια σειρά από επί μέρους σχολές αποφασισμένες να βρουν μια ενδιάμεση λύση, όπως ο κρατικός καπιταλισμός, ο κολεκτιβισμός, ο συνεταιρισμός. Στους κόλπους των εργατών δημιούργησαν ένα καταπληκτικό εργατικό κίνημα το οποίο αγωνίζεται να οργανώσει το σύνολο των εργατών ανά επάγγελμα για την πάλη ενάντια στο Κεφάλαιο και που γίνεται πιο διεθνές με τις συχνές συναναστροφές μεταξύ εργατών διαφορετικών εθνικοτήτων. Τα ακόλουθα τρία βασικά σημεία κατακτήθηκαν από αυτήν την τεράστια διακίνηση ιδεών και πληθώρα δράσεων, και τα οποία έχουν ήδη διεισδύσει ευρέως στη συνείδηση των ανθρώπων:

1. Η κατάργηση του μισθολογικού συστήματος, της σύγχρονης μορφής της αρχαίας δουλοπαροικίας,
2. Η κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, και
3. Η χειραφέτηση του ατόμου και της κοινωνίας από τον πολιτικό μηχανισμό, το Κράτος, που βοηθά στη διατήρηση της οικονομικής σκλαβιάς.

Σε αυτά τα τρία σημεία συμφωνούν όλοι, και ακόμη και εκείνοι που υποστηρίζουν την πληρωμή με «απόδειξη δεδουλευμένων» ή εκείνοι, όπως ο Paul Brousse, επιθυμούν όλοι «να είναι δημόσιοι υπάλληλοι», δηλαδή υπάλληλοι του κράτους ή της κομμούνας, παραδέχονται ότι αν υποστηρίζουν κάποια από αυτές τις προτάσεις είναι μόνο επειδή δεν βλέπουν μια άμεση πιθανότητα για επικράτηση του κομμουνισμού. Αποδέχονται αυτόν τον συμβιβασμό ως αναγκαίο μέσο, με τον στόχο τους να παραμένει πάντα ο κομμουνισμός. Και, όσον αφορά το Κράτος, ακόμη και οι πιο μνησίκακοι οπαδοί του Κράτους, της εξουσίας, ακόμη και της δικτατορίας, αναγνωρίζουν ότι με την εξαφάνιση των σημερινών τάξεων και το Κράτος θα πάψει να υπάρχει.

Ως εκ τούτου, χωρίς να υπερβάλλουμε σχετικά με τη σημασία του κομματιού που μας αφορά μέσα στο σοσιαλιστικό κίνημα –του αναρχικού–, παρ' όλες τις διαφορές μεταξύ των διαφόρων τμημάτων του σοσιαλισμού (οι οποίες οι διαφορές βασίζονται, πρώτα απ' όλα, στον περισσότερο ή λιγότερο επαναστατικό χαρακτήρα των μέσων δράσης του κάθε τμήματος), μπορούμε να βεβαιώσουμε ότι όλα τα τμήματα, διαμέσου της φωνής των στοχαστών τους, αναγνωρίζουν την εξέλιξη προς τον Ελεύθερο Κομμουνισμό ως στόχο της σοσιαλιστικής εξέλιξης. Όλα τα υπόλοιπα, όπως ομολογούν και οι ίδιοι, αποτελούν μόνο σκαλοπάτια προς αυτή την κατεύθυνση.

Θα ήταν άσκοπο να συζητήσουμε αυτά τα σκαλοπάτια χωρίς να εξετάσουμε τις τάσεις ανάπτυξης της σύγχρονης κοινωνίας.

Από αυτές τις διαφορετικές τάσεις, δύο, πάνω από όλες, αξίζουν της προσοχής μας. Η μια είναι η αυξανόμενη δυσκολία προσδιορισμού του μεριδίου κάθε ατόμου στη σύγχρονη παραγωγή. Η βιομηχανία και η γεωργία έχουν γίνει τόσο περίπλοκες, τόσο αλληλένδετες, όλες οι βιομηχανίες εξαρτώνται τόσο πολύ η μία από την άλλη που η πληρωμή στον παραγωγό με βάση τα αποτελέσματα γίνεται αδύνατη όσο περισσότερο αναπτύσσεται η βιομηχανία, όσο περισσότερο βλέπουμε την πληρωμή ανά κομμάτι να αντικαθίσταται από μισθούς. Οι μισθοί, από την άλλη, γίνονται πιο ίσοι. Ο διαχωρισμός της σύγχρονης αστικής κοινωνίας σε τάξεις σίγουρα παραμένει και υπάρχει μια ολόκληρη τάξη αστών που κερδίζουν όλο και περισσότερα, ενόσω κάνουν λιγότερα. Η ίδια η εργατική τάξη χωρίζεται σε τέσσερα μεγάλα τμήματα:

1. γυναίκες,
2. εργάτες γης,
3. ανειδίκευτοι εργάτες, και
4. ειδικευμένοι εργάτες.

Αυτοί οι διαχωρισμοί αντιπροσωπεύουν τέσσερις βαθμούς εκμετάλλευσης και δεν είναι παρά το αποτέλεσμα της αστικής οργάνωσης.

Σε μια κοινωνία ίσων, όπου όλοι μπορούν να μάθουν ένα επάγγελμα και όπου θα σταματήσει η εκμετάλλευση της γυναίκας από τον άντρα, του αγρότη από τον κατασκευαστή, αυτές οι τάξεις θα εξαφανιστούν. Αλλά, ακόμη και σήμερα, οι μισθοί σε καθεμία από αυτές τις τάξεις τείνουν να γίνονται πιο ίσοι. Αυτό οδήγησε στη δήλωση: «ότι η μιας μέρας δουλειά του ναυτικού αξίζει όσο αυτή ενός κοσμηματοπώλη» και έκανε τον Ρόμπερτ Όουεν να συλλάβει την ιδέα εκτύπωσης της «απόδειξης δεδουλευμένων» (truck system) του, που δόθηκε σε όλους όσοι δούλευαν συγκεκριμένες ώρες στην παραγωγή των απαραίτητων εμπορευμάτων. [*Στμ. Βλέπε πληροφορίες και εικόνες εποχής https://www.postmodern.gr/2016/05/19/robert-owen-o-viomichanos-pou-anetrepse-tis-schesis-ergazomenon-kergodoton/ και εδώ φωτογραφία της «απόδειξης δεδουλευμένων» (truck system) https://www.andrewwhitehead.net/blog/robert-owens-labour-notes και https://www.ucl.ac.uk/bloomsbury-project/institutions/equitable_labour_exchange.htm.]

(κουπόνια για 10 φράγκα την ημέρα) που σας δίνουν τη δυνατότητα να μείνετε κατά βούληση σε εκατοντάδες ξενοδοχεία στη Γαλλία, τη Γερμανία, την Ελβετία κ.λπ., που ανήκουν όλα σε μια διεθνή εταιρεία ξενοδοχείων.

Οι αστοί κατάλαβαν καλά τα πλεονεκτήματα του μερικού Κομμουνισμού σε συνδυασμό με την σχεδόν απεριόριστη ελευθερία του ατόμου σε σχέση με την κατανάλωση, καθώς σε όλα αυτά τα ιδρύματα με μια σταθερή τιμή ανά μήνα θα φιλοξενείσαι και θα ταΐζεσαι, με μόνη εξαίρεση τα δαπανηρά πρόσθετα (κρασί, ειδικά διαμερίσματα) για τα οποία θα χρεώνεσαι ξεχωριστά.

Ασφάλιση πυρκαγιάς, κλοπής και ατυχήματος (ειδικά σε χωριά όπου η ισότητα των συνθηκών επιτρέπει τη χρέωση ίσου ασφαλίστρου για όλους τους κατοίκους), η ρύθμιση με την οποία τα μεγάλα εγγλέζικα καταστήματα θα προμηθεύουν για 1 σελίνι την εβδομάδα όλα τα ψάρια που μπορεί να καταναλώνει μια μικρή οικογένεια, οι λέσχες, οι αναρίθμητες ασφαλιστικές εταιρίες υγείας κ.λπ., κ.λπ.. Αυτή η πληθώρα ιδρυμάτων-παρόχων, που δημιουργήθηκε κατά τον 19ο αιώνα είναι μια προσέγγιση προς τον Κομμουνισμό σε σχέση με ένα μέρος της συνολικής μας κατανάλωσης.

Τέλος, υπάρχει μια τεράστια σειρά δημοτικών ιδρυμάτων –ύδρευση, φυσικό αέριο, ηλεκτρισμός, εργατικές κατοικίες, τρένα με ενιαίους ναύλους, λουτρά, πλυντήρια, κ.λπ.– όπου γίνονται παρόμοιες προσπάθειες σοσιαλιστικοποίησης της κατανάλωσης σε ολοένα αυξανόμενη κλίμακα.

Όλα αυτά σίγουρα δεν είναι ακόμη Κομμουνισμός. Κάθε άλλο. Αλλά η αρχή που διέπει αυτούς τους θεσμούς περιέχει ένα μέρος της αρχής που διέπει τον Κομμουνισμό: για τόσα χρήματα την ημέρα (σε χρήμα σήμερα, σε εργασία αύριο) δικαιούσαι να ικανοποιήσεις —εξαιρουμένης της πολυτέλειας— αυτό ή το άλλο από τα θέλω σου.

Αυτές οι λεηλασίες του Κομμουνισμού διαφέρουν από τον πραγματικό Κομμουνισμό από πολλές απόψεις. Και ουσιαστικά στα δύο παρακάτω:

1. πληρωμή σε χρήμα αντί πληρωμής από εργασία
2. οι καταναλωτές δεν έχουν κανένα δικαίωμα συμμετοχής στη διοίκηση της επιχείρησης.

Εάν, ωστόσο, η ιδέα, η τάση αυτών των ιδρυμάτων είχε γίνει καλά κατανοητή, δεν θα ήταν δύσκολο ακόμη και σήμερα να ξεκινήσει με μια ιδιωτική ή δημόσια πρωτοβουλία μια κοινότητα που να υλοποιεί την πρώτη αρχή που

τον ελεύθερο χρόνο τους, στην κοινότητα, για να ζήσουν εξ ολοκλήρου για την κοινότητα.

Αυτό σήμαινε να ενεργούμε απλώς σαν μοναχοί και να απαιτούμε –χωρίς καμία αναγκαιότητα γι' αυτό— οι άνθρωποι να είναι αυτό που δεν είναι. Μόνο τις πολύ πρόσφατες μέρες ιδρύθηκαν κοινότητες από αναρχικούς εργάτες χωρίς τέτοιες αξιώσεις, για καθαρά οικονομικούς σκοπούς– για να απελευθερωθούν από την καπιταλιστική εκμετάλλευση.

Το δεύτερο λάθος βρισκόταν στην επιθυμία να διαχειριστούν την κοινότητα κατά το πρότυπο της οικογένειας, να την μετατρέψουν σε μια «μεγάλη οικογένεια». Έμεναν όλοι στο ίδιο σπίτι και έτσι αναγκάζονταν να συναντούν συνεχώς τους ίδιους «αδερφούς και αδερφές». Είναι ήδη συχνά δύσκολο για δύο αληθινά αδέρφια να ζουν μαζί στο ίδιο σπίτι και η οικογενειακή ζωή δεν είναι πάντα αρμονική. Επομένως, ήταν θεμελιώδες λάθος να επιβληθεί σε όλους η αρχή της «μεγάλης οικογένειας», αντί να προσπαθηθεί, αντίθετα, να διασφαλιστεί όση περισσότερη ελευθερία και οικιακή ζωή σε κάθε άτομο.

Εξάλλου, μια μικρή κοινότητα δεν μπορεί να ζήσει για πολύ. «Αδέρφια και αδερφές» που αναγκάζονται να συναντιούνται συνεχώς, εν μέσω έλλειψης νέων εντυπώσεων, καταλήγουν να μισούν ο ένας τον άλλον. Και εάν δύο άτομα, επειδή γίνονται αντίπαλοι ή απλώς δεν συμπαθούν ο ένας τον άλλον, μπορέσουν με τη διαφωνία τους να επιφέρουν τη διάλυση μιας κοινότητας, η παρατεταμένη ζωή τέτοιων κοινοτήτων θα ήταν περίεργο πράγμα, ειδικά αφού όλες οι κοινότητες που ιδρύθηκαν μέχρι τώρα έχουν αυτοαπομονωθεί. Είναι δεδομένο ότι μια στενή συσχέτιση 10, 20 ή 100 ατόμων δεν μπορεί να διαρκέσει περισσότερο από τρία ή τέσσερα χρόνια. Θα ήταν ακόμη πιο λυπηρό αν διαρκούσε περισσότερο, γιατί αυτό θα αποδείκνυε είτε ότι όλοι τέθηκαν υπό την επιρροή ενός και μόνο ατόμου, είτε ότι όλοι έχασαν την ατομικότητά τους. Λοιπόν, δεδομένου ότι είναι βέβαιο ότι σε τρία, τέσσερα ή πέντε χρόνια μέρος των μελών μιας κοινότητας θα επιθυμούσε να φύγει, θα έπρεπε να υπάρχουν τουλάχιστον μια ντουζίνα ή περισσότερες ομόσπονδες κοινότητες προκειμένου όσοι, για τον έναν ή τον άλλο λόγο, επιθυμήσουν να φύγουν από μια κοινότητα να μπορεί να εισέλθουν σε μια άλλη, και να αντικατασταθούν από νέους επισκέπτες από άλλα μέρη. Διαφορετικά, η Κομμουνιστική κυψέλη πρέπει αναγκαστικά να χαθεί ή (κάτι που συμβαίνει σχεδόν πάντα) να πέσει

Σε μια κοινωνία ίσων, όπου όλοι μπορούν να μάθουν ένα επάγγελμα και όπου θα σταματήσει η εκμετάλλευση της γυναίκας από τον άντρα, του αγρότη από τον κατασκευαστή, αυτές οι τάξεις θα εξαφανιστούν. Αλλά, ακόμη και σήμερα, οι μισθοί σε καθεμία από αυτές τις τάξεις τείνουν να γίνονται πιο ίσοι. Αυτό οδήγησε στη δήλωση: «ότι η μιας μέρας δουλειά του ναυτικού αξίζει όσο αυτή ενός κοσμηματοπώλη» και έκανε τον Ρόμπερτ Όουεν να συλλάβει την ιδέα εκτύπωσης της «απόδειξης δεδουλευμένων» (truck system) του, που δόθηκε σε όλους όσοι δούλευαν συγκεκριμένες ώρες στην παραγωγή των απαραίτητων εμπορευμάτων. [*Στμ. Βλέπε πληροφορίες και εικόνες εποχής https://www.postmodern.gr/2016/05/19/robert-owen-o-viomichanos-pou-anetrepse-tis-schesis-ergazomenon-kergodoton/ και εδώ φωτογραφία της «απόδειξης δεδουλευμένων» (truck system) https://www.andrewwhitehead.net/blog/robert-owens-labour-notes και https://www.ucl.ac.uk/bloomsbury-project/institutions/equitable_labour_exchange.htm]

Αλλά αν κάνουμε μια αναδρομή σε όλες τις προσπάθειες που έγιναν προς αυτή την κατεύθυνση, διαπιστώνουμε ότι με εξαίρεση μερικών χιλιάδων αγροτών στις Ηνωμένες Πολιτείες, οι «αποδείξεις δεδουλευμένων» δεν έχουν εξαπλωθεί από το τέλος του πρώτου τετάρτου του αιώνα, όταν ο Όουεν αποπειράθηκε να τις εκδώσει. Οι λόγοι για αυτό έχουν συζητηθεί αλλού (δείτε το κεφάλαιο: Το μισθολογικό σύστημα, στο βιβλίο μου «Η Κατάκτηση του Ψωμιού»).

Από την άλλη πλευρά, βλέπουμε πολλές απόπειρες μερικής σοσιαλιστικοποίησης, που τείνουν προς την κατεύθυνση του κομμουνισμού. Εκατοντάδες κομμουνιστικές κοινότητες έχουν ιδρυθεί κατά τη διάρκεια αυτού του αιώνα σχεδόν παντού και αυτήν τη στιγμή γνωρίζουμε περισσότερες από εκατό από αυτές, όλες λιγότερο ή περισσότερο κομμουνιστικές. Συμπλέοντας με τον κομμουνισμό –τον μερικό κομμουνισμό, εννοώ– όπου σχεδόν όλες οι πολυάριθμες προσπάθειες σοσιαλιστικοποίησης που βλέπουμε στην αστική κοινωνία τείνουν να γίνονται, είτε μεταξύ ατόμων, είτε σε σχέση με την σοσιαλιστικοποίηση των ζητημάτων των δήμων.

Ξενοδοχεία, ατμόπλοια, πανσιόν, είναι όλα πειράματα προς αυτή την κατεύθυνση που έχουν αναλάβει να διαχειρίζονται οι αστοί. Για τόσα χρήματα την ημέρα έχετε την επιλογή ανάμεσα σε δέκα ή πενήντα πιάτα που υπάρχουν στη διάθεσή σας στο ξενοδοχείο ή στο ατμόπλοιο, χωρίς κανείς να ελέγχει την ποσότητα που έχετε φάει από αυτά. Αυτή η οργάνωση είναι και διεθνής, και πριν φύγετε από το Παρίσι ή το Λονδίνο μπορείτε να αγοράσετε ομόλογα

κ.λπ.– όπου γίνονται παρόμοιες προσπάθειες σοσιαλιστικοποίησης της κατανάλωσης σε ολοένα αυξανόμενη κλίμακα.

Όλα αυτά σίγουρα δεν είναι ακόμη Κομμουνισμός. Κάθε άλλο. Αλλά η αρχή που διέπει αυτούς τους θεσμούς περιέχει ένα μέρος της αρχής που διέπει τον Κομμουνισμό: για τόσα χρήματα την ημέρα (σε χρήμα σήμερα, σε εργασία αύριο) δικαιούσαι να ικανοποιήσεις —εξαιρουμένης της πολυτέλειας— αυτό ή το άλλο από τα θέλω σου.

Αυτές οι λεηλασίες του Κομμουνισμού διαφέρουν από τον πραγματικό Κομμουνισμό από πολλές απόψεις. Και ουσιαστικά στα δύο παρακάτω:

1. πληρωμή σε χρήμα αντί πληρωμής από εργασία
2. οι καταναλωτές δεν έχουν κανένα δικαίωμα συμμετοχής στη διοίκηση της επιχείρησης.

Εάν, ωστόσο, η ιδέα, η τάση αυτών των ιδρυμάτων είχε γίνει καλά κατανοητή, δεν θα ήταν δύσκολο ακόμη και σήμερα να ξεκινήσει με μια ιδιωτική ή δημόσια πρωτοβουλία μια κοινότητα που να υλοποιεί την πρώτη αρχή που αναφέρθηκε. Ας υποθέσουμε ότι έχουμε μια περιοχή 500 εκταρίων στην οποία είναι χτισμένες 200 αγροικίες, η καθεμία από τις οποίες περιβάλλεται από έναν κήπο ή ένα περιβόλι ενός τετάρτου του εκταρίου. Η διεύθυνση επιτρέπει σε κάθε οικογένεια που διαμένει σε κάθε μια από αυτές, να επιλέξει ανάμεσα σε πενήντα πιάτα την ημέρα αυτό που επιθυμεί ή να τους παρέχει το ψωμί, τα λαχανικά, το κρέας και τον καφέ όπως απαιτείται για την προετοιμασία του φαγητού στο σπίτι. Σε αντάλλαγμα απαιτεί είτε τόσα χρήματα ετησίως, είτε έναν ορισμένο αριθμό ωρών εργασίας που θα προσφέρονται, κατ' επιλογή των καταναλωτών, σε ένα από τα τμήματα του ιδρύματος: γεωργία, κτηνοτροφία, μαγείρεμα, καθαριότητα. Αυτό μπορεί να εφαρμοστεί αύριο, εάν χρειαστεί, και πρέπει να αναρωτηθούμε γιατί μια τέτοια αγροικία/ξενοδοχείο/κήπος δεν έχει ακόμη ιδρυθεί από έναν επιχειρηματία ιδιοκτήτη ξενοδοχείου.

Θα αντιταχθεί, αναμφίβολα, ότι ακριβώς εδώ, στην εισαγωγή της από κοινού εργασίας, γνώρισαν γενικά την αποτυχία οι Κομμουνιστές. Ωστόσο, αυτή η αντίρρηση δεν ευσταθεί. Τα αίτια της αποτυχίας πρέπει πάντα να αναζητούνται αλλού.

Πρώτον, σχεδόν όλες οι κοινότητες ιδρύθηκαν από ένα σχεδόν θρησκευτικό κύμα ενθουσιασμού. Ζητήθηκε από τους ανθρώπους να γίνουν «πρωτοπόροι της ανθρωπότητας», να υποταχθούν στις επιταγές μιας αυστηρής ηθικής, να αναγεννηθούν επαρκώς από την Κομμουνιστική ζωή, να αφιερώσουν όλο τους τον χρόνο, τις ώρες εργασίας και

ο ένας τον άλλον, μπορέσουν με τη διαφωνία τους να επιφέρουν τη διάλυση μιας κοινότητας, η παρατεταμένη ζωή τέτοιων κοινοτήτων θα ήταν περίεργο πράγμα, ειδικά αφού όλες οι κοινότητες που ιδρύθηκαν μέχρι τώρα έχουν αυτοαπομονωθεί. Είναι δεδομένο ότι μια στενή συσχέτιση 10, 20 ή 100 ατόμων δεν μπορεί να διαρκέσει περισσότερο από τρία ή τέσσερα χρόνια. Θα ήταν ακόμη πιο λυπηρό αν διαρκούσε περισσότερο, γιατί αυτό θα αποδείκνυε είτε ότι όλοι τέθηκαν υπό την επιρροή ενός και μόνο ατόμου, είτε ότι όλοι έχασαν την ατομικότητά τους. Λοιπόν, δεδομένου ότι είναι βέβαιο ότι σε τρία, τέσσερα ή πέντε χρόνια μέρος των μελών μιας κοινότητας θα επιθυμούσε να φύγει, θα έπρεπε να υπάρχουν τουλάχιστον μια ντουζίνα ή περισσότερες ομόσπονδες κοινότητες προκειμένου όσοι, για τον έναν ή τον άλλο λόγο, επιθυμήσουν να φύγουν από μια κοινότητα να μπορεί να εισέλθουν σε μια άλλη, και να αντικατασταθούν από νέους επισκέπτες από άλλα μέρη. Διαφορετικά, η Κομμουνιστική κυψέλη πρέπει αναγκαστικά να χαθεί ή (κάτι που συμβαίνει σχεδόν πάντα) να πέσει στα χέρια ενός ατόμου –γενικά του πιο πονηρού από τα «αδέρφια».

Τέλος, όλες οι κοινότητες που ιδρύθηκαν μέχρι τώρα αυτοαπομονώθηκαν από την κοινωνία, αλλά ο αγώνας, μια ζωή αγώνων, χρειάζεται πολύ πιο επειγόντως σε έναν δραστήριο άνθρωπο παρά ένα καλά εφοδιασμένο τραπέζι. Αυτή η επιθυμία να δεις τον κόσμο, να ανακατευτείς με τα ρεύματά του, να δώσεις τις μάχες του είναι το επιτακτικό κάλεσμα στη νέα γενιά. Ως εκ τούτου προκύπτει (όπως παρατήρησε ο Τσαϊκόφσκυ από την εμπειρία του) ότι οι νέοι, στην ηλικία των 18 ή των 20 ετών, εγκαταλείπουν αναγκαστικά μια κοινότητα που δεν κατανοεί ολόκληρη την κοινωνία.

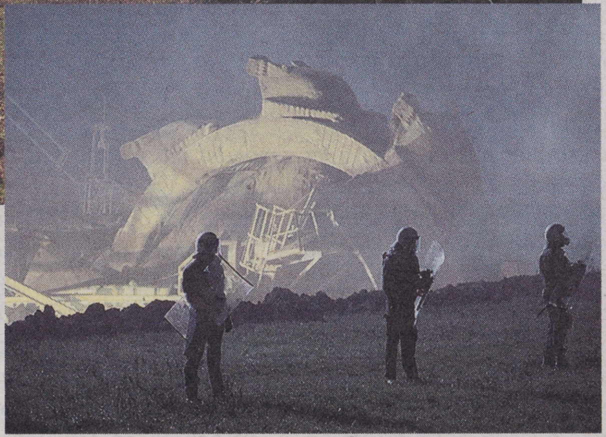
Δεν χρειάζεται να προσθέσουμε ότι οι κυβερνήσεις όλων των ειδών ήταν πάντα τα πιο σοβαρά εμπόδια για όλες τις κοινότητες. Όσοι έχουν δει κάτι λιγότερο από αυτό ή καθόλου από αυτό (όπως η Νέα Ικαρία) [*Στμ.Young Icarians] πετυχαίνουν καλύτερα. Αυτό γίνεται εύκολα κατανοητό. Το πολιτικό μίσος είναι ένα από τα πιο βίαια χαρακτηριστικά. Μπορούμε να ζήσουμε στην ίδια πόλη με τους πολιτικούς μας αντιπάλους, αν δεν είμαστε αναγκασμένοι να τους βλέπουμε κάθε στιγμή. Αλλά πως είναι δυνατή η ζωή σε μια μικρή κοινότητα όπου συναντιόμαστε όλοι σε κάθε βήμα;! Η πολιτική διαφωνία μπαίνει στη μελέτη, στο εργαστήριο, στον τόπο ανάπαυσης και η ζωή γίνεται αδύνατη.

Μετάφραση – απόδοση Π.

Η συνέχεια στο επόμενο φύλλο της εφημερίδας

Η αντίσταση στο Lützerath ας είναι ένα μικρό δείγμα για την υπεράσπιση της φύσης και της ζωής μας

Ενώ το παραμύθι της κυριαρχίας περί ανανεώσιμων πηγών ενέργειας και «πράσινης» ενέργειας βρίσκεται στο ζενίθ, το γερμανικό κράτος, έχει κλιμακώσει την εξόρυξη και την καύση λιγνίτη, με αφορμή τον ανταγωνισμό του με το ρωσικό κράτος, αποδεικνύοντας πως δεν υπάρχει καμία πράσινη ενέργεια, παρά κέρδος και μια συνεχόμενη προσπάθεια διατήρησης της ισχύος των κυρίαρχων, χωρίς να υπολογίζουν κανένα κόστος σε ζωές.

Το Lützerath, ένα χωριό στη δυτική Γερμανία, σβήστηκε απ' το χάρτη από το γερμανικό κράτος, εξαιτίας του κοιτάσματος λιγνίτη που υπάρχει στο υπέδαφός του, αλλά και του προαναφερόμενου ανταγωνισμού του γερμανικού κράτους με το ρωσικό. Το κοίτασμα υπολογίζεται σε 280 εκατομμύρια τόνους. Το χωριό βρισκόταν υπό κατάληψη εδώ και 2 χρόνια από αγωνιστές που προσπαθούσαν να αποτρέψουν την εξαφάνισή του από τις δαγκάνες τις ενεργειακής εταιρείας RWE, η οποία έχει ήδη εκκενώσει και καταστρέψει 20 χωριά, για την επέκταση του ορυχείου Garzweiler, που είναι και το με-

χειρήσεων κοντά στο χωριό και καταστρέφοντας τα πρώτα σπίτια. Με την εμφάνιση των κατασταλτικών δυνάμεων, οι αγωνιστές απάντησαν με πέτρες και ρίψη πυροτεχνημάτων με οριζόντιες βολές. Καθώς ο κόσμος που έσπευδε για βοήθεια ολοένα και αυξανόταν και το Lützerath αποκτούσε δημοσιότητα από δημοσιογραφικά μέσα από όλο τον κόσμο, το κράτος έσπευσε να εξαφανίσει συνθήματα και σύμβολα που υπήρχαν από τους καταληψίες

Στις 8 Ιανουαρίου, κατά τη διάρκεια πορείας, μια ομάδα κατόρθωσε και έσπασε τον αστυνομικό κλοιό και άρχισε να αφαιρεί τα κιγκλιδώματα γύρω από το χωριό. Οι αγωνιστές κατάφεραν και έφτασαν μέχρι τον πλησιέστερο εκσκαφέα, σταματώντας τη δραστηριότητά του, ενώ πολλοί άλλοι έστησαν οδοφράγματα με κλαδιά και κορμούς δέντρων.

Την Τετάρτη 11 Ιανουαρίου, οι γερμανικές κατασταλτικές δυνάμεις με θωρακισμένα οχήματα, κανόνια νερού, drone και μηχανήματα της εταιρείας περικύκλωσαν το χωριό και εισέβαλαν από διάφορα σημεία. Οι αγωνιστές μπλόκαραν για λίγες μέρες την κατασταλτική επιχείρηση παραμένοντας στο χώρο. Πολλοί παρέμειναν σε αυτοσχέδια ψηλά τρίποδα, μονόποδα, δεντρόσπιτα και στέγες σπιτιών. Τα δεντρόσπιτα, καθώς και οι ψηλές κατασκευές, είχαν χτιστεί από πριν, εν

γερμανικό κράτος, έχει κλιμακώσει την εξόρυξη και την καύση λιγνίτη, με αφορμή τον ανταγωνισμό του με το ρωσικό κράτος, αποδεικνύοντας πως δεν υπάρχει καμία πράσινη ενέργεια, παρά κέρδος και μια συνεχόμενη προσπάθεια διατήρησης της ισχύος των κυρίαρχων, χωρίς να υπολογίζουν κανένα κόστος σε ζωές.

Το Lützerath, ένα χωριό στη δυτική Γερμανία, σβήστηκε απ' το χάρτη από το γερμανικό κράτος, εξαιτίας του κοιτάσματος λιγνίτη που υπάρχει στο υπέδαφός του, αλλά και του προαναφερόμενου ανταγωνισμού του γερμανικού κράτους με το ρωσικό. Το κοίτασμα υπολογίζεται σε 280 εκατομμύρια τόνους. Το χωριό βρισκόταν υπό κατάληψη εδώ και 2 χρόνια από αγωνιστές που προσπαθούσαν να αποτρέψουν την εξαφάνισή του από τις δαγκάνες τις ενεργειακής εταιρείας RWE, η οποία έχει ήδη εκκενώσει και καταστρέψει 20 χωριά, για την επέκταση του ορυχείου Garzweiler, που είναι και το μεγαλύτερο λιγνιτωρυχείο της Ευρώπης. Η κατάληψη του χωριού από αγωνιστές από όλο τον κόσμο, απέτρεψε για 2 χρόνια τις σχεδιαζόμενες εξορύξεις λιγνίτη και μετέτρεψε το χωριό σε ζωντανό σύμβολο αγώνα ενάντια στις αδηφάγες πολιτικές ενέργειας και στις απαιτήσεις για περισσότερη ενέργεια. Ενέργεια που ζητάει για επιβίωση και ανάπτυξη κυρίως το εξουσιαστικό τεχνοβιομηχανικό σύστημα, παρά οι καθημερινές πραγματικές ανάγκες ενός ανθρώπου, που δεν έχει παρασυρθεί από τις δήθεν ανάγκες που αυτό επιβάλει, άμεσα ή έμμεσα.

Στις 2 Ιανουαρίου το γερμανικό κράτος ξεκίνησε την κατασταλτική του επιχείρηση, στήνοντας ένα κέντρο επι-

τικών δυνάμεων, οι αγωνιστές απάντησαν με πέτρες και ρίψη πυροτεχνημάτων με οριζόντιες βολές. Καθώς ο κόσμος που έσπευδε για βοήθεια ολοένα και αυξανόταν και το Lützerath αποκτούσε δημοσιότητα από δημοσιογραφικά μέσα από όλο τον κόσμο, το κράτος έσπευσε να εξαφανίσει συνθήματα και σύμβολα που υπήρχαν από τους καταληψίες στους τοίχους των περιφερειακών σπιτιών του χωριού και κάποιες φορές ακόμα και στο γκρέμισμα μόνο των τοίχων που είχαν σύμβολα και συνθήματα. Στα μέσα Ιανουαρίου κάποιοι αγωνιστές εισήλθαν σε σήραγγα από μυστική είσοδο και έμειναν εκεί για αρκετές μέρες με σκοπό να σταματήσουν οι εξορύξεις που πλησίαζαν το χωριό. Αυτή η στρατηγική όντως απέτρεψε τα εξορυκτικά μηχανήματα να καταστρέψουν το χωριό και χρησιμοποιήθηκε παρά τον κίνδυνο που ενέχει για την ζωή των αγωνιστών. Μετά από μέρες η αστυνομία εντόπισε την είσοδο του τούνελ και προέβη στη σύλληψη των ατόμων που βρίσκονταν μέσα.

έστερο εκσκαφέα, σταματώντας τη δραστηριότητά του, ενώ πολλοί άλλοι έστησαν οδοφράγματα με κλαδιά και κορμούς δέντρων.

Την Τετάρτη 11 Ιανουαρίου, οι γερμανικές κατασταλτικές δυνάμεις με θωρακισμένα οχήματα, κανόνια νερού, drone και μηχανήματα της εταιρείας περικύκλωσαν το χωριό και εισέβαλαν από διάφορα σημεία. Οι αγωνιστές μπλόκαραν για λίγες μέρες την κατασταλτική επιχείρηση παραμένοντας στο χώρο. Πολλοί παρέμειναν σε αυτοσχέδια ψηλά τρίποδα, μονόποδα, δεντρόσπιτα και στέγες σπιτιών. Τα δεντρόσπιτα, καθώς και οι ψηλές κατασκευές, είχαν χτιστεί από πριν, εν

αναμονή της μαζικής αστυνομικής επιχείρησης, δυσχέραιναν την έξωση της περιοχής, γιατί μόνο ειδικές αστυνομικές δυνάμεις με εμπειρία αναρρίχησης μπορούσαν να πραγματοποιήσουν την έξωση. Ακτιβιστές αλυσοδέθηκαν μέσα σε μερικά από αυτά τα δεντρόσπιτα.

Το Σάββατο 14 Ιανουαρίου, πραγματοποιήθηκε πορεία με τη συμμετοχή σχεδόν 35.000 ατόμων, η οποία κατευθύνθηκε στο χωριό για υποστήριξη. Οι διαδηλωτές πήραν το δρόμο προς τον φράχτη που είχε στήσει η αστυνομία γύρω από το Lützerath. Πολλοί επιχείρησαν να σπάσουν τις γραμμές τις αστυνομίας, καθώς και τον φράχτη. Η αστυνομία απάντησε με χημικά, ενώ στις μάχες σώμα με σώμα οι διαδηλωτές δέχονταν επιθέσεις με κλομπ αλλά και με γροθιές απευθείας στον λάρυγγα.

Την Τρίτη 17 Ιανουαρίου, πραγματοποιήθηκαν αποκεντρωμένες δράσεις ενάντια στην επέκταση του λιγνιτωρυχείου και στην ισοπέδωση του *Lützerath*. Μια ομάδα κατέλαβε τις ράγες που χρησιμοποιούνται για μεταφορά λιγνίτη στο εργοστάσιο παραγωγής ενέργειας, ενώ την ίδια στιγμή, άλλοι διαδηλωτές καταλάμβαναν έναν εκσκαφέα λιγνίτη στο υπαίθριο ορυχείο «Inden» και έναν στο ανοιχτό ορυχείο «Hambach». Μια άλλη ομάδα απέκλεισε τους δρόμους που χρησιμοποιεί η εταιρεία ενέργειας RWE, ενώ μια άλλη ομάδα απέκλεισε τα φορτηγά της RWE με καθιστική διαμαρτυρία.

Είναι φανερό, πως οι αγωνιστές επέλεξαν ειρηνικές εκδηλώσεις αντίστασης, προτάσσοντας το σώμα τους, ως ένα είδος ηθικού φραγμού, απέναντι στην βαρβαρότητα και τη βία του κράτους στο φυσικό και στο οικιστικό περιβάλλον. Η επίθεση των κυρίαρχων απέναντι στη φύση, για την κάλυψη των ενεργειακών αναγκών της τεχνολογίας και της βιομηχανίας, των οποίων η κυριαρχία στις ζωές μας ολοένα και

τες πήραν το δρόμο προς τον φράχτη που είχε στήσει η αστυνομία γύρω από το Lützerath. Πολλοί επιχείρησαν να σπάσουν τις γραμμές τις αστυνομίας, καθώς και τον φράχτη. Η αστυνομία απάντησε με χημικά, ενώ στις μάχες σώμα με σώμα οι διαδηλωτές δέχονταν επιθέσεις με κλομπ αλλά και με γροθιές απευθείας στον λάρυγγα.

Την Τρίτη 17 Ιανουαρίου, πραγματοποιήθηκαν αποκεντρωμένες δράσεις ενάντια στην επέκταση του λιγνιτωρυχείου και στην ισοπέδωση του *Lützerath*. Μια ομάδα κατέλαβε τις ράγες που χρησιμοποιούνται για μεταφορά λιγνίτη στο εργοστάσιο παραγωγής ενέργειας, ενώ την ίδια στιγμή, άλλοι διαδηλωτές καταλάμβαναν έναν εκσκαφέα λιγνίτη στο υπαίθριο ορυχείο «Inden» και έναν στο ανοιχτό ορυχείο «Hambach». Μια άλλη ομάδα απέκλεισε τους δρόμους που χρησιμοποιεί η εταιρεία ενέργειας RWE, ενώ μια άλλη ομάδα απέκλεισε τα φορτηγά της RWE με καθιστική διαμαρτυρία.

Είναι φανερό, πως οι αγωνιστές επέλεξαν ειρηνικές εκδηλώσεις αντίστασης, προτάσσοντας το σώμα τους, ως ένα είδος ηθικού φραγμού, απέναντι στην βαρβαρότητα και τη βία του κράτους στο φυσικό και στο οικιστικό περιβάλλον. Η επίθεση των κυρίαρχων απέναντι στη φύση, για την κάλυψη των ενεργειακών αναγκών της τεχνολογίας και της βιομηχανίας, των οποίων η κυριαρχία στις ζωές μας ολοένα και μεγαλώνει, με την αυξανόμενη κατασκευή πλαστών αναγκών, φαίνεται να μην έχει τελειωμό, αλλά αντίθετα γιγαντώνεται χρόνο με το χρόνο. Αυτή η βίαιη συνθήκη από πλευράς κυριαρχίας, θα πρέπει αναγκαστικά να επαναπροσδιορίσει και τις τακτικές αντίστασης των εξουσιαζόμενων. Πολύμορφες δράσεις, επαναπροσδιορισμός των αναγκών και βέβαια, ξεκαθάρισμα των επιβαλλόμενων από τις πραγματικές. Δεν έχουμε χρόνο να οραματιστούμε μια ζωή σε ισορροπία με το φυσικό περιβάλλον, δεν έχουμε χρόνο να οραματιστούμε μια ανεξούσια ζωή. Ζούμε, διεκδικούμε την ζωή μας με κάθε μέσο και δημιουργούμε καθημερινά, λίγο ή πολύ, τα οράματα που κάναμε στο παρελθόν.

Ανυπόλυτος

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ: 4/2, ΣΚΑΛΕΣ ΑΣΤΕΡΑ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ, 12.00

ΟΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ ΓΕΝΝΟΥΝ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ: 10/2, ΑΣΣΟΕΕ, 18.00

– *Οι διακρατικοί ανταγωνισμοί, ο ενδοκυριαρχικός πόλεμος στην Ουκρανία και η συμμετοχή του ελληνικού κράτους*
– *Ο ελληνοτουρικός ανταγωνισμός ως πολεμική προετοιμασία*
– *Ο πόλεμος ως κομβικό σημείο της διαρκούς κρίσης*

Ανοιχτή αντιπολεμικη συνέλευση αναρχικών

Απόσπασμα κειμένου από την υπό έκδοση Μπροσούρα της Ανοιχτής Αντιπολεμικής Αναρχικής Συνέλευσης

Κρίσεις και πόλεμοι ως ανατροφοδότες της μόνιμης κατάστασης έκτακτης ανάγκης

Η όξυνση των ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών διεθνώς, οι στρατιωτικές συρράξεις και οι διαρκείς κρίσεις, που ανακοινώνονται και παρουσιάζονται ως φυσικά φαινόμενα, είναι εγγενείς του κρατικού/καπιταλιστικού συστήματος. Διακύβευμα πλέον δεν είναι τόσο η αντιμετώπιση κάποιας κρίσης αλλά η διαχείρισή τους με καίρια στόχευση μεταξύ άλλων την επανεπιβεβαίωση της διαμεσολάβησης/επιβολής του συστήματος στις υποτελείς κοινωνικές ομάδες όπου γης, δημιουργώντας ολοένα πιο ασφυκτικές συνθήκες καθημερινής ζωής. Είναι η μεθοδολογία μέσω της οποίας το κράτος εδραιώνει το ρόλο του ως εγγυητή της κοινωνικής ομαλότητας και της τάξης από τη μια και της προστασίας του «έθνους και του λαού» από την άλλη, ως διττές όψεις μιας ενιαίας κυριαρχικής στρατηγικής.

Στην προσπάθεια ανάλυσης και κατανόησης της στρατηγικής των κυρίαρχων γίνεται αντιληπτό ότι σε αυτό το σύνθετο κυριαρχικό και κοινωνικό περιβάλλον δεν αποτελεί τυχαία επιλογή ότι οι μορφές διακυβέρνησης (πολιτικής διαχείρισης) εκφράζονται μέσω μιας μόνιμης κατάστασης έκτακτης ανάγκης που απλώς αλλάζει επικλήσεις. Από το σταθερά διαφημιζόμενο ιδεολόγημα της «ασφάλειας», τις «ασύμμετρες απειλές» των προηγούμενων δεκαετιών και τις «αντι»τρομοκρατικές νομοθεσίες και σταυροφορίες που τις συνόδευσαν, μέχρι τα «απαραίτητα έκτακτα μέτρα» κοινωνικής λεη-

ΟΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ ΓΕΝΝΟΥΝ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ

- Οι διακρατικοί ανταγωνισμοί, ο ενδοκυριαρχικός πόλεμος στην Ουκρανία και η συμμετοχή του ελληνικού κράτους.
- Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός ως πολεμική προετοιμασία.
- Ο πολέμος ως κομβικό σημείο της διαρκούς κρίσης.

– Ο πόλεμος ως κομβικό σημείο της διαρκούς κρίσης

Ανοιχτή αντιπολεμικη συνέλευση αναρχικών

Απόσπασμα κειμένου από την υπό έκδοση Μπροσούρα της Ανοιχτής Αντιπολεμικής Αναρχικής Συνέλευσης

Κρίσεις και πόλεμοι ως ανατροφοδότες της μόνιμης κατάστασης έκτακτης ανάγκης

Η όξυνση των ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών διεθνώς, οι στρατιωτικές συρράξεις και οι διαρκείς κρίσεις, που ανακοινώνονται και παρουσιάζονται ως φυσικά φαινόμενα, είναι εγγενείς του κρατικού/καπιταλιστικού συστήματος. Διακύβευμα πλέον δεν είναι τόσο η αντιμετώπιση κάποιας κρίσης αλλά η διαχείρισή τους με καίρια στόχευση μεταξύ άλλων την επανεπιβεβαίωση της διαμεσολάβησης/επιβολής του συστήματος στις υποτελείς κοινωνικές ομάδες όπου γης, δημιουργώντας ολοένα πιο ασφυκτικές συνθήκες καθημερινής ζωής. Είναι η μεθοδολογία μέσω της οποίας το κράτος εδραιώνει το ρόλο του ως εγγυητή της κοινωνικής ομαλότητας και της τάξης από τη μια και της προστασίας του «έθνους και του λαού» από την άλλη, ως διττές όψεις μιας ενιαίας κυριαρχικής στρατηγικής.

Στην προσπάθεια ανάλυσης και κατανόησης της στρατηγικής των κυρίαρχων γίνεται αντιληπτό ότι σε αυτό το σύνθετο κυριαρχικό και κοινωνικό περιβάλλον δεν αποτελεί τυχαία επιλογή ότι οι μορφές διακυβέρνησης (πολιτικής διαχείρισης) εκφράζονται μέσω μιας μόνιμης κατάστασης έκτακτης ανάγκης που απλώς αλλάζει επικλήσεις. Από το σταθερά διαφημιζόμενο ιδεολόγημα της «ασφάλειας», τις «ασύμμετρες απειλές» των προηγούμενων δεκαετιών και τις «αντι»τρομοκρατικές νομοθεσίες και σταυροφορίες που τις συνόδευσαν, μέχρι τα «απαραίτητα έκτακτα μέτρα» κοινωνικής λεηλασίας που έπρεπε να ληφθούν για την αντιμετώπιση της «δημοσιονομικής κρίσης» κρατικού χρέους, το οποίο βέβαια πολλαπλασιάστηκε με τα μνημόνια. Και από τον σταθερό συνοριακό πόλεμο κατά των μεταναστ(ρι)ών που παρουσιάζονται ως «ανεπιθύμητοι/-ες» - «εισβολείς» αντιμετωπίζοντας διαρκή push backs και πνιγμούς στο Αιγαίο, μέχρι τα διατάγματα, τις καραντίνες, τις απαγορεύσεις, τον εκτεταμένο ψηφιακό έλεγχο, τους υγειονομικούς διαχωρισμούς και αποκλεισμούς στον πόλεμο κατά του λεγόμενου «αόρατου εχθρού» Sars-Cov2 τα τελευταία τρία χρόνια. Μια διαρκής επίκληση απειλής, μέσα από καθημερινά «πολεμικά ανακοινωθέντα» δημοσιογράφων, κυβερνητικών στελεχών, κρατικών αξιωματούχων και κάθε είδους ειδικών, που προκαλεί μια «κατάσταση πολιορκίας» στο κοινωνικό σώμα.

Τις τελευταίες δεκαετίες το σύστημα φαίνεται να «ισορροπεί» πάνω σε μια διαρκή συνθήκη «κρίσης», που λαμβάνει το χαρακτήρα αλληλουχίας διαδοχικών, επαναλαμβανόμενων και αλληλοτροφοδοτούμενων κρίσεων (κρίση χρηματοπιστωτικού τομέα, κρίση κρατικού χρέους, περιβαλλοντική κρίση, υγειονομική κρίση της Covid-19 κτλ), που συνθέτουν όμως μια συγκεκριμένη παγκόσμια πραγματικότητα. Σε αυτή τη συνθήκη, η κυριαρχία λειτουργεί όλο και περισσότερο ως έναν υβριδικό μοντέλο εξουσίας και διακυβέρνησης, όπου η ουσία και η μορφή του κρατικού ολοκληρωτισμού (αστυνομικά κράτη, καταστολή, διακυβέρνηση με διατάγματα και έκτακτες πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, έλεγχος της πληροφορίας και προσπάθεια επιβολής της κυριαρχικής αφήγησης κτλ) συνδυάζεται, εμπλουτίζεται και εναλλάσσεται με τις δημοκρατικές προφάσεις (ελευθερία λόγου, πλουραλισμός, εκλογές, κοινωνία των πολιτών κτλ).

ΟΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ ΓΕΝΝΟΥΝ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ

- Οι διακρατικοί ανταγωνισμοί, ο ενδοκυριαρχικός πόλεμος στην Ουκρανία και η συμμετοχή του ελληνικού κράτους.
- Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός ως πολεμική προετοιμασία.
- Ο πολέμος ως κομβικό σημείο της διαρκούς κρίσης.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ
Παρασκευή 10/2
στις 18:00, ΑΣΟΕΕ

Συγκέντρωση ενάντια στην όξυνση του διακρατικού ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, τον εθνικισμό και τον μιλιταρισμό.
Σάββατο 4/2, 12:00
σκαλάκια Αστέρα, Εξάρχεια

ανοιχτή αντιπολεμική συνέλευση αναρχικών

μυρίων ανθρώπων με δυστοπικούς όρους, μια κυριαρχική απόπειρα μαζικής πειθάρχησης και ελέγχου, δίχως προηγούμενο, με κάθε τομέα της κοινωνικής ζωής να επηρεάζεται με πρωτόγνωρο τρόπο.

Η εκ νέου κήρυξη ενός παγκόσμιου πολέμου, με ένοπλους πλέον όρους, με

της μόνιμης κατάστασης έκτακτης ανάγκης

Η όξυνση των ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών διεθνώς, οι στρατιωτικές συρράξεις και οι διαρκείς κρίσεις, που ανακοινώνονται και παρουσιάζονται ως φυσικά φαινόμενα, είναι εγγενείς του κρατικού/καπιταλιστικού συστήματος. Διακύβευμα πλέον δεν είναι τόσο η αντιμετώπιση κάποιας κρίσης αλλά η διαχείρισή τους με καίρια στόχευση μεταξύ άλλων την επανεπιβεβαίωση της διαμεσολάβησης/επιβολής του συστήματος στις υποτελείς κοινωνικές ομάδες όπου γης, δημιουργώντας ολοένα πιο ασφυκτικές συνθήκες καθημερινής ζωής. Είναι η μεθοδολογία μέσω της οποίας το κράτος εδραιώνει το ρόλο του ως εγγυητή της κοινωνικής ομαλότητας και της τάξης από τη μια και της προστασίας του «έθνους και του λαού» από την άλλη, ως διττές όψεις μιας ενιαίας κυριαρχικής στρατηγικής.

Στην προσπάθεια ανάλυσης και κατανόησης της στρατηγικής των κυρίαρχων γίνεται αντιληπτό ότι σε αυτό το σύνθετο κυριαρχικό και κοινωνικό περιβάλλον δεν αποτελεί τυχαία επιλογή ότι οι μορφές διακυβέρνησης (πολιτικής διαχείρισης) εκφράζονται μέσω μιας μόνιμης κατάστασης έκτακτης ανάγκης που απλώς αλλάζει επικλήσεις. Από το σταθερά διαφημιζόμενο ιδεολόγημα της «ασφάλειας», τις «ασύμμετρες απειλές» των προηγούμενων δεκαετιών και τις «αντι»τρομοκρατικές νομοθεσίες και σταυροφορίες που τις συνόδευσαν, μέχρι τα «απαραίτητα έκτακτα μέτρα» κοινωνικής λεηλασίας που έπρεπε να ληφθούν για την αντιμετώπιση της «δημοσιονομικής κρίσης» κρατικού χρέους, το οποίο βέβαια πολλαπλασιάστηκε με τα μνημόνια. Και από τον σταθερό συνοριακό πόλεμο κατά των μεταναστ(ρι)ών που παρουσιάζονται ως «ανεπιθύμητοι/-ες» - «εισβολείς» αντιμετωπίζοντας διαρκή push backs και πνιγμούς στο Αιγαίο, μέχρι τα διατάγματα, τις καραντίνες, τις απαγορεύσεις, τον εκτεταμένο ψηφιακό έλεγχο, τους υγειονομικούς διαχωρισμούς και αποκλεισμούς στον πόλεμο κατά του λεγόμενου «αόρατου εχθρού» Sars-Cov2 τα τελευταία τρία χρόνια. Μια διαρκής επίκληση απειλής, μέσα από καθημερινά «πολεμικά ανακοινωθέντα» δημοσιογράφων, κυβερνητικών στελεχών, κρατικών αξιωματούχων και κάθε είδους ειδικών, που προκαλεί μια «κατάσταση πολιορκίας» στο κοινωνικό σώμα.

Τις τελευταίες δεκαετίες το σύστημα φαίνεται να «ισορροπεί» πάνω σε μια διαρκή συνθήκη «κρίσης», που λαμβάνει το χαρακτήρα αλληλουχίας διαδοχικών, επαναλαμβανόμενων και αλληλοτροφοδοτούμενων κρίσεων (κρίση χρηματοπιστωτικού τομέα, κρίση κρατικού χρέους, περιβαλλοντική κρίση, υγειονομική κρίση της Covid-19 κτλ), που συνθέτουν όμως μια συγκεκριμένη παγκόσμια πραγματικότητα. Σε αυτή τη συνθήκη, η κυριαρχία λειτουργεί όλο και περισσότερο ως έναν υβριδικό μοντέλο εξουσίας και διακυβέρνησης, όπου η ουσία και η μορφή του κρατικού ολοκληρωτισμού (αστυνομικά κράτη, καταστολή, διακυβέρνηση με διατάγματα και έκτακτες πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, έλεγχος της πληροφορίας και προσπάθεια επιβολής της κυριαρχικής αφήγησης κτλ) συνδυάζεται, εμπλουτίζεται και εναλλάσσεται με τις δημοκρατικές προφάσεις (ελευθερία λόγου, πλουραλισμός, εκλογές, κοινωνία των πολιτών κτλ).

Η κρατική διαχείριση της «υγειονομικής κρίσης» είναι αναμφισβήτητα διδακτική. Η εθνική αφήγηση των όρων διαχείρισης συμπλέχτηκε με τις κατευθυντήριες γραμμές υπερεθνικών οργανισμών (ΠΟΥ, ΕΕ κ.α.) με πρωτόγνωρο τρόπο. Η κήρυξη ενός παγκόσμιου πολέμου ενάντια στον «αόρατο εχθρό» (covid-19) επέτρεψε ταυτόχρονα την κήρυξη ενός παγκόσμιου στρατιωτικού νόμου, τον ταυτόχρονο εγκλεισμό δισεκατομμυρίων ανθρώπων με δυστοπικούς όρους, μια κυριαρχική απόπειρα μαζικής πειθάρχησης και ελέγχου, δίχως προηγούμενο, με κάθε τομέα της κοινωνικής ζωής να επηρεάζεται με πρωτόγνωρο τρόπο.

Η εκ νέου κήρυξη ενός παγκόσμιου πολέμου, με ένοπλους πλέον όρους, με αφορμή τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία ξεκαθάρισε πρώτα απ' όλα ότι οι «πολεμικές κοινωνίες» θα παραμείνουν ως τέτοιες επ' αόριστο, ενόσω εξελίσσεται η παγκοσμιοποιημένη «νέα κανονικότητα» αλληλοδιαδεχόμενων και αλληλοσυμπλεκόμενων συστημικών κρίσεων, υγειονομικών, ενεργειακών, πληθωριστικών, επισιτιστικών, πολεμικών, περιβαλλοντικών κ.ο.κ. [...] [...]

ΓΕΝΝΟΥΝ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΑ

• Οι διακρατικοί ανταγωνισμοί, ο ενδοκυριαρχικός πόλεμος στην Ουκρανία και η συμμετοχή του ελληνικού κράτους.

• Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός ως πολεμική προετοιμασία.

• Ο πόλεμος ως κομβικό σημείο της διαρκούς κρίσης.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ
Παρασκευή 10/2
στις 18:00, ΑΣΟΕΕ

Συγκέντρωση *ενάντια στην όξυνση του διακρατικού ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, τον εθνικισμό και τον μιλιταρισμό.*
Σάββατο 4/2, 12:00
σκαλάκια Αστέρα, Εξάρχεια

ανοιχτή αντιπολεμική συνέλευση αναρχικών